C:\Users\Plazma\Desktop\306\Ed_McBain-Skret a kralovna.PDB

PDB Name: Skret a kralovna
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.12.2001
Modification Date: 28.12.2001
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Skřet a královna

Ed McBain

1
Dověděl jsem se ze spolehlivého zdroje, že jistý druh mužů se hned po rozvodu rozběhne zakoupit motorku a začne randit s devatenáctiletými děvčaty. Já jsem si jenom dal vyklepat nárazník svého vozu Karmann Ghia, celé auto jsem dal přelakovat na matně béžovou, jež pěkně splývá s barvou písku caluských pláží, a celých šest měsíců po konečném rozhodnutí soudu jsem nerandil vůbec s nikým. Můj partner Frank neustále tvrdil, že je to nenormální. Tím "spolehlivým zdrojem", který mi předestřel teorii o hondě a pubertálních holčičkách, je právě on.
Avšak sedmatřicetiletý muž, který byl po čtrnáct let ženat s jednou ženou a který je sám otcem dcery, nepříliš vzdálené věku všech těch dlouhonohých a dlouhovlasých krásek, se jen těžko rozpomíná na rituály spojené s randěním a těžko si je oživuje. Joanna, sama dlouhovlasá, dlouhonohá a krásná, právě dosáhla věku třinácti let a konečně jí začala rašit i prsa, po nichž toužila celou věčnost svého dosavadního života. Zbožňuju ji, ale smím s ní trávit jen každý druhý víkend a polovinu školních prázdnin.
Jsem sice povoláním advokát, ale podmínky rozvodu jsem nesjednával já. V právnickém řemesle, stejně jako v medicíně, existují takzvaní specialisté: odborníci na převod nemovitostí, na daňové záležitosti, na obchodní právo, na ochranu autorských práv či experti na záležitosti manželství a rodinných vztahů, kteří by mohli být označováni za trestní specialisty - přinejmenším to platí o Eliotu McLaughlinovi, který zcela určitě zasluhuje trest za přehnanou přísnost, když mně v tomto státě, pověstném liberálními rozvodovými zákony, dovolil podepsat tak tvrdou rozvodovou dohodu. Eliot mi ovšem vytrvale připomínal, že já jsem provinilou stranou. Myslel tím to, že mě sice má bývalá manželka Susan nepřistihla flagrante delicto, nicméně zjistila, že udržuji, jak praví zažitý eufemismus, "vztah" s provdanou dámou jménem Agatha Hemmingsová, která se mezitím také rozvedla se svým chotěm a nyní žije v Tampě. Vše uplyne jako voda pod mostem, jak se říká. Ve floridské Caluse je spousta mostů a zatraceně moc vody.
Můj partner Frank zastává názor, že Calusa není tak špatné místo na bydlení pro rozvedeného muže, který zničehonic znovu objeví ztracenou svobodu a volnost. Od Franka, přesazeného Newyorčana - nic horšího na světě neexistuje -, je to nadmíru velkorysé prohlášení. Samozřejmě, že mi tím chtěl nepřímo připomenout ty zástupy vdov, rozvedených žen a už zmíněných mláďátek, houfujících se na nádherných caluských plážích, bažících po slunci a - podle Franka - přímo zralých k utrhnutí. Po některé z těch devatenáctiletých nahotinek bych sáhl jen s největším sebezapřením, vlastně bych z toho měl hrůzu. O čem bychom si potom povídali? O posledním albu Fleetwood Mac? Co se týče oněch pevně sešněrovaných, šedesáti až sedmdesátiletých vdov s bleděmodrými účesy, přiznám se, že mně, jakožto muži středního věku, tep nijak zvlášť nezrychlují. Ano, středního věku. Odhaduji, že bych se mohl dožít nejvýš nějakých sedmdesáti, pětasedmdesáti let (proč by jinak kolem pobíhalo tolik vdov?), a sedmatřicet je polovina ze čtyřiasedmdesáti. Tak vidíte. Rozvedené

dámy, to je zas jiná věc. V uplynulých měsících jsem zjistil, že se vyskytují ve všech možných rozměrech, tvarech i barvách a že stále víc jich je ve věku mezi šestadvaceti a pětatřiceti lety, přesně pro muže v mých letech. Frank jako zapřisáhlý Newyorčan si pořád stěžuje, prý jaká škoda, že jich většina pochází ze středozápadu. Je to proto, že táhnete-li z města Columbus ve státě Ohio čáru přímo na jih, projde přesně středem Calusy. Frank také tvrdí, že Calusa je vlastně Michigan na pobřeží Mexického zálivu. Možná má pravdu.
Východní okraj Calusy rozevlátě lemuje dálnice č. 41, známější pod jménem Tamiami Trail. Frank věří, že Tamiami je venkovská zkomolenina slov "do Miami". I v tom má možná pravdu. Jedete-li po jedenačtyřicáté směrem k jihu, po čase se dostanete na Alligator Alley, vedoucí napříč poloostrovem až k východnímu pobřeží Floridy. V Caluse vybíhá z pevniny pět poloostrovů, ale jen tři z nich, Stone Crab Key, Sabal Key a Whispering Key, se táhnou v severojižním směru souběžně s pevninou. Flamingo Key a Lucy´s Key jsou položeny jako můstky, spojující pevninu s mysy Sabal a Stone Crab - právě tam v nejnovějším baru na pláži zpívala Victoria Millerová.
Byl jeden z oněch lednových večerů, jež jsou v Caluse tak vzácné. Turistům je neustále všichni rozhazovačně slibují, ale jen málokdy se takový večer vyvede. Za dlouhých zimních měsíců bývá v Caluse průměrná teplota sedmnáct stupňů, většinou však je přes den kolem čtrnácti, tedy příliš chladno na koupání v oceánu i v nevyhřívaném bazénu, a v noci občas teplota poklesne až k nule, načež se pěstitelé pomerančů urychleně začnou shánět po nádobách na okuřování stromů. Ale dnes bylo počasí, za jaké se zimní turisté často modlí - kombinace modré oblohy, jasného sluníčka a teploty přes dvacet stupňů. Když jsem zaparkoval na plácku za restaurací, vanul od zálivu mírný, vlahý větřík a o tvář měsíce se otřel proužek mraků. Asfalt pod mýma nohama byl náhle zaplaven tekutým stříbrem. Z dálky ke mně doléhal zvuk klavíru. Vydal jsem se za ním.
Bar Greenery otevřeli v říjnu, na začátku sezóny. V Caluse se každoročně pokusí nejméně tucet nových restaurací zahájit činnost s nadějí na dlouhý život, ale když se aspoň jedné z toho tuctu podaří přežít konec sezóny, je to zázrak nemalých rozměrů. Podle Franka nemají v Caluse nóbl podniky šanci. Ti stěhovaví ťulpasové ze středozápadu, jak jim říká, hledají jen podniky, kde se nabízí večeře pro celou rodinu za čtyři dolary a pětadevadesát centů. Greenery byl opravdu nóbl podnik a podle Frankovy logiky měl skončit už měsíc po otevření. Kuchyně i obsluha zde byly vynikající, nabízeli tu evropská jídla (což v městech, kde turisté cestující v karavanech vyhledávají jen pizzerie a stánky s hamburgery, znamená jistou smrt) a dekorace byly vskutku omračující. Vytvořil je jeden z našich klientů, Charles Hogs, který má na svědomí i jednu z hlavních tříd v centru, v Riverpointu. V prostorách dnešního restaurantu původně byla pěstitelská školka a Charlie využil dosud stojícího skleníku jako vstupní haly, za kterou přistavěl další, podobně prosklené místnosti, jež sloužily jako lokál a hlavní jídelní sál. Greenery nikdy neotevírala v době oběda, takže sluneční žár nepředstavoval žádný problém. Majitelé si zajistili služby jisté Catherine Brenetové, s níž jsem před nedávnem zažil nepříjemnou pracovní zkušenost a která se starala o to, aby všechny místnosti byly stále ověšeny čerstvými rostlinami, dodávanými téměř denně z jejího obchodu. Ten se jmenoval Le Fleur de Lis a stál hned vedle hotelu Royal Palms v South Bayview, ve středu města. Doufal jsem, že to dnes majitelům Greenery vyjde už kvůli Vicky.
Kdysi v šedesátých letech zpívala bard rock, ale hudba, jež nyní zaznívala zevnitř - jak jsem se blížil ke skleníkovému vchodu, byla stále hlasitější -, připomínala melodie konce třicátých a začátku čtyřicátých let, tedy doby uplynulé před jejím i před mým časem. Já jsem se narodil v roce 1943, rok poté, co můj otec odešel bojovat v druhé světové válce. Ve skutečnosti však vůbec nebojoval. Jakožto advokát s praxí ve státě Illinois byl okamžitě odvelen k úřadu nejvyššího vojenského soudu a většinu války prožil ve funkci soudního přidělence ve Fort Bragg. Když byl roku 1945 demobilizován, měl už hodnost podplukovníka. Hudba, již jsem jako adolescent poslouchal v Chicagu, se postupně měnila od popu až po rock.

K mým hrdinům a hrdinkám (samozřejmě kromě Elvise) patřily skupiny, jejichž jména znějí dnešním uším střízlivě, ba pedanticky: The Elegants, The Everly Brothers, The Platters, The Champs, Danny and the Juniors a tak dál. Victoria Millerová vtrhla na scénu až v době, kdy si rock už vydobyl své pevné místo, v roce 1965. Bylo jí právě dvacet let a mně dvaadvacet. Kráčeje ve šlépějích svého otce, studoval jsem práva na Severozápadní universitě. V těch časech jsem nejspíš byl už příliš zralý, věděl jsem, co chci, záleželo mi na kariéře a nebral jsem už příliš na vědomí, co se děje ve světě populární hudby. Když se Vicky při našem prvním setkání před třemi týdny zmínila o titulu svého prvního velkého hitu - prodalo se milión nahrávek a před patnácti lety za něj dostala zlatou desku - dalo mi práci se na něj upamatovat. Mimochodem, jmenovalo se to "Šílení". Její doprovodná skupina se jmenovala Wheat a ta písnička - později ji jako hit vydali na singlu - se poprvé objevila na albu vydaném společností Regal Records. Ta už dnes neexistuje, ale tehdy měla hlavní stan v New Orleansu.

Ve vstupní hale, na dřevěné trojnožce, připomínající malířský stojan, visela Vickina fotografie o rozměrech plakátu. Nepochybně to bylo dílo profesionála, což znamenalo, že dlouhé černé vlasy, lemující Vickinu tvář, se leskly snad až trochu moc, usmívající se rty vypadaly až příliš skvěle a v panenkách jí plápolaly ony umělé, drobounké jiskérky světla, jež se profesionální fotografové učí zachytit na film, aby tak svůj objekt "oživili". Na fotografii vypadala jako abstrakce sebe samé. Všechen charakter byl z její tváře pečlivě setřen, odstraněn, vypadala neslaně nemastně, jako vybělená mouka. Také sé zdála být mnohem mladší, než byl její skutečný věk - téměř pětatřícet let, a mě napadlo, zda tu fotografii nepořídili už před lety, když její kariéra dosáhla vrcholu, kdy během tří let zažila nádherný úspěch v podobě tří zlatých desek. Nápis na bílém pozadí fotografie hlásal: DNES VYSTUPUJE: VICTORIA MILLEROVÁ, STUDIOVÁ UMĚLKYNĚ. "Studiovou umělkyní" nebyla už téměř dvanáct let. Tady, v Greenery, začala vystupovat v pátek a dnes byla už neděle, ale já prožil víkend se svou dcerou Joannou. Plavili jsme se spolu až k Sanibelu a zpátky. Můj člun Kecálek byl jednou z mála částí majetku, jež se mi podařilo po rozpadu manželství zachránit. Vyložil jsem Joannu před Susaniným domem teprve před půlhodinou. Teď jsem měl první příležitost vidět Vicky v akci a vážně jsem se na to těšil.

Bylo už deset minut před devátou, když mě hosteska v dlouhé černé říze s rozparkem, sahajícím až k pravému stehnu, uvedla ke stolu blízko pódia. Mnohé z "rodinných" restaurantů v Caluse nabízely starším občanům slevy za večeře v časnějších hodinách. Podobných slev mohli využít místní strejcové, jak jsem je nazýval, kdykoli jsem chtěl naštvat svou bývalou ženu, i v některých kinech. Stačilo stihnout promítání o páté, a člověka tam vpustili za pouhý dolar a padesát centů. Restaurace Greenery ovšem usilovala o poněkud vznosnější klientelu, než jsou rozklepané stařenky v botách s klínovými podpatky a jejich ubohé protějšky v havajských sportovních košilích. Večeře se zde začínala podávat o sedmé. Vicky vystupovala každý večer v devět; pravděpodobně to bylo načasováno pro ty, kdo si po večeři objednali ještě drink v lokále, anebo pro zákazníky mající v úmyslu pořádně se před půlnocí napít. Když jsem se posadil ke stolu, byla v místnosti jen hrstka lidí, což jsem nepovažoval za příliš povzbudivé znamení.

Téměř ve všech restaurantech, barech a hospodách v Caluse se nabízel nějaký druh "živé" zábavy. Většinou ji ovšem obstarával nějaký vousatý kluk, drnkající na kytaru a zpívající buď folkové písně, anebo jednu písničku, kterou jsem složil loni v létě, když jsem se toulal po horách Severní Karolíny". Muž u klavíru v proskleném lokále však byl hudebníkem dosti kvalitním (nemyslím to ironicky); kdysi býval v New Yorku koncertním klavíristou a po odchodu na odpočinek si postavil dům tady v Caluse na Sabai Key. Často doprovázel hostující umělce v Koncertní síni Helen Gottliebové a v minulosti seděl u kláves při vystoupeních takových osobností, jako Joan Sutherlandová, Beverly Sills a Marian Andersonová. V Greenery očividně nehodl i nijak šetřit na svém úsilí přetáhnout večerní zákazníky početným konkurentům. V lednu v Caluse vrcholí sezóna, a nepodaří-li se jim vydělat balík teď a v několika

následujících měsících, mohlo by se stát, že po Velikonocích se vším podnikáním skončí.
Přesně v devět pohasla světla. Z reproduktorů se ozvalo: "Dámy a pánové... slečna Victoria Millerová."
Vicky se zjevila tak trochu jako duch, oblečena v třpytivě bílé, kruh světla z bodového reflektoru ji vytrvale sledoval až k malému pódiu. Pozdravila doprovázejícího klavíristu lehkým dotykem ruky na rameni a s hlavou stydlivě skloněnou pružně vkročila do půlkruhu u velkého křídla. Pozvedla hlavu a odhodila dozadu dlouhé, černé vlasy. Zářivě se usmála na obecenstvo. Kruh světla zvolna pohasl a byl nahrazen proudem chladně modré záře, v níž se její róba třpytila jako led. Zazněl pomalý doprovod. Zdálo se, že Vicky popadá dech. Pozvedla mikrofon k ústům a začala zpívat.
Po pravdě řečeno, bylo to hrozné.
"Jaká jsem byla?" otázala se.
Seděli jsme v mém voze a mířili přes Lucy Circle z mysu k pevnině. Hodiny na palubní desce ukazovaly 11.05 večer. Vicky se převlékla do civilu; měla na sobě tmavomodrou sukni, temně modré patentní střevíce s vysokými podpatky, bílou blůzu a bleděmodrý pletený svetr. Trochu nedbale zkřížila dlouhé nohy a špičkou jedné neustále potřepávala. Za celý život jsem poznal jen jednoho člověka, který vystupoval na veřejnosti. Byl to student ze Severozápadní university a o víkendech v jednom chicagském zapadáku na North Wells předváděl sólová komická čísla. Po každém představení byl rozechvělý jako vysokonapěťový vodič. Vicky na tom nyní byla úplně stejně; na sedačce vedle mě úplně vibrovala. To bylo dobře, protože jsem měl v úmyslu ji zatáhnout do postele.
"Bylas báječná," ujistil jsem ji.
"Myslíš, že se jim to líbilo?"
"Zbožňovali tě."
"Taky myslím, ale člověk nikdy neví."
"Tys to opravdu nepoznala?" "Opravdu ne."
"Všechen ten potlesk," naléhal jsem.
"Jo, plácali hodně," připustila Vicky.
Provoz na kruhovém objezdu byl k zbláznění. Restaurace chrlily pozdní návštěvníky a celé houfy středoškoláků se hrnuly na radovánky do dvou místních diskoték. Na okruhu vždycky bývá hustý provoz. Ve dne se tu vůbec nedá zaparkovat a v noci se tu nedá jet. Celá ta zatracená věc je úplně špatně vymyšlena. Jediní, kdo si to nemyslí, jsou majitelé butiků, obchodů se suvenýry, klenotnictví a myriád dalších obchodů, kde jsou ke koupi nejrůznější poklady. Ale ze Stone Crab Key se člověk na pevninu dostane jen jednou cestou: přes obloukový most vedoucí na Sabal Key, potom po okruhu na Lucy´s Key a Cortezovou ulicí. Po mé levici zazněl klakson. Strhl jsem volant doprava a neslyšně jsem zaklel, zatímco kolem nás prosvištěl vůz naložený teenagery; dívenka sedící vedle řidiče se na nás usmála jako měsíček.
"Nemyslíš, že při tom hodně mluvili?" chtěla vědět Vicky.
"Kdo jako?"
"Lidi. Když jsem zpívala."
"Ne, ne. To je normální."
"Vážně?"
"No... myslím... ty to snad nevíš?"
"Vlastně ne," přiznala.
"Jak to myslíš?"
"Nemívala jsem ve zvyku vystupovat živě."
"Ne?"
"Ne."
"To jako tenkrát, když jsi vydala ty hity?"
"Ano."
"Tys nevystupovala živě?"
"Ne."
"Proč ne?"
"Eddie mě nenechal."
"Eddie?"
"Můj producent. U Regalu."

"Aha."
"Eddie tvrdil, že by to neprospívalo těm deskám. Chtěl, aby si každý šel koupit desku, chápeš?"
"Možná měl pravdu."
"Ach, to jistě. Tři zlaté desky, víš, to je hodně."
"To jo," potvrdil jsem.
"Ale myslíš, že se jim to líbilo? Hm?"
"Zbožňovali tě."
"Byla jsem tak nervózní. Bylo to poznat? Že jsem nervózní?"
"Ani trochu."
"Napila bych se něčeho," prohlásila. "A taky bych si dala trochu trávy. Nemáš doma trávu?"
"To ne," odvětil jsem. "Je mi líto."
"Nevadilo by ti tedy, kdybychom jeli ke mně?"
"Tedy..."
Pomyslil jsem na její dceru. Napadlo mě, že u mě doma nespí v pokoji naproti maminčině ložnici šestiletá dcerka. Že u mě doma je pěkný, velký bazén, kde se můžeme nazí trochu vydovádět, než přejdeme k důležitějším věcem. Také mě napadlo, že mám doma pěknou, pořádně velkou postel a že jsem právě dnes ráno vyměnil povlečení. Myslil jsem na to, že když do téhle postele vlezeme, abychom naplnili to, co jsme už tři týdny tak mučivě odkládali - vlastně celé tři týdny a dva dny, protože jsme se potkali na vernisáži v jedné galerii v pátek večer a dnes byla neděle - a uvědomíme si všechny možnosti, jež nám náš vztah skýtá, pokud tento poněkud zkusmý flirt posuneme v mém královském lůžku za jistou mez, neobjeví se v chodbě žádný šestiletý andílek, aby maminku poprosil o trochu vody. Nic takového se u mě stát nemůže. Nechtěl jsem jet k Vicky domů. Tím svým "Tedy..." jsem to dal zcela jasně najevo. Na konci slova jsem mírně změnil modulaci hlasu, na znamení pochybnosti, jíž jsem chtěl naznačit váhavost, ne-li jednoznačný odpor.
"Tedy...," vrátila mi to a oba jsme se odmlčeli.
Právě jsme ujížděli silnicí vedoucí po náspu. Vpravo i vlevo od nás se prostírala Caluská zátoka. Daleko na hladině jsem zahlédl světla několika kotvících člunů. Mlčeli jsme celou cestu přes most. Na rohu Cortezovy a 41. ulice jsem zastavil na světlech. Mlčení se protahovalo. Můj dům ležel na severu, vlevo od nás, k Vicky bychom museli jet na jih, tedy doprava. Semafor na rohu Cortezovy a Jedenačtyřicáté má velmi dlouhý interval.
"Mohli bychom to udělat tak...," začal jsem.
"Ano?"
"Zajet k tobě domů pro marjánku, jestli ti jde o..."
"Ano?"
"A pak jet ke mně."
"Aha."
"Jestli chceš."
"Protože já bych si vážně chtěla dát čouda, víš."
"Tak jo, jestli..."
"Tak, kdyby tě to neobtěžovalo..."
"Vůbec ne."
"Mohli bychom nejdřív zajet ke mně ..."
"Ano, tak to ..."
"A já bych se mohla podívat na Allii ..."
"To zní ..."
"A povědět děvčeti na hlídání, že potřebuju, aby zůstala ještě o něco dýl."
"Třeba by tarn mohla i přespat," navrhl jsem.
"Ne, nemyslím, že by to pro mě udělala. Je jí teprve patnáct."
"Dobrá, ale pověz jí ..."
"Řeknu, že se vrátím tak ve dvě, ve tři, je to tak v pořádku?"
"To by bylo fajn," usoudil jsem.
"Máš volno," upozornila mě.
"Cože?" nechápal jsem.
"Máš zelenou," vysvětlila.
Celou cestu po Jedenačtyřicáté na Cross River Mall a dál na východ

k Vickinu domu se mi hlavou honily jen nadýchané, slaďoučké pohádkové představy. Znal jsem ji tři týdny a dva dny a za tu dobu jsem si s ní vyšel dvakrát. Jednou na večeři a jednou pozdě večer do kina. Při druhém dostaveníčku (ten výraz přímo nesnáším) jsme se právě přátelili na gauči u ní v obýváku, když do místnosti vkráčela šestiletá Allison, protírala si očička a chtěla vědět, kdo je ten prima pán a jestli mi může ukázat obrázky, které dnes namalovala ve škole prstem. Prohlédl jsem si čtrnáct prstomaleb. Byly moc pěkné. Ani jsem netušil, jak se to smrádě jmenuje dál - Vicky se po rozvodu vrátila ke svému dívčímu jménu - nicméně jsem se rozplýval nad jejím nezměrným talentem. Taky chtěla vědět, proč má maminka rozepnutou blůzu. Vicky nenosila podprsenku; přišel jsem na to patnáct minut před nevhodným Allisoniným příchodem. Zapnula si blůzu a Allison usedla na koberec před gaučem a jala se malovat pastelkami; při práci jí padaly černé vlasy přes tvář jako opona. Hodiny na krbové římse ukazovaly, že je za deset minut jedna. Ráno. Otázal jsem se Allison, zda si nemyslí, že by měla jít spát, aby se mohla ráno probudit pěkně zavčas a jít na pláž. Allison opáčila, že pláž nesnáší.
"Vždycky se spálím jako rak," poznamenala.
Allison byla rodilou umělkyní. Dřív, než na malých, porcelánových hodinách na krbové římse odbilo půl, vytvořila pro mě pastelkami čtyři obrazy. Když si konečně zívla, prudce jsem zadoufal. Leč ona jen vstala a odběhla do kuchyně udělat si sendvič s pomazánkou z burských oříšků a s huspeninou. Dala mi kousnout. Odešel jsem deset minut před druhou hodinou, zaměstnán úvahami, jaký trest by mě stihl za pokousání šestileté dívenky v sebeobraně. Měl bych se na to zeptat Bennyho Weise, který se specializuje na trestní právo.
Ale dnes večer... Ach, dnes večer.
Zdálo se, že se všechna znamení užuž naplní. Za prvé mě Vicky pozvala na své zahajovací víkendové vystoupení v Greenery, z čehož se dalo usuzovat na víc než jen na přechodný zájem. Právě se mnou se rozhodla sdílet tak významnou událost ve svém životě, když opět vystoupila jako zpěvačka na veřejnosti - no, počkat, ona vlastně, podle toho, co sama říká, nikdy předtím na veřejnosti nezpívala..., ale v každém případě se vrátila ke zpěvu po téměř dvanáctileté pauze. A teď se rozhodla se mnou sdíet doznívání té události a chtěla se jen zastavit doma pro trochu trávy, která jí později, v klášterním soukromí mého obývacího pokoje, pomůže se uklidnit. Budeme oba sedět vedle sebe a vykuřovat si mozky (já jsem s marjánkou začal až po rozvodu), zatímco jí nejprve stáhnu světle modrý svetřík, potom bílou, hedvábnou blůzku, abych už podruhé obnažil ty skvostné prsy, jež jsem jen nakraťoučko zahlédl a dotkl se jich minulý pátek (než se zjevila Allison a upozornila maminku na skutečnost, že jedna z jejích červenajících se bradavek už se bezmála zjevila). Pak modrou sukni, kalhotky - nenávidím kalhotky; ten, kdo je vymyslel, by měl být zastřelen, stejně jako člověk, který vynalezl ty elektrické osoušeče rukou, jež člověk najde na pánských toaletách po celé Americe - a pak se odloudáme do mé ložnice, kde zatáhnu závěsy, vklouzneme do pokrývek a konečně objevíme jeden druhého. Byl jsem pořádně nadržený. Ujížděl jsem mnohem rychleji, než mívám ve zvyku; přitom poldové v Caluse nejsou známi přílišnou lidumilností vůči těm, kdo překračují předepsanou rychlost.
Vicky žila v malém domku v ulici jménem Citrus Lane, na východním okraji města. Pouhých šedesát mil za jejím domem byste se ocitli v dobytkářském kraji. To byla jedna z prvních věcí, které mě na Floridě překvapily. Když se člověk narodí a vyroste v Illinoisu, přirozeně má dojem, že celá Florida sestává jen z palem a pláží. Ale ve státě žijí i dva milióny kusů dobytka. Nemusíte vyjet z Calusy moc daleko a už narazíte na celé míle oplocených pastvin, kde všechny krávy jako by se dívaly stejným směrem. Když jsem s autem zajel na příjezdovou cestu, ve Vickině domě svítilo jen jediné světlo.
"Půjdeš dál?" zeptala se.
"Nebudeš tam dlouho, že ne?"
"Jen si vezmu tu trávu," ujistila mě.
"A podívám se na Allii."
"Tak já počkám tady."

"Nebude to dlouho trvat."
Naklonila se nade mě, rozevřenou dlaní se mi opřela o stehno, a než vystoupila z auta, políbila mě pootevřenými ústy. Odhadoval jsem, že má asi pět stop osm palců; dlouhé černé vlasy jí padaly až do půli zad a s každým krokem jejích dlouhých nohou mírně poutávaly ze strany na stranu. Snad už posté jsem zaznamenal, že má nádherný zadeček a skvostné nohy, a opět jsem si představil, jak ji úplně svléknu. Mírně vzrušený jsem seděl ve tmě za volantem a poslouchal mývala, který se hrabal v čísi popelnici a dělal při tom strašný rámus. Doufal jsem, že neprobudí Strašnou Allison.
Vicky se dle svého slibu vrátila za okamžik. Nepřešla však na svou stranu auta. Namísto toho se opřela založenýma rukama o rám skla na mé straně a otevřeným oknem mi sdělila:
"Je mi líto, Matthew."
"Cože?"
"Nemůžu s tebou odjet."
"Proč ne?"
"Na Allii asi něco leze."
Nevím proč, ale okamžitě jsem vycítil, že lže. Možná za to mohlo mé zklamání. Krevnatý americký sen o dobývání se otřásl a ve ztichlé půlnoční Citrusové uličce se vzedmuta příšera odmítnutí.
"Celý večer kašlala. Ta dívka na hlídání si myslí, že má horečku."
"No, já... to je teda zlé," pronesl jsem.
"Tak proč bys nešel dovnitř?"
"No, když ti dcerka stůně..."
"To děvče jí dalo prášek. Už spí."
Zaváhal jsem. Předchozí zkušenost mě naučila, že Allison nespává nijak tvrdě. Na druhou stranu, jestli jí ta holka opravdu dala něco, čím ji vyřídila...
"Tedy...," řekl jsem.
Nemohl jsem se zbavit pocitu, že mi Vicky lže.
"Pojď, prosím, dál," naléhala. "Potřebuju tě."
Přikývl jsem.
"Tak dobrá. Asi máš pravdu."
"Děkuju."
Děvče na hlídání čekalo v obýváku. Byla to podsaditá adolescentka s kulatým obličejem, v modrých džínách, bez bot a v pánské košili, kterou si nezastrčila do kalhot.
"To je pan Hope," představila mě Vicky. "Kolik hodin to bylo, Charlene?"
"Čtyři," odvětila Charlene. "Ahoj."
"Ahoj," pozdravil jsem.
Vicky přepočítávala bankovky. Podala štůsek Charlene, která je přepočítala dvakrát, jako pokladník v caluské pobočce banky First Independent, a nacpala si je do pravé kapsy džín.
"Tak dobrou," rozloučila se.
"Mám tě doprovodit domů?" otázala se Vicky.
"Proč? Je to jen přes ulici."
"Tak se za tebou jen podívám ze dveří," rozhodla.
"Jasně," přisvědčila Charlene.
Vypadala udiveně.
"Tak dobrou," zopakovala a zamířila k domovním dveřím.
Vicky zůstala stát na prahu a pozorovala ji, jak míří k jednomu domu šikmo přes ulici. Svítila tam světla; napadlo mě, že je to asi v obývacím pokoji. Charlene otevřela postranní dveře, zamávala Vicky, aby jí dala najevo, že bezpečně dorazila, pak vešla dovnitř a zavřela za sebou. Světlo nade dveřmi zhaslo, ale v obývacím pokoji se svítilo dál. Vicky zavřela svoje dveře a zasunula zástrčku.
"Tak," prohlásila.
"Tak," zopakoval jsem.
Myslel jsem na šestiletou Allison v jejím pokoji na konci chodby. Myslel jsem na prstomalbu a na malování pastelkami a jiné umělecké činnosti provozované v časných ranních hodinách. Vicky mi musela číst myšlenky.

"Neměj obavy," ubezpečila mě. "spí tvrdě."
Nadechla se podobně jako předtím večer, než začala zpívat, pak se mi vrhla do náručí, pevně se ke mně přitiskla, zvedla ústa k mým a políbila mne.
Tráva byla moc dobrý materiál, dovezený přes Mexický záliv na bůhvíkterém rybářském člunu a vyložený na bůhvíkteré opuštěné floridské pláži; drogy jsou na Floridě druhým nejvýznamnějším obchodním artiklem. Vicky by se byla měla uklidnit po prvních několika potáhnutích, ale zdálo se, že to na ni vůbec neúčinkuje. Bez účinku zůstal i dobrý koňak, který nalila do dvou obrovských napoleonek. Její vnitřní napětí bylo téměř hmatatelné. Poskočila při každém zvuku zvenčí, ať už to byl kocour, tiše pějící svou píseň lásky nějaké číče, auto projíždějící půlnočním tichem či nocí v dálce uhánějící lokomotiva. Pustili jsme televizi, seděli jsme před ní na gauči, míhající se černobílé obrázky starého filmu byly v místnosti jediným světlem. Podávali jsme si druhou cigaretu a střídavě upíjeli koňak. Začínal jsem věřit, že Allison skutečně bude spát celou noc a že není žádný důvod pro zbrklé, pubertální zápolení s knoflíčky, pro zoufalé, chvatné polibky s cílem obloudit a dobýt dřív, než budeme odhaleni.
"No tak," řekl jsem, "uvolni se. Už je po všem."
Měl jsem na mysli její vystoupení v Greenery.
Povzdechla si: "Přála bych si, aby to byla pravda."
Netušil jsem, co tím míní.
Znovu se nadechla. Náhle jsem si uvědomil, že to, co vypadá jako manýra, je ve skutečnosti nervový tik. A pak, zničehonic, snad pod vlivem stresu spojeného s víkendovým zahájením, možná za to mohla i tráva a koňak, mi začala vyprávět o svém pohádkovém vzestupu ke slávě rockové hvězdy tehdy v šedesátých letech, a jak jsem ji poslouchal, cítil jsem se jí být bližší než kdy předtím za celou dobu, co jsme se znali. Pro mnohé muže - a se studem připouštím, že jsem jedním z nich - je dostatečným důvodem, proč zatáhnout nějakou ženskou do postele, to, že splňuje představu, již se naučili označovat pojmem "sexy", a čerta starého záleží na tom, co to vlastně znamená a z jaké kombinace boků, stehen, rtů, vlasů a ňader sestává ten jejich obraz jakési stoprocentně žádoucí osoby. Když mi Vicky začala vyprávět o své nádherné cestě za hvězdnou slávou, začal jsem ji mít rád. A zatoužil jsem s ní jít do postele jen z tohoto jediného důvodu: po třech týdnech a dvou dnech jsem ji začal mít doopravdy rád.
Vykládala, že před svým "objevením", jak se tomu později říkalo, když o ní začali psát v novinách i časopisech, vystupovala v barech a motorestech kolem Little Rocku v Arkansasu, vždycky jen jeden večer. Nevzbudila žádnou zvláštní pozornost a zdálo se, že je odsouzena k anonymitě. Její otec Dwayne ovdověl, když bylo Vicky čtrnáct, a povzbuzoval ji v její pěvecké "kariéře" od chvíle, kdy obdržela deset dolarů za první vystoupení v doupěti jménem Rockýs Corner ve Sweet Home, kousek od Little Rocku. Roku 1964 rozhodl, že si jeho tehdy už devatenáctiletá dcera zaslouží větší, lepší budoucnost. Jednou o víkendu ji posadil do rodinného buicku z roku 1962, zavezl ji za hranice státu do Memphisu a potom na sever do Nashvillu, kde bylo víc gramofonových společností, než má pes blech. Po čtyřech dnech šlapání městské dlažby a bušení na dveře, kde o ně nikdo nestál, narazili Dwayne a jeho už dospělá dcera v baru hotelu Holliday Inn, kde se ubytovali, na mladého kytaristu, a ten jim prozradil, že v Nashvillu se žádná díra do světa udělat nedá. Příliš silná konkurence; město se jen hemží zatraceně ctižádostivými muzikanty. Poradil jim, že jediným místem pro ně je New Orleans, kam se chystá i on, jakmile zaplatí účet za hotel a koupí si lístek na autobus, který jede na jih. Kytarista se jmenoval Geoffrey Hamilton; později se měl stát sólovým kytaristou skupiny Wheat, která Vicky doprovázela na jejím prvním úspěšném albu.
Jak vlastně Hamilton dospěl k názoru, že New Orleans je tím jediným místem, bylo pro Vicky tak trochu tajemstvím. Je pravda, že v tomto městě sídlilo pár gramofonových společností, ty však vydávaly především jazz a jen v několika z nich byli ochotni si aspoň pohovořit s mladými ctižádostivými amatéry. Jedna z nich se jmenovala Regal Records a jejím prezidentem byl muž jménem König. Název Regal, což

znamená královský, byl zvolen úmyslně jakožto narážka na jméno "König", což je německy "král". Tehdy ve čtyřiašedesátém byl König pohledný, obrovitý chlap, starý něco přes čtyřicet let. Dostalo se mu požehnání v podobě dědictví po otci, bohatém pěstiteli sóji z okresu West Caroll, a rozhodl se, že se prosadí v hudebním byznysu. Není těžké pochopit, jak se stalo, že vysoká, nádherná, dráždivě vyzrálá Victoria Millerová, jíž právě táhlo na dvacátý rok, uvedla do chodu Königovu představivost. Okamžitě pro ni a pro jejího kamaráda, kočovného kytaristu, zařídil zkoušku. Připojil k nim párek muzikantů, které si už předtím vyzkoušel - baskytaristu a bubeníka. Ti později spolu s Geoffreyem Hamiltonem vytvořili skupinu Wheat.
"To byl opravdický začátek," prohlásila a opět se zhluboka nadechla. "Ach, Matthew, připadá mi to už tak dávno."
Schoulila se mi do náručí a prudce, vášnivě mě políbila. Potom svižně vyskočila, v popelníku zamáčkla nedopalek a řekla:
"Chci se teď pomilovat."
"Ano," odpověděl jsem.
"Prosím."
Vztáhla ke mně ruku.
Ve světle pozdějších událostí není těžké se dovtípit, že pro ony následující tři hodiny ve Vickině ložnici existoval ještě jiný motiv, který neměl s vlastním milováním nic společného. Připadalo mně, že se mi až přehnaně snaží zalíbit, cítil jsem její téměř křečovitou snahu připravit mi nezapomenutelný zážitek, něco na způsob galapředstavení, jež vstoupí do historie milostných maratónů jako naše noc všech nocí a možná překoná všechny dosavadní záznamy v tlusté knize pana Guinesse. Od doby, kdy jsem se rozvedl, jsem poznal ženy, které předváděly celý balík sexuálních triků jako kouzelnice snažící se ohromit diváka svým umem a šikovností. Poznal jsem ženy hrající si na stydlivé panenky, jež přitom do milování vkládaly větší veru než všechny bombajské štětky dohromady. Poznal jsem ženy toužící po poučení ("Dělám to dobře, Matthew?") i toužící mě poučit ("Zavedu tě tam, kdes ještě nikdy nebyl."). Potkal jsem ženy, jež bylo snadné šokovat ("Proboha, to je přece odporné!"), i takové, jež dokázaly šoky rozdávat ("Jednou jsem to dělala s dvouma černejma klukama a s labradorem."). Ale během oněch tří hodin, jež jsem strávil s Vicky Millerovou v její ložnici a na její posteli, zatímco její dcerka spala na druhém konci chodby spánkem andílků, jsem absolvoval mnohem divočejší sexuální zkušenost, než všechno, co jsem kdy s nějakou ženou, nebo i se dvěma ženami, zažil.
O půl třetí ráno jsem byl vyhaslý, přesycený a tiše jsem toužil, aby na dveře ložnice zaklepala malá Allison a poprosila o medicínu proti kašli nebo hořčičný obkladek. Vicky se však teprve rozjížděla. Nevím, jak si mě dokázala připravit k další poslušné službě svému chtíči, ale dokázala to. Když jsem konečně znovu vyčerpán padl na polštář, na malých porcelánových hodinách odbíjely tři hodiny a její neúnavná ruka opět začala pátravě hmatat v místech, kde jsem cítil jen bolestivé cukání. Zmocňovala se mě hrůza z toho, že všechny ty historky mé matky o tom, jak mi jednou provždy odpadne, nebudu-li znát míru, jsou možná pravdivé. Její ústa se nade mnou opět sklonila.
"Vicky," oslovil jsem ji unaveně. "Musím už jít."
"Ne," odporovala. "Nemusíš."
"Vážně, je už ..."
"Zůstaň tu do rána," vyzvala mne.
"To nemůžu."
"Můžeš."
Myslel jsem na to, že mám být v devět hodin v kanceláři. A na to, že kdyby mé dceři bylo šest let, nechtěl bych, aby se v osm probudila a objevila nahého cizího chlapa, jak se holí v koupelně její matky. Myslel jsem také na to, že už mám dost. Natolik dost, že mi to vydrží až do svatého Swithina, jehož svátek se ve Spojených státech amerických vůbec neslaví.
"Zůstaň," zašeptala a opět sklonila neodbytná ústa.
"Vicky, drahoušku, miluju tě, ale ..."
"Ne, nemiluješ mě," namítla.

"Lásko, já jsem ..."
"Tak zůstaň."
"- vyčerpaný."
"Jestli mě miluješ, tak zůstaň."
"Ne..."
"Prosím."
"Nemůžu..."
"Matthew, prosím tě, Matthew, zůstaň, prosím, Matthew, prosím, miláčku, zůstaň, miláčku, prosím, Matthew, prosím..."
Vášnivě, hypnoticky, s naříkavou naléhavostí neustále mumlala, skloněna nad mým nehybným údem, její tělo se nade mnou tyčilo, otočeno ke mně zády, zuřivě, odhodlaně schoulené.
"Prosím, Matthew, prosím, chlapečku, zůstaň, chlapečku, prosím, řekni ano, prosím, Matthew."
Její ústa ta šeptaná slova polykala, jak přikazovala a prosila zároveň, náročná, hltavá, růjná, zabijácká šelma, příliš dravá, aby její touhu někdo dokázal uspokojit - aspoň tehdy jsem si to myslel. Když konečně uznala porážku, když si konečně uvědomila, že její žádostivá ústa už ze mě nedokážou vykřesat ani tu nejmenší jiskřičku vášně, otočila se zase zpátky, usedla obkročmo na mě, sevřela mi hlavu ve svých dlaních, naklonila se dopředu a něžně, sestersky mě políbila na ústa a na tváře.
"Jen tu zůstaň se mnou spát, Matthew, dobrá?" navrhla. "Slibuju, že tě nechám na pokoji, chci spát v tvém náručí, to je všechno, uděláš to pro mě, Matthew, jen řekni, že to pro mě uděláš, prosím, Matthew."
Prokládala řeč něžnými, letmými polibky a drobným laskáním špičkou jazyka. Byly tři hodiny a deset minut ráno. Dlouze jsem ji políbil na rty, pak jsem ji od sebe odtáhl a pohlédl jí do očí.
"Vicky," řekl jsem, "opravdu musím jít."
"Oukej," prohlásila najednou. "Fajn."
Odkulila se ode mne, otočila se zády a přetáhla si přes záda pokrývku.
"Mám doma oblečení..."
"No jistě."
"Oblečení do práce..."
"Ovšem."
"A aktovku..."
"Tak proč už nejdeš?" odsekla.
"Vicky," pokračoval jsem, "styděl bych se, kdyby mě tu našla tvoje dcera, až ... `
"Když jsi mi ho strkal do pusy, to ses nestyděl," odpálila mě.
"Vicky..."
"Tak už jdi, jo?"
Rychle, mlčky jsem se oblékl a pak jsem přistoupil k posteli, kde ležela s obličejem odvráceným ode mě. Váhavě jsem ji políbil na tvář.
"Nech toho," zabručela.
"Zavolám ti zítra," řekl jsem. "Vlastně dneska. Dneska během dne."
"Neobtěžuj se."
"Vicky, lásko..."
"Dobrou noc, Matthew," řekla.
Přemýšlel jsem, co bych řekl, a rozhodl jsem se mlčet. Zamířil jsem ke dveřím ložnice, když se za mnou ozvala:
"Budeš toho litovat."
Ohlédl jsem se na ni. Pořád ležela s vlasy rozhozenými po polštáři, s odvrácenou tváří i očima. Rychle jsem vyšel z pokoje.
Tehdy jsem ji viděl naposledy živou.
2
Můj partner Frank říká firmě Summerville a Hope Sklad starých kuriozit advokacie, protože se zabýváme nejrůznějšími případy a nejsme specializováni na žádný jednotlivý právnický obor. Ve funě jsou tři právníci - Frank, já a mladík jménem Karl Jennings, který je členem advokátní komory teprve něco přes rok. Normálně se o všechnu práci dělíme. Když se naskytne případ vyžadující schopnosti, jež některý z nás postrádá, přehrajeme ho na jinou firmu. Jen málokdy se zabýváme soudními spory a raději je svěřujeme advokátům, kteří vystupují před

soudem pravidelně. Naše firma zaměstnává také recepční, úředníka, který se stará o registraturu, a společný sekretariát, sestávající ze dvou sekretářek, o jejichž služby se Frank, Karl a já dělíme. Jen jednou v historii firmy jsme měli co do činění s kriminálním případem, jemuž dodnes říkáme případ "Zlatovláska". Ještě téhož pondělního rána jsem se měl stát součástí dalšího takového případu, ale to jsem prozatím netušil.
Den začal neohlášenou návštěvou totálního cvoka jménem Louis Dummont, jehož šílenství jsem zpočátku nerozpoznal. Přišel deset minut po deváté, když jsem ještě pročítal ranní poštu. Cynthia zavolala z recepce a sdělila mi, že za mnou přišel jakýsi Louis Dummont. Požádal jsem ji, aby ke mně na chvíli zašla.
Cynthia Huellenová je rodilá Floridánka s dlouhými blond vlasy a skvěle opálená, na čemž pracuje s téměř fanatickým zanícením. Neuplyne jediný víkend, který by nestrávila na pláži nebo na člunu. Je jednoznačně nejkrásnější osobou u právnické firmy Summerville a Hope. Je jí třiadvacet a zaměstnáváme ji jako recepční. Neustále ji přemlouváme, aby té práce nechala a šla místo toho studovat práva. Má bakalářský titul z university na jižní Floridě a my bychom ji okamžitě po promoci přijali do firmy. Cynthia se vždycky jen zašklebí a odmítne: "Se školou už se nechci otravovat." Je to jedna z nejmilejších mladých osob, které znám, a kromě toho je požehnána schopností myslet, vyrovnanou povahou, báječným smyslem pro humor a její pěkné vzezření je onoho druhu, jež vyšlo z módy už v šedesátých letech. Být mi osmadvacet, požádal bych ji, aby si mě vzala, i přesto, že s dcerou jen o jedenáct let mladší, než je ona sama, by to nemuselo úplně klapat. Jakmile se za ní zavřely dveře, otázal jsem se:
"Kdo je Louis Dummont?"
"Tvrdí, že se jedná o Cummingsovu nemovitost. Vypadáte strašně."
"Děkuju. Má domluvenou schůzku?"
"Ne."
"Je devět hodin ráno. Chcete mi tvrdit, že sem jen tak vkráčel a nedomluvil si schůzku?"
"Je devět patnáct. Ano, přesně to udělal."
"No dobrá. Přineste mi Cummingsovu složku, dejte mi minutku, abych se na ni mohl podívat, a pošlete ho sem."
Louise Dummonta jsem odhadoval asi na pětapadesát. Jeho pleť by považovali za příliš bledou i někde v Minnesotě, ale tady na Floridě vypadal úplně jako mrtvola. Byl skoro holohlavý a pod nosem měl tenoučký knírek. Nepokojné, hluboko zapadlé hnědé oči mi mohly posloužit jako první vodítko, pokud jde o jeho duševní nestabilitu, ale bylo teprve krátce po deváté a já jsem po necelých čtyřech hodinách spánku nebyl příliš pozorný. Mlčky zůstal stát před mým stolem a shlížel na mě. Byl to nevysoký muž v příliš těžkém obleku, jehož odstín byl na Floridu dost tmavý.
Myslím, že čekal, až mu nabídnu židli. Učinil jsem tak a on se posadil. Mluvil velmi zvolna a velmi klidně, takže mě úplně zmátl. Vyprávěl mi, že před deseti lety dotyčný nemovitý majetek patřil jeho nevlastnímu otci, Peteru Landonovi, vdovci, který zemřel, aniž by sepsal poslední vůli, a budovu zanechal Louisovi a jeho nevlastnímu bratru Johnovi.
"Aha," pronesl jsem.
Přitom jsem se znovu prohraboval Cummingsovou složkou a hledal soudní rozhodnutí o pozůstalosti po Peteru Landonovi.
"Chápete," pokračoval, "ta budova ještě stále patří mně a mému nevlastnímu bratrovi."
To už jsem soudní rozhodnutí držel v ruce. Mlčky jsem si je přečetl a pohlédl přes stůl na něj.
"Podle toho, co se píše zde," řekl jsem, aniž bych si byť jen na okamžik uvědomil, jak prudkou reakci moje slova vyvolají, "měl Peter Landon, když zemřel, jen jediné dítě, a to syna, jménem ..."
Dummont vyskočil na nohy, jako bych se ho dotkl elektrickým bičem na dobytek. V tu chvíli jsem si povšiml těch očí, nevypočitatelně zářivě planoucích v jeho lebce.
"Jste stejný jako všichni ostatní!" zahulákal.
Potom položil obě ruce dlaněmi na stůl, opřel se o paže s ohnutými

lokty a ve sprše prskanců na mě ječel:
"Proč neuznáte můj nárok? Proč se mě snažíte ošidit o dědictví? Ty zkurvenej židáckej podfukářskej advokátskej hulibrku, chci jen to, co mi patří!"
Nejsem Žid, v životě jsem nevyhulil ani to nejmenší brko a podle svého nejlepšího vědomí jsem počestným provozovatelem právní praxe. Ale byl jsem k smrti vyděšen představou, že kdybych kterékoli z těchto Dummontových obvinění popřel, natáhl by se ještě dál přes stůl a zaškrtil mě holýma rukama.
"Pane Dummonte," namítl jsem, "odpověděl jsem vám na základě toho, co se uvádí v soudním rozhodnutí ..."
"Co může nějaký zasraný soudní rozhodnutí vědět?" hulákal. "Je tam napsáno, jak Peter vzal z útulku jednoho sirotka a vychoval ho jako vlastního syna?"
"Nu, to ne..."
"Ten sirotek jsem já!" zařval.
"Prosím vás, pane Dummonte, snažte se ..."
"Vychoval mě jako vlastního syna! A když umřel, odkázal svůj majetek mně a tomu všiváckýmu parchantovi Johnovi!"
"No, já... o tom nikde žádný záznam nevidím, pane Dummonte."
"Záznamy!" zahulákal.
"To je všechno, čím se můžeme řídit," bránil jsem se. "Jestliže v záznamech ..."
"Záznamy!" opakoval.
"Pane Dummonte, ať už jste si byl jakkoli blízký s tím mužem, který si vás vzal k sobě jako sirotka..."
"To udělal!"
"A já to nepopírám. Ale jakkoli jste si byl blízký s ním a s jeho rodinou ..."
"Ne s tím parchantem Johnem!"
"S Johnem ne, samozřejmě, že ne s Johnem, ale snad se samotným panem Landonem a možná s jeho ženou, dokud ještě žila."
"Jeho ženu jsem nikdy nepoznal. Do prdele, o čem to mluvíte."
"Chci vám vysvětlit, že pokud nemáte jiné důkazy ..."
"Důkazy!"
"- obávám se, že na dědictví po Peteru Landonovi nemáte žádný nárok. V každém případě, pane, od smrti pana Landona ta nemovitost už čtyřikrát změnila majitele a povinnosti stávajícího majitele ..."
"Povinnosti!" zahulákal. "Nevykládejte mi o povinnostech! Vím všechno o těchhle prodejích a převodech a vyznám se i v cenných papírech a v nemovitostech, vím o tom všechno, znám svá práva. I kdybych měl podat žalobu pro rušení držby, abych dostal svůj podíl na tom miliónu dolarů..."
"Pane Dummonte, prodáváme to za tři sta tis..."
"Ale má to cenu miliónu a já chci svůj podíl! A ještě něco vám povím, vy zkurvenej židáckej podfukářskej hulibrku: zabiju každýho advokáta nebo soudce, kterej mi bude upírat, co mi patří !"
"Pane Dummonte," řekl jsem, "začínáte mě obtěžovat. Jménem našeho klienta vám nabízím pět set dolarů za to, že podepíšete prohlášení, kterým se zříkáte všech nároků. Když ne, prostě se vašimi nároky nebudeme zabývat. Tak co říkáte? Chcete těch pět stovek?"
"Chci svůj podíl z miliónu."
"Váš podíl z miliónu dělá pět set dolarů. Berte, nebo nechte být."
"Beru," řekl Dummont.
"Výborně."
"Beru to, vy hulibrku."
"Musíte počkat venku, než dám připravit papíry a vypsat šek."
"Chci to v hotovosti," vzpíral se Dummont.
"Ne, dostanete to šekem. Chci mít záznam o vyrovnání ..."
"Záznam!" zařval.
"Jděte ven," vyzval jsem ho. "A dávejte si před tím děvčetem tam pozor na jazyk."
"Hulibrku," řekl, ale z kanceláře vypadl.
Takhle pro mě začalo pondělí. O deset minut později telefonoval

jeden muž, který dlužil devět set dolarů jinému mému klientovi, chirurgovi, jenž mu operoval žlučník. Ten dotyčný se jmenoval Gerald Bannister.
Rozhovor zahájil slovy: "O co vlastně jde?"
"O devět set dolarů, pane Bannistere."
"A co se děje? Myslí si snad Ralph, že mu nezaplatím?"
"Jestli tím Ralphem myslíte doktora Ungermanna, tedy ano, obává se, že by z toho všeho mohl mít jenom váš žlučník."
"Ha ha, to je hrozně legrační," opáčil Bannister. "Samozřejmě, že mu zaplatím. Povězte mu, ať mě přestane upomínat, jo? Můj žlučník, to je teda sranda. Dal si ho někam do kelímku, nebo co?"
"Pane Bannistere, kdy hodláte doktoru Ungermannovi zaplatit?"
"Já mu zaplatím, nemějte starosti."
"Ale já mám starosti. Kdy mu zaplatíte?"
"Teď mu nemůžu zaplatit."
"A kdy budete moct?"
"Chci říct, že mu to teď nemůžu zaplatit najednou."
"A kolik byste mohl zaplatit hned?"
"Stovku."
"A co těch zbývajících osm?"
"Budu mu dávat stovku měsíčně."
"To nestačí."
"Víc splácet nedokážu."
"Musíte splácet víc."
"Nemůžu platit víc než dvě stě měsíčně."
"Neříkal jste dvě stě, ale sto."
"Chtěl jsem říct dvě stě."
"Takže stovku hned a dvě stě měsíčně po dobu dalších čtyř měsíců, je to tak?"
"Je."
"V pořádku. Potřebuju, abyste sem zašel podepsat směnky. A pamatujte, pane Bannistere, že tenhle splátkový kalendář jste navrhl vy sám..."
"To vím."
"Chci vás jen varovat, že žádné další prohřešky nebudeme tolerovat."
"Děkuju za varování."
"Připravím ty směnky. Kdy je můžete přijít podepsat?"
"Někdy příští týden."
"Řekněme zítra."
"Zítra nemůžu."
"A kdy můžete?"
"Ve čtvrtek."
"Tak dobrá, ve čtvrtek v devět."
"Ve čtvrtek v jednu."
"V jednu, výborně."
"Takhle mě ještě nikdo neupomínal," postěžoval si Bannister a zavěsil.
Bylo už skoro deset, když zavolala Cynthia, že mě Frank potřebuje u sebe v kanceláři. Někteří lidé tvrdí, že jsme si s Frankem podobní. Já žádnou podobu nevidím. Měřím šest stop a dva palce a vážím sto devadesát liber. Frank má bez půl palce šest stop a váží sto šedesát, kteroužto váhu střeží jako oko v hlavě. Oba máme tmavé vlasy a hnědé oči, ale Frankův obličej je kulatější než můj. Frank tvrdí, že na světě existují jen dva typy obličejů: prasečí a liščí. Sám sebe řadí k liščím tvářím a já prý mám prasečí. Na žádném z těch označení není nic ponižujícího, jejich účelem je prostě popsat skutečnost. Frank mi o tomhle členění poprvé pověděl už víc než před rokem. Od té doby se nedokážu na nikoho podívat, aniž bych ho automaticky nezařadil mezi prasata nebo lišky.
Teď na mě vrhl jediný pohled a prohlásil:
"Podívejme, co se to sem přivleklo."
Nevěřil jsem, že vypadám tak hrozně. Bylo pravda, že jsem v noci málo spal, ale když jsem se ráno osprchoval a oholil, pocítil jsem mírné osvěžení. Kromě toho jsem měl na sobě jeden ze svých nejlepších obleků, z anglické tropické látky, který jsem si dal ušít na míru u Chippa v New

Yorku. To bylo ještě před rozvodem. Co jsem se rozvedl, nemohu si obleky na míru dovolit.
"Přijdou Downingovi kvůli závěti," oznámil mi Frank. "Nevím, co jim poradím, Matte. Vůbec se mi nehdí, že jsem se do něčeho podobného dostal."
"V čem je problém?"
"Jedou na šestiměsíční plavbu kolem světa a před odjezdem chtějí podepsat nové poslední vůle. Jenže Sally se nelíbí, že by druhým vykonavatelem závěti měl být její švagr..."
"Myslíš pro případ, že by Howard zemřel dřív než ona?"
"Tak. Prostě a jednoduše, nemá toho švagra ráda. Má pocit, že kdyby Howard umřel jako první a ona až pak, její ničemný švagr by s majetkem pěkně zatočil."
"Má k tomu nějaký důvod?"
"Ten chlápek už rozfrcal svoji polovinu jmění, které jim odkázal Howardův otec. Sally má strach, že by to dopadlo stejně i s jejich majetkem, až oba umřou."
"No a? Koho by ona chtěla jako druhého vykonavatele?"
"Svého bratra."
"A v čem je potíž?"
"Není o nic lepší než Howardův bratr. Obyčejný hazardér, jak jsem pochopil. Každý víkend vyráží do Miami a všechno prošustruje v hernách."
"Takže co na to král Šalomoun?" otázal jsem se.
"Budou tu za dvacet minut. Co jim mám říct?"
"Přijala by jako vykonavatele někoho z nás?"
"Možná."
"Nebo banku? Která je jejich banka?"
"First Union."
"Musí to mít svěřenecké oddělení. Proč jim to nenavrhneš?"
"Prostě si postavila hlavu, že to má být její bratr."
"A co si o tom myslí Howard?"
"Ten zas prosazuje svého bratra."
"Tak jim poraď, ať tu pitomou cestu zruší," navrhl jsem.
"Navrhnu jim First Union."
Na jeho stole se rozezněl bzučák. Frank stiskl tlačítko.
"Ano?" ohlásil se.
"Je tu nějaký policista, přišel za panem Hopem," ozvala se Cynthia.
"Čekáš nějakého policajta?" zeptal se Frank.
"Ne."
Čekal na mě v recepci. Obtloustlý mladík s porcelánově modrýma očima a vlasy barvy písku. Představil se jako seržant Halloway a zdvořile se zeptal, jestli bych byl tak laskav a šel s ním.
"Pročpak?" otázal jsem se.
"Jste přece Matthew Hope, že?"
"Jsem Matthew Hope."
"Pane Hope," řekl, "dnes ráno bylo nalezeno mrtvé tělo jisté Victorie Millerové. Objevila je barevná posluhovačka, když přišla do jejího domu uklízet. Sousedé odnaproti vypověděli, že ještě ve tři hodiny ráno parkoval na příjezdové cestě před domem zesnulé béžový vůz Karmann Ghia s floridskou značkou HOPE-1. Dopravní oddělení tvrdí, že je to váš vůz, pane Hope. Taky se zdá, že někdy kolem půlnoci byl v domě zesnulé představen jistý pan Hope dívce na hlídání jménem Charlene Whitlawová. To znamená, že jste se na místě, kde došlo ke zločinu, zdržoval aspoň po dobu tří hodin. Takže vám jen chtějí položit několik otázek. Myslíte, že byste mohl jít se mnou?"
V Caluse se policejní stanice oficiálně jmenuje Budova veřejné bezpečnosti a tato slova jsou vyvedena bílými písmeny na nízké vnější zídce. Vpravo od hnědých kovových vstupních dveří najdete částečně zakrytý křovím méně nápadný nápis Městská policie. Budova je vystavěna z cihel různých odstínů hnědé barvy a architektonickou strohost průčelí narušují jen úzká okna, připomínající střílny v pevnostní zdi. V Caluse, kde v letních měsících panuje nesnesitelný žár, to není nic neobvyklého, protože velká okna zde znamenají jen vedro a záplavu oslňujícího světla.

Loni v březnu jsem v zde strávil spoustu času se svým klientem Jamesem Purchasem, jehož žena a dvě dcery byly brutálně zavražděny v jeho domě na Jacaranda Drive. Tehdy jsem spolupracoval s detektivem Georgem Ehrenbergem.
Když jsem se seržanta Hallowaye v jeho autě cestou do města zeptal, jestli má dnes službu detektiv Ehrenberg, stroze odvětil, že detektiv Ehrenberg už v Caluse nepracuje, je teď u lauderdaleské policie. Otázal jsem se Hallowaye, je-li tu ještě Ehrenbergův partner, jistý detektiv Di Luca.
"Vinnie je na dovolené," odpověděl. "Vrátí se až jedenadvacátého."
"Ach jo," povzdechl jsem.
Do jedenadvacátého zbýval celý týden.
Šikmo naproti vchodu do přijímací haly ve třetím patře vyrůstala z podlahy jako předimenzovaný periskop oranžová roura potrubní pošty. U protější panelové stěny stál psací stůl, za nímž nějaká dívka zuřivě bušila do psacího stroje. Hodiny na stěně nad její hlavou ukazovaly za deset minut jedenáct. Všechno to vypadalo velmi povědomě, až na to, že Vincent Di Luca byl na dovolené a George Ehrenberga přeložili k lauderdaleské policii.
Policista, který na mě čekal, se představil jako detektiv Morris Bloom. Byl to podsaditý muž, asi pětačtyřicetiletý, nejméně o palec vyšší než já. Na sobě měl uválený modrý oblek a zmačkanou bílou košili, kravatu si povolil a rozepnul si horní knoflíček u košile. Měl výrazné klouby na rukou, jako pouliční rváč, liščí obličej s nosem, který, jak se zdálo, zažil nejednu zlomeninu, ježaté černé obočí a tmavohnědé oči, z nichž jako by se měly každou chvíli začít řinout slzy. Vzpomněl jsem si, že i George Ehrenberg neustále míval výraz jakéhosi nevysloveného smutku, a napadlo mě, zda na všechny příslušníky caluského policejního sboru jejich práce doléhá tak bolestně. Bloom mi ihned oznámil, že vyšetřuje vraždu a že dřív, než mi začne klást otázky, mě poučí o mých právech. Konečně padlo slovo vražda.
Seržant Halloway mi pověděl jen tolik, že našli Vickino mrtvé tělo.
V našem státě se při vyšetřování sebevraždy i vraždy postupuje zcela stejně; mohl jsem se tedy rozumně domnívat, že byl-li jsem posledním člověkem, který Vicky viděl živou, je nejspíš úplně v pořádku, že mě navštívila policie. Teď však to už bylo oficiální. Vražda. V každém případě jsem se cítil úplně hrozně. Kdybych jen u ní byl v noci zůstal...
"Jsem advokát," vysvětlil jsem. "Vyznám se ve svých právech."
"Teda, technicky vzato, pane Hope, jsme vás zadrželi jako důležitého svědka a mou povinností je poučit vás o vašich právech. Dělám policajta už skoro dvacet pět roků a neexistuje nic, co by mě štvalo víc, než recitovat Mirandův-Escobedův zákon. Ale pokud jde o výslechy, jednu věc jsem se naučil: je lepší se pojistit než pozdě litovat. Takže, jestli vám to nevadí, prostě vám oddrmolím vaše práva a budeme to mít z krku."
"Když vám to udělá radost," řekl jsem.
"Když jde o vraždu, nemám radost vůbec z ničeho, pane Hope," opáčil. "Ale takhle aspoň na tom budeme od začátku oba stejně, přesně tak, jak si to přeje Nejvyšší soud. Dobrá?"
"Fajn," přikývl jsem.
"Tak dobrá," začal. "V souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu z roku 1966 ve sporu Miranda versus stát Arizona vám nesmíme klást žádné otázky, dokud nebudete poučen o tom, že máte právo na právního zástupce a právo nevypovídat, pokud by to vedlo k vašemu obvinění. Za prvé - máte právo mlčet, rozumíte?"
"Ano."
"Nejste povinen odpovídat na žádné otázky policistů, rozumíte?"
"Rozumím."
"A pokud na nějaké otázky odpovíte, vaše odpovědi můžou být použity jako důkaz proti vám."
"Rozumím."
"Dál máte právo se před policejním výslechem anebo i při něm radit s advokátem."
"Já jsem advokát. Zbytek snad můžeme vynechat, ne?"
"Řek' bych, že jo," přisvědčil Bloom pochybovačně. "Jsou vám jasná

všechna vaše práva?"
"Jsou."
"Chcete odpovídat na otázky?"
"Ano."
"Fajn. Začnu tou nejdůležitější: byl jste dnes v noci od dvanácti až do doby po třetí hodině ranní u Victorie Millerové?"
"Jestli se ptáte, kdy jsem byl u ní v domě, pak to bylo spíš od půl dvanácté. Pane Bloome, můžete mi povědět, co se stalo?"
"No, víte, pane Hope, nic ve zlým, ale vy jste tu právě proto, abyste mi pověděl, co se vlastně stalo. Protože, pane Hope, určitě chápete - jste přece právník - že pokud jste s ní dnes v noci strávil nějaké tři, čtyři hodiny, je možné, že jste ji zabil vy."
"Když jsem od ní odcházel, byla naživu," řekl jsem.
"V kolik to bylo hodin?" zeptal se rychle.
"Někdy mezi třetí a půl čtvrtou."
"Nevzpomenete si přesně?"
"Čtvrt na čtyři, tři dvacet, tak nějak."
"Viděl vás někdo vycházet z domu?"
"O nikom nevím."
"Ta paní odnaproti se dívala v televizi na film a říká, že když ve tři hodiny zhasínala, viděla tam ještě parkovat váš vůz."
"Ano, ve tři jsem tam ještě byl."
"Jak to, že to víte tak jistě?"
"Hodiny odbily celou."
"Které hodiny?"
"V obývacím pokoji. Jsou tam malé porcelánové hodiny."
"Když začaly odbíjet, byli jste v obýváku?"
"Ne, v ložnici."
"Aha. V posteli?"
"Ano."
"Pane Hope, promiňte, že se ptám, ale měl jste dnes v noci s Victorií Millerovou pohlavní styk?"
"Ano."
"Jak dlouho jste ji znal, pane Hope?"
"Něco přes tři týdny."
"Stýkal jste se s ní intimně po celý ten čas?"
"Ne. Až dnes v noci."
"Jste ženatý, pane Hope?"
"Rozvedený."
"Pokud tomu dobře rozumím, byla slečna Millerová zpěvačkou..."
"Ano."
".. a zpívala v Greenery na Stone Crab."
"Byl jsem tam včera večer s ní, ano."
"Když zpívala?"
"Ano."
"Od kolika do kolika?"
"Přišel jsem chvli před devátou. Vystoupení končilo v deset a pak jsme seděli a povídali si s jejími přáteli až do... muselo být tak tři čtvrti na jedenáct. Do jejího domu jsme přijeli o půl dvanácté."
"Byl tam někdo, když jste dorazili?"
"Ano, to děvče na hlídání. Vicky jí zaplatila, a když odešla, šli jsme si sednout a..."
Zaváhal jsem.
"O tý marjánce můžete klidně mluvit," ujistil mě Bloom. "Feťácký mejdany mě nezajímají. V obýváku jsme našli pár špačků v popelníku a dvě neumyté koňakové sklenky. Takže jste si sedli, kouřili trávu a vypili jste pár skleniček, správně? Co dál?"
"Šli jsme do ložnice."
"Milovali jste se?"
"Ano."
"Až do tří, do půl čtvrté ráno?"
"Ano."
"Viděl jste někdy během noci tu malou holčičku?"
"Ne. Spala."

"Viděl jste ji vůbec někdy?"
"Ano, jednou."
"Kdypak?"
"Před týdnem, v pátek."
"Ale dnes v noci jste ji neviděl, hm?"
"Ne."
"Ani když jste přišel, ani za celou dobu potom, než jste odešel?"
"Ne, to děvče jí dalo prášek, aby usnula."
"Ta dívka vám to řekla?"
"Řekla to Vicky a ta to pověděla mně."
"Jak jste spolu vycházeli?"
"S Vicky? Báječně."
"Žádné spory, milenecké hádky, nic..."
"Nebyli jsme milenci."
"Až do včerejška. Co jste byli předtím?"
"Kamarádi."
"Dobří kamarádi?"
"Takové obyčejné kamarádství."
"Ale dnes v noci to nebylo obyčejné."
"Ne, nebylo."
"Tak jak to bylo dnes v noci. Nějaké spory?"
"Ne. Vlastně, počkejte... Ano. Myslím, že ano. Řekl bych, že jsme se trochu pohádali. Jestli se tomu dá říkat hádka."
"Ale? A o co?"
"Chtěla, abych zůstal, a já jsem chtěl jít domů. Chvíli jsme se přeli a pak jsem odešel."
"Jak to přijala?"
"Myslím, že ji to rozzlobilo."
"Ale stejně jste odešel."
"Odešel jsem."
"A říkáte, že když jste odcházel, byla ještě živá, hm?"
"Až moc živá."
"Myslím, že to tak mohlo být." Bloom pokývl hlavou. "Pane Hope, v mojí branži si člověk časem vypěstuje něco, čemu Ernest Hemingway říkal vnitřní sračkodetektor. Znáte Ernesta Hemingwaye? Toho spisovatele?"
"Znám ho."
"Člověk se naučí odhadnout, jestli někdo mluví pravdu, nebo lže. Při vaší práci je to určitě stejné. Myslím, že mluvíte pravdu. Jestli se mýlím, můžete mě žalovat." Pokrčil rameny. "Nemusím vám připomínat, abyste neodjížděl z města, tohle není biograf. Právě v tuhle chvíli provádějí v Caluské všeobecné nemocnici pitvu a až dostanu výsledky, ještě se k vám možná budu muset vrátit. Podle toho, co jste mi řekl, najdou zřejmě v poševní stěně sperma, což nám nijak nepomůže při zjišťování, zda ji vrah předtím znásilnil, nebo ne. Ale pokud nepřijdou na něco jiného, než je zjevná příčina smrti..."
"Jaká to byla příčina, pane Bloome?"
"Byla ubita k smrti."
"Ubi-"
"Jo, moc pěkné, co? Myslíme si, že to musel být muž, už jen s ohledem na sílu, která k tomu byla zapotřebí. Zlomil jí čelist, nos a tucet žeber, rozrazil jí lebku, nejspíš o dlaždice na podlaze v koupelně. Ale člověk nikdy neví, třeba to byla ženská. Některé ženy, když se rozzuří, mají sílu jako vůl, víte? Když jsem dělal poldu v Nassau County, zažil jsem případ, kdy ženuška velká jako můj palec uškrtila manžela, který vážil dvě stě liber. Člověk by myslel, že ji odmávne jako mouchu, no ne? Ale ona měla v rukou tu nepřirozenou sílu. Zuřivost v prstech, chápete?" Na důkaz svých slov sepjal své obrovské ruce, propletl prsty a stiskl v nich neexistující hrdlo.
"Proti takovému běsnění neměl ten chlápek šanci. Něco vám povím, pane Hope, nikdy si nic nezačínejte s opravdu rozzlobeným člověkem. Zabije vás, než mrknete okem."
Uvolnil sevření rukou, střízlivě pokývl a pokračoval.
"Přišel jsem sem, protože jsem si říkal, že v tak pěkném místě, jako je Calusa, se takový syčárny nestávají, no ne? Že tady budou jen nóbl

bytoví chmatáci. A místo toho nějakej parchant uprostřed noci umlátí holku k smrti."
Bloom potřásl hlavou. Jeho smutné oči ještě víc zesmutněly. Povzdechl a zeptal se: "Nevíte o někom, kdo by hrozně moc toužil po té holčičce?"
"Cože?"
"Po té malé holčičce."
"Já vám nerozumím."
"Natolik, aby kvůli ní zabil její matku."
"Pořád ještě ..."
"Ta dívenka je pryč, pane Hope. Ten, kdo zabil Victorii Millerovou, ať to byl kdokoli, odnesl tu malou holku s sebou."
3
Nedokázal jsem se zbavit pocitu, že za Vickinu smrt a únos její dcerky nesu aspoň částečnou odpovědnost. Neznal jsem ani příjmení malé Allison a tohle opomenutí mě hryzlo přinejmenším stejně silně, jako přetrvávající pocit viny. Můj partner Frank zastává názor, že nejrozšířenější tři minority na světě s trvalým pocitem viny jsou Židé, Italové a rozvedení muži. Nemohu mluvit za žádnou z oněch dvou národností, ale potvrzuji, že při podpisu rozvodové dohody, kterou navrhl Susanin advokát a později mi ji předložil můj vlastní právník Eliot McLaughlin, hrál můj provinilý pocit velkou úlohu. Susan mi nikdy nedovolila zapomenout na skutečnost, že jsem se "kurvil", jak to ona nazývá, s bláznivou ženskou, která se kvůli mně pokusila o sebevraždu, a že nebýt mého "nedospělého chování", nemusela by moje dcera putovat tam a zpět mezi dvěma domovy, ale užívala by si pohody v opravdové rodině ‚jako všechna ostatní děvčata v Caluse". Susan zapomíná, že rozvodovost v Caluse zhruba odpovídá celostátnímu průměru v USA: každoročně se zde rozvádí čtyřicet procent manželských párů. Vlastně většina kamarádek mé dcery je oběťmi - no, tady to máte. Oběťmi. Susanině propagandě se těžko odolává, zvlášt když pokaždé, kdykoli přijedu pro Joannu, neopomene říci: "Je tu tvůj otec." Což pronese tónem, v němž jasně zaznívá: "Je tu ten kurevník a ničema, který je tvým otcem." Frank tvrdí, že ta provinilost nikdy nepřejde. Vykládá mi o mužích, kteří jsou prý rozvedeni už deset i víc let a každou noc se jim zdá o jejich bývalých ženách. Mně se od loňského června, kdy jsem se rozvedli, zdálo o Susan jen jednou. Onoho pondělního rána, kdy jsem vyšel z Budovy veřejné bezpečnosti a vydal se pěšky kolem deseti bloků k naší kanceláři na křižovatce Heronovy a Vaughanovy ulice, jsem měl pocit, že o Vicky a o tom, co se stalo dnes v noci, se mi bude zdát ještě dlouho, předlouho.
Chystal se další překrásný den. Digitální hodiny na střeše společnosti Southern Florida Bank and Trust ukazovaly čas 11.20 - a teplotu: bylo už dvaadvacet stupňů a slunci zbývalo do zenitu ještě čtyřicet minut. Obloha za budovou byla modrá, bez mráčku, ranní opar, vznášející se nad městem v době, kdy jsem jel se seržantem Hallowayem policejním vozem do města, se úplně rozptýlil. V Caluse jezdí v každém hlídkovém voze jen jeden policista a vždycky si věší klobouk na stínítko před sedadlem pro spolujezdce. Kotouč zavěšeného klobouku vypadá zezadu jako hlava, takže se zdá, jako by v autě seděl ještě jeden policista. To se však zdá jen turistům. Všichni obyvatelé Calusy, včetně zlodějů, vědí, že v autě je jen jeden polda. Zatímco jsem před obchodním domem Harns Brothers na jedenatřicáté ulici čekal na zelenou, projel kolem hlídkový vůz. Řidič se po mně ohlédl a v tu chvíli se můj pocit viny projevil natolik silně, že jsem na okamžik uvěřil, že v autě opravdu sedí dva policisté a oba si mě důkladně prohlížejí. Naskočila zelená. V horkém dopoledním slunci jsem přešel přes ulici.
Měl jsem ještě jeden pocit, jemuž jsem odolával skoro stejně těžko jako pocitu provinění. Nemohl jsem zapomenout na to, jak včera v noci Vicky vyšla z domu, aby mi oznámila, že na dcerku něco leze, a já si okamžitě pomyslel, že mi lže. Snažil jsem se to nyní nějak rozumně vysvětlit, stejně jako včera. Byl jsem zklamaný, odmítnutý (jak jsem si tehdy myslel), a tak jsem se rozhodl pro vysvětlení, že si Vicky vymyslela výmluvu, aby ušetřila mé city: nechtěla se mnou jít sama ke mně domů a historka o kašli a teplotě jí připadala jako nejsnazší východisko. Jenže to

bylo předtím, než mě pozvala dál, než jsme spolu vykouřili pár jointů, vypili koňak a pak provozovali v její posteli vášnivou akrobacii. Jestli tedy nelhala proto, aby prodloužila náš společný večer, proč vlastně lhala? Zašla do domu a slíbila, že se hned vrátí. "Jen si vezmu trávu a podívám se na Allii." O tři či čtyři minuty později byla zpátky a já jsem si byl jist, že mi neříká pravdu. Byl zde rozumný předpoklad, že se v těch třech či čtyřech minutách dověděla něco, co ji přimělo změnit rozhodnutí a nenechávat dcerku samotnou doma jen s děvčetem na hlídání. A dalo se rozumně předpokládat i to, že patnáctiletá Charlene Whitlawová ví, co to bylo.

Nemá-li dítě v Caluse to štěstí, že je přijmou do exkluzívní střední školy "pro nadané studenty", již školský odbor městské správy oficiálně nazývá Bedloeova škola, zatímco rodiče, jejichž děti neprošly přísnými vstupními zkouškami, o ní po straně hovoří jako o "blázinci", či není-li zmíněné dítě z dostatečně bohaté rodiny, aby mohlo navštěvovat jednu z místních soukromých přípravek - školu sv. Marka přímo v Caluse nebo Reddingovu akademii v blízké Manakawě -, potom připadají v úvahu pouhé tři střední školy. Kromě toho se výběr zužuje na tu část města, kde student náhodou bydlí. Bylo by pěkné, kdybych mohl říci, že zdejší rodiče bílé pleti tančí radostí, pokud jejich dítěti kyne možnost studovat na škole Arthura Cozlitta, vyznačující se nezvykle vysokým procentem barevných studentů. Bohužel tomu tak není. V posledních letech do mé kanceláře přiběhlo nejméně tucet rozhněvaných rodičů s dotazem, zda nelze podniknout nějaké právní kroky, jež by jejich potomkovi umožnily přestup na Jeffersonovu nebo Tateovu školu, kde je poměr bílých a barevných studentů vyváženější.

V Caluse žije sto padesát tisíc lidí, z toho třetina černochů, z nichž nepatrnou hrstku tvoří Kubánci, jež život zavál z Miami až na západní pobřeží. Na Main Street bývala restaurace, jmenovala se U Mika Kubánce a dělali tam nejlepší sendviče ve městě, ale loni v srpnu zavřela poté, co tam někdo hodil zápalnou bombu. Běloši z toho obviňovali černochy, černoši zase bílé starousedlíky a hrstka Kubánců si dávala pozor na ústa, aby se náhodou jedné noci neobjevily na trávníku před jejich domem ohnivé kříže.

V Caluse jednou dojde k velkému rasovému vzplanutí, které celé město obrátí vzhůru nohama; už dávno se to mělo stát. Zatím však všichni předstírají, že máme rok 1844. Myslím, že z celé Calusy jenom Frank a já jsme si všimli, že na představeních v síni Helen Gottliebové se v hledišti se dvěma tisící sedadly najde jen půl tuctu černochů.

Charlene Whitlawová bydlela v Citrus Lane v jihovýchodní části města, což znamenalo, že by za normálních okolností měla chodit do Cozlittovy školy. Avšak telefonickým dotazem na školském odboru - zavolal jsem z kanceláře, kde jsem se na chviličku zastavil - jsem získal informaci, že studuje druhým rokem na prestižní Bedloeově škole na rohu ulic Přímé a Jeřábí. Řekl jsem Cynthii, že tam před obědem zajedu a vrátím se do tří, abych stihl jednu odpolední schůzku.

Cynthia se ptala, co se dělo na policejní stanici. Pověděl jsem jí to a ona slíbila, že to vyřídí Frankovi, až se vrátí od firmy Globe Title and Guaranty. Můj vůz se celé dopoledne opékal na slunci, sedadla potažená černou koženkou byla na dotek vřelá. Zamířil jsem k jihu po Oleandrové - to je bulvár souběžný s Jedenačtyřicátou ulicí, ale ne tolik navštěvovaný turisty potom jsem zabočil do Tarpon Street a začal kličkovat vlevo vpravo, abych se vyhnul semaforům. Stopky se v Caluse přejíždějí snáze než semafory, jen je třeba se za každou cenu vyvarovat odbočování vlevo na rušné hlavní ulici.

Chvíli po půl jedné jsem vjel na parkoviště u Bedloeovy školy na Přímé ulici. Všechna děcka byla venku a obědvala na sluníčku. Zeptal jsem se nějaké prsaté sedmnáctky v šortkách a těsném růžovém svetříku, kde je ředitelna, a ona ukázala na nízkou, bíle omítnutou budovu v seskupení podobných stavení, roztažených po celém školním pozemku. Na hřišti hrálo asi dvanáct chlapců a děvčat volejbal a ječeli při tom jen což. Starostlivá sekretářka s tužkou zastrčenou ve vlasech mi sdělila, že Charlene Whitlawová má teď hodinu volno na oběd, stejně jako všichni ostatní studenti Bedloeovy školy, ale od jedné bude mít angličtinu v

budově číslo čtyři, to je ten dům s červenými dveřiru. Opožděně se mě zeptala, kdo vlastně jsem. Představil jsem se jako Charlenin strýc.
Deset minut před začátkem hodiny se děti začaly stahovat do učeben. Charlene měla na sobě stejné modré džíny a pánskou košili jako v noci. Napadlo mě, že možná v tom oblečení i spí. Jakmile jsem se objevil na rohu budovy, hned mě poznala a do očí se jí vkradl strach. Koneckonců ji někdy ráno vyslýchala policie a ona jim pověděla, že do Vickina domu přišel včera o půl dvanácté nějaký pan Hope. Na chvíli si určitě pomyslela, že jsem přišel, abych jí udělal to, co jsem udělal Vicky nebo co si aspoň ona představovala, že jsem jí udělal.
"Charlene," oslovil jsem ji rychle, "všechno je v pořádku, jen se tě chci na něco zeptat."
"Nic jsem jim neřekla," odpověděla a začala přede mnou ustupovat.
"Já už jsem byl na policii..."
"Jenom vaše jméno," tvrdila.
"Ano, to je v pořádku, jsem advokát," vysvětlil jsem, "nic se neděje."
Když někomu řeknete, že jste advokát, má to jakýsi uklidňující účinek, což je ve zjevném rozporu s nevyvratitelnou skutečností, že státní věznice jsou plné stovek advokátů, kteří se dopustili nevýslovně odporných zločinů. Zdálo se, že má slova Charlene upokojila. Váhavě pokročila blíž.
"Nemyslela jsem si, že jste to udělal vy," zašeptala.
"To je pravda, neudělal jsem to."
"Mluvil jste s tím panem Bloomem?"
"Ano."
"Já z něj měla strach," přiznala Charlene.
"Tos nemusela, je to moc milý člověk."
"To je ale hrozné, co se stalo, že jo?"
"Strašné."
"Kdo myslíte, že to udělal?"
"Nevím."
"Ten člověk, co telefonoval?"
"Jaký člověk?" zeptal jsem se hned.
"Ten, co včera večer volal."
"Představil se ti, Charlene?"
"Ne. Říkal jen, abych Vicky vyřídila, že si to přijde vyzvednout."
"Co vyzvednout?"
"To neříkal."
"Mluvil o penězích nebo..."
"Ne."
"Nebo... o čemkoli jiném? O něčem, co si chtěl vyzvednout?"
"Ne, řekl jen: ‚Příjdu si to vyzvednout.' To je všechno."
"Kdy to bylo, Charlene?"
"No, vlastně volal třikrát."
"Včera v noci?"
"Ano. Poprvé to bylo chvilku potom, co pro Vicky přijel taxík a odvezl ji do Greenery. To bylo asi tak..."
"Ano, kolik bylo?"
"Asi za deset minut osm. Hned potom, co jsem přišla."
"Ale když volal, byla už ona pryč, je to tak?"
"Jistě, měla přece zpívat od devíti, víte."
"Ano, vím. Co říkal, když volal poprvé?"
"Že prý by chtěl, pěkně prosím, mluvit s Vicky a já mu řekla, že tam není. Když někdo telefonuje, nikdy mu neříkám, kdy se lidi, kterým hlídám děti, vrátí domů. To by byla velká chyba. Jednou jsem viděla takový film, kde se nějaký člověk chystal vyloupit jeden dům, zavolal tam, zvedla to holka na hlídání, on se od ní dověděl, kdy se všichni vrátí domů a vůbec všechno, a on tím pádem věděl, že je v domě jenom děvče na hlídání, chápete. Takže to tam mohl vykrást."
"Aha. Kdy volal podruhé?"
"Asi v půl jedenácté."
"A cos mu řekla?"
"Že je na procházce se psem a nemůže přijít k telefonu. Ona žádného psa nemá, ale já nechtěla, aby věděl, že se vrátí pozdě, protože by tak

zjistil, že jsem v domě sama. Jenom s Allison, víte. A té je teprve šest, chápete."
"A naposledy?"
"Myslíte, kdy volal potom?"
"Ano."
"Asi ve čtvrt na dvanáct, chvíli předtím, než jste se vrátili. Tehdy právě řekl, že si to přijde vyzvednout."
"Ale neřekl, co by to mělo být? Peníze, nějaké krámy nebo prádlo..."
"Ne."
"A nepředstavil se? Ani ti nedal číslo, kam by se mu dalo zatelefonovat?"
"Ne. Ptala jsem se ho, co mám říct, kdo že to volal, ale on, že prý mám jen vyřídit ten vzkaz."
"Jak mluvil, Charlene?"
"Jé, to nevím."
"Tak tedy, jaký měl hlas? Zněl mladě, nebo staře..."
"Jé, to opravdu nemůžu říct. Tedy, nezněl úplně staře, víte, Myslím jako třeba váš hlas nebo hlas mého otce."
"Aha."
"Ale taky to nebyl žádnej puberťák, jestli jste to myslel takhle."
Odkudsi z areálu školy zaznělo hlasité zvonění. Děti potloukající se kolem budovy se začaly trousit červenými dveřmi dovnitř. Povšiml jsem si, že dveře ostatních budov měly každé jinou barvu. Byla to sice škoda pro nadané studenty, ale očividně bylo nutno odlišit dveře barevně, aby žáci našli cestu do učeben. Můj partner Frank jednou svým nenapodobitelným stylem prohlásil, že škola pro nadané ve státě Florida odpovídá úrovní newyorské škole číslo 600. Mám dojem, že škola 600 je určena pro pomalejším studenty.
"Musím už do třídy," omlouvala se Charlene.
"Jen ještě pár otázek," naléhal jsem.
"Dobrá, ale opravdu musím..."
"Allison včera večer nějak hodně kašlala, že?"
"Allison? Ne. Kdo říká, že kašlala?"
"Dalas jí na spaní nějaký Nyquil?"
"Ne. V deset hodin jsem jí dala sklenici mléka a Grahamovy sušenky. Vicky řekla, že může zůstat dýl vzhůru a dívat se na svůj oblíbený pořad v televizi, ale hned potom musí do postele. Tak jsem jí dala mléko a sušenky a uložila ji do postele."
"A žádný Nyquil."
"Ne."
"A nekašlala."
"Vůbec ne."
"Řeklas Vicky, že máš dojem, jako by Allison měla horečku?"
"Ne, proč bych jí to říkala?"
"A povědělas jí o těch telefonátech?"
"Ach, jistě, samozřejmě."
"Charlene," řekl jsem, "děkuju. Radši si pospěš, ať nedostaneš zápis za pozdní příchod."
"Když vy jste chodil do školy, dávaly se taky zápisy za pozdní příchody?" zeptala se, jako by ji překvapilo, že podobný postup byl zaveden už v dobách Svaté říše římské.
"Ano," přisvědčil jsem. "Charlene, mockrát děkuju."
"Doufám, že ho chytnou," poznamenala.
Zdálo se, že o únosu malé Allison neví. Nepověděl jsem jí to. Sledoval jsem ji, jak otevírá temně rudé dveře a vchází do klimatizované učebny, a pak jsem se vrátil na místo, kde jsem zaparkoval vůz, a přemýšlel jsem, zda mám Morrisi Bloomovi povědět o tajemných telefonátech ze včerejšího večera. Jak už mě Bloom jednou poučil, tohle nebyl biograf. Rozhodl jsem se, že se s ním podělím o všechno, co vím. Ne, že by byl nějak moc vstřícný.
Za prvé mi oznámil, že on tadyhle vyšetřuje vraždu, nemluvě o únosu, a že sice možná chápe moji snahu sledovat stopu, která podle mého může souviset s vyšetřováním, nicméně se mu vůbec nelíbí představa, že by nějaký amatér (to slovo mě zabolelo) svým vlastním šetřením mohl

vrahovi poskytnout výhodu, kterou určitě nepotřebuje. Připomněl mi odstavec 1201 oddílu (b) federálního zákona o únosech, podle nějž v případě, že se nepodaří osvobodit oběť do čtyřiadvaceti hodin poté, co byla nezákonně zajata, uvězněna, vlákána do pasti, oklamána, unesena či odvedena proti své vůli, lze míti za to, že taková osoba byla dopravena za hranice státu nebo do ciziny, což znamená, že zítra ráno v devět hodin bude k případu povolána FBI. V té době uplyne čtyřiadvacet hodin od chvíle, kdy posluhovačka objevila mrtvolu Victorie Millerové a zjistila, že její dcera zmizela. Do té doby nese odpovědnost za vyšetřování případu výhradně caluská policie, která by to pěkně schytala, kdyby se tomu děvčátku něco stalo, třeba něco tak zlého jako její matce.
"Tak, pane právní zástupče," prohlásil (také slova ‚právní zástupče` zabolela, protože se jich v soudních síních používalo často spíš sarkasticky, dokonce i mezi dvěma soupeřícími advokáty), "nevíme, proč ten muž - jestli to byl muž - to dítě odvedl. Ve většině případů únosu je motivem zisk výkupného, ale nikdo přece nezabije ženskou, aby pak od ní chtěl výkupné. Od otce zavražděné, od muže jménem Dwayne Miller, který žije tady v Manakawě, jsme se dověděli - a říkám vám to, pane právní zástupče, jen proto, abyste pochopil moji situaci -, že bývalý manžel jeho dcery se jmenuje Anthony König, bytem v New Orleansu, a s tím se už celý den snažíme spojit, abychom zjistili, jestli někdo nevyžadoval výkupné od něho. Zdá se, že je jedinou osobou, na niž by se únosce mohl obrátit, leda by ten zabiják za možného kandidáta považoval i Dwayna Millera. V tom případě -"
"Ptali jste se Millera, jestli se s ním někdo spojil?"
"Ano, a taky jsme u něho namontovali odposlech, pro případ, že by mu někdo volal. Pochopil, že je to otázka života a smrti, pane právní zástupče. Miluje svoji malou vnučku a nechce, aby jí někdo ublížil, takže si rozmyslí o tom jen tak s někým mluvit, i když při takové tragédii mívají lidi sklon podělit se o své neštěstí se sousedy a přáteli. Naše místní tragédie spočívá v tom, že se snažíme ten únos držet v chládku a čekat, až ten dotyčný udělá první krok. Novinám a televizím v Tampě a v Manakawě jsme pověděli o vraždě, ale o zmizelém dítěti jsme neřekli ani slovo.
Chceme, aby vrah udělal první krok, chápete? Třeba si myslí, že ještě ani nevíme, že s tím to děcko má něco společného. Že si snad myslíme, že byla někde na návštěvě nebo tak, a nevíme, že zmizela. Chceme, aby zatelefonoval, a to buď otci té dívenky, tomu Anthonymu Königovi, po jehož adrese teď na mou výzvu pátrá neworleanská policie, abychom do jeho domu mohli poslat telefonní mechaniky s jejich nádobíčkem, nebo jejímu dědečkovi, který je připravený zdržovat toho chlapa u telefonu donekonečna, nebo nám anebo novinám - pámbu chraň, aby volal zrovna tam, protože těm by se nic nelíbilo víc, než se sem přihrnout a celé to zmršit, i kdyby tím ohrozily život toho děcka. Až zavolá - jestli zavolá - budeme připraveni a získáme výhodu, pokud si on bude myslet, že nevíme vůbec o ničem, a bude nám to zdlouhavě vysvětlovat, zatímco telefonní společnost bude pátrat po jeho lince.
Takže, pane právní zástupče," pokračoval, "bylo by fajn, kdybyste mi slíbil, že od téhle minuty přestanete pobíhat po Caluse a zpovídat každého, o kom si myslíte, že má s tím případem co do činění, protože na vašem místě bych moc nerad měl krev té holčiny na svých rukou, pane právní zástupče."
"Myslel jsem, že tohle není biograf," podotkl jsem.
"Taky že ne."
"Tak se mnou nemluvte, jako bych byl nějaký zparchantělý soukromý očko z Los Angeles."
Ve sluchátku se rozhostilo dlouhé ticho.
"Jo," řekl konečně. "Omlouvám se." Opět se odmlčel. "Nemám rád únosy," dodal. "Taky mám dceru."
"Já taky."
"Fajn. Omluvil jsem se. Opravdu se omlouvám, dohrý? Ale udělejte pro mě něco, jo? Držte se stranou. O těch včerejších telefonátech už víme, ta holka nám o nich pověděla, když jsme s ní ráno mluvili. Dobrá, pane Hope? Prosím vás."

"V pořádku," slíbil jsem. "Nebudu se do toho plést."
To však bylo ještě předtím, než za mnou ve čtyři odpoledne přišel Anthony König.
Ta schůzka, smluvená na třetí hodinu, byla s klientem, na jehož pozemek o dvě stopy přesahovala příjezdová cesta jeho souseda. Má prý toho chlápka vážně rád a nechce ho nutit, aby tu cestu zúžil, ale přesto by rád věděl, není-li pro něj riskantní nechat tomu volný průběh. Sdělil jsem mu, že zde vskutku hrozí nebezpečí, že by si jeho soused později na tu část pozemku mohl dělat nároky s ohledem na umístění a trvalé používání příjezdové cesty. Navrhl jsem mu, že připravím dohodu, která to rozšíření na jeho pozemek umožní, ale v níž se současně jeho soused do budoucna zřekne jakýchkoli nároků. Zdálo se, že je na pochybách. Ujistil jsem ho, že všechno bude v pořádku a že si nemusí dělat starosti. Když ve čtvrt na čtyři odcházel, pořád se ještě tvářil pochybovačně.
V následujících pětačtyřiceti minutách jsem absolvoval na tucet telefonátů: 1) Volal někdo z oddělení hypoték v bance Florida National, aby mi sdělil, že náš bývalý klient Jonas Carlton právě prodal dům, na němž měla jejich banka hypotéku, a že podle podmínek hypotéky v případě prodeje či převodu nemovitosti musí být celá částka zaplacena. Banka prý teď bude požadovat proplacení směnky. 2) Volal jsem Jonasi Carltonovi, nejdřív do kanceláře a 3) domů; bydlí na Sabal Key. Nikoho jsem nezastihl tam ani tam. Napadlo mě, že od doby, kdy jsme pro něj zařizovali koupi toho domu, se možná přestěhoval, takže jsem zavolal 4) do banky Florida National a zeptal se, jestli na něj nemají jiné číslo, než mám já ve svých záznamech. Taky že měli. Potom 5) jsem opět zavolal Jonasi Carltonovi, tentokrát do Manakawy, což je sedmnáct mil od Calusy. Ani tam se mi nikdo neozval, a tak jsem si poznamenal, že to musím znovu zkusit ráno. V tu chvíli zazvonil telefon. 6) Volal nějaký člověk z daňového úřadu. Vysvětlil mi, že jeden z mých klientů si činí nárok na odpis z daní ve výši dvou tisíc dolarů v souvislosti s domem, který zakoupil v roce 1978. Mohl bych prý jim předložit potvrzení stavební firmy, že byl dům postaven v souladu s předpisy podmiňujícími daňový odpis? Ujistil jsem ho, že ano, a zavolal jsem Cynthií, aby mi přinesla tu složku. Oznámila mi, že mě volá 7) nějaký muž, jehož jméno neumí vyslovit. To proto, že se ten dotyčný jmenoval Kajchrzak. Hláskoval mi své jméno a dodal, že se narodil jako Frederik Wilson, ale ještě jako malé děcko ho adoptovala rodina Kajchrzakových a po celých čtyřiatřicet let je znám jako Frederik Kajchrzak. Teď by si chtěl změnit jméno zpátky na Wilson, ale jeho adoptivní rodiče mu vyčítají nedostatek loajality vůči rodinnému jménu a tvrdí, že proti té změně budou protestovat. Navrhl jsem mu, aby za mnou přišel, a domluvili jsme si schůzku na příští týden. Ozvala se Cynthia, že už má tu složku, co jsem chtěl. Vybídl jsem ji, ať jde dál. Položila mi ji na stůl a sdělila mi, že na lince číslo tři čeká další hovor. Tentokrát to byl 8) klient jménem Arthur Lorring. Jeho syna prý obvinili, že na motorce s nějakou mladou dámou na zadním sedadle projel devadesátkou úsek, kde byla jasně vyznačena třicetimílová rychlost. Varoval jsem ho, že podle mého by z toho mohlo koukat něco horšího, než jen obyčejné překročení předepsané rychlosti, a dal jsem mu jméno jednoho kolegy, který takové věci zařizuje lépe než firma Summerville a Hope. Potom jsem 9) zavolal Bennyho Weisse, který je specialistou na trestní právo. Řekl jsem mu, že mu bude volat jistý Lorring, a vysvětlil jsem mu, co ten kluk provedl. Potvrdil, že to je porušení zákona podle článku 316.192, bezohledná jízda, a že si Lorringův synátor nepochybně posedí devadesát dní ve vězení a bude rád, když ještě k tomu nezaplatí pokutu. Podle Bennyho si ten kluk těch devadesát dnů zaslouží. Dál jsem odpověděl na dřívější telefonát 10) jednoho z našich klientů, který se chystal koupit sklad lihovin a když jsem byl pryč, telefonoval, že prodejcův advokát navrhuje stanovit cenu lihovin ve skladu ve výši maloobchodní ceny minus dvacet procent. Upozornil jsem ho, že pro stanovení hodnoty inventáře musím znát nákupní cenu, protože to je obvyklý postup, a navrhl jsem, že prodejcovu právníkovi zavolám sám. Souhlasil, ať prý se do toho dám, a tak jsem 11) zatelefonoval Abrahamu Pollockovi, známému mezi kolegy jako Poctivý Abe, a sdělil mu, že maloobchodní cena je pro nás nepřijatelná. Skučel, sténal, tolikrát, že jsem

to ani nestačil spočítat, řekl "Matthew, měj přece srdce", ale nakonec jsme se dohodli na velkoobchodní ceně plus dvacet procent. Poslední telefonát, který jsem dokončil těsně předtím, než mi Cynthia oznámila, že volá pán König, byl 12) určen mé milé dceři Joanně. Telefon zvedla Susan.
"Ahoj, Susan," pozdravil jsem. "Můžu s ní, prosím, mluvit?"
"Ještě nepřišla ze školy," odvětila Susan.
"Á. No dobře, já ... `
"Má dneska pěvecký kroužek."
"Správně, zapomněl jsem."
"Ale jsem ráda, že voláš."
To mě překvapilo. Susan jen málokdy - pokud vůbec kdy potěšilo, že volám.
"Ale?" podivil jsem se.
"Ano. Budeš mít o víkendu moc práce?"
Neodpověděl jsem. Chce mě snad Susan pozvat na večírek? Nebo na svačinu? Na procházku po pláži? Nebo na popravu?
"A jestli ne," pokračovala, "myslíš, že by ses mohl znovu postarat o Joannu? Já vím, žes ji měl tenhle víkend, ale je to důležité."
Tohle mě také překvapilo. Obyčejně se Susan nezamlouvalo ani to, že dceru vídám každý druhý víkend.
"S radostí," ujistil jsem ji.
"Jde o to," vykládala, "že jsem na víkend pozvaná na Bahamy."
"Na víkend?" opakoval jsem.
Zdálo se mi, že Bahamy jsou pěkně daleko na to, aby tam člověk vyrážel o víkendu.
"Ano. Georgie Poole tam v pátek odpoledne letí svým letadlem, celou sobotu a neděli strávíme na jeho lodi a v neděli večer poletíme zpátky do Calusy. Mohl bys tedy v pátek vyzvednout Joannu ze školy? A v pondělí ráno ji zase cestou do práce hodit do školy?"
"Určitě," přisvědčil jsem.
"Díky," řekla. "Povím jí, žes volal."
Zavěsila. Zíral jsem na sluchátko. Georgie Poole byl jedním z nejbohatších lidí v Caluse. Svobodný pětačtyřícátník, který, jak se povídalo, si potrpěl na čiperky z televizních situačních komedií. Proto také často navštěvoval Los Angeles, kde, jak se dál povídalo, vlastnil rozsáhlé pozemky podél tichomořské pobřežní dálnice. Nyní očividně spočinul pohledem na mé bývalé ženě, což je taky pěkná čiperka, a mně toho chudáka přišlo tak líto, že jsem si říkal, nemám-li mu pro útěchu poslat tucet růží. Vlastně to nebylo tak úplně pravda. Susan se sice začala chovat jako potvora od chvíle, kdy se dověděla o mně a o Aggii (Bože, připadalo mi, jako by od té doby uplynulo sto let!), ale vždycky taková nebyla a nemohl jsem zapomenout na řadu krásných okamžiků, které jsme spolu prožili. Náš problém - kromě mé nevěry, což byla až druhotná záležitost, vyplývající z hlavního problému - nebyl v tom, že jeden z nás dospěl, zatímco ten druhý setrval v nezralém věku. Vždycky, když někdo tohle uvádí jako důvod k rozvodu, si říkám, že lže. Ne, dospěli jsme oba, ale každý jinak, směřovali jsme do opačných stran. Z těch lidí, jimiž jsme byli v den svatby, se nějak vyvinuly osoby, - v nichž jsme se už o čtrnáct let později nepoznávali, a to je nešťastná, smutná pravda. Nelíbilo se mi, když jsme si se Susan nadávali. Nelíbil se mi její ostrý hlas, který se ozval pokaždé, když jsem zatelefonoval do domu, v němž jsme společně žili. Nelíbily se mi všechny ty nepěkné věci, které o mně povídala Joanně a které mi Joanna jako správná milující dcera pokaždé zopakovala. Ale zároveň se mi nelíbilo ani potlačovat časté záchvěvy sympatie (provinilosti, jak by řekl Frank) vůči ní. Kdysi jsem ji miloval víc než svůj život. Když jsem odložil sluchátko, tiše jsem jí popřál hodně štěstí. Mohla by dopadnout hůř než s Georgiem Poolem.
Znovu zabzučel interkom. Byly čtyři hodiny odpoledne nejdelšího pondělí mého života. Cvakl jsem spínačem a Cynthia mi sdělila, že na mě čeká jakýsi Anthony König.
"Kdo?" zeptal jsem se.
"Anthony König. Nesmluvil si schůzku. Jako by dneska nikdo ne-"
"Pošlete ho hned dál," zavelel jsem.
První, čím na mě König zapůsobil, byla jeho rozměrnost. Odhadl

jsem ho na osmapadesát či devětapadesát let, měl mohutnou hlavu, odpovídající obrovitému vzrůstu, vysoký byl asi šest stop a čtyři palce a musel vážit skoro dvě stě padesát liber. Vlasy měl husté, bílé, dost dlouhé a nedbale sčesané do čela a přes límec. Oblek stejně bílý jako vlasy, na pastelově růžové košili úzká černá kravata s jednoduchou zlatou sponou. Prasečí tvář, světle modré oči zvětšené silnými čočkami brýlí, žilnatý, spíš bařiatý nos a překvapivě jemně modelovaná ústa s prohnutým horním a trochu vyšpuleným spodním rtem. Natáhl ke mně masitou ruku a bez úvodu prohlásil:
"Jsem manžel Victorie Millerové. Dostal jsem od ní dopis, který byste podle mého měl vidět."
"Její manžel?" zopakoval jsem.
"Bývalý manžel."
"Jaký dopis?"
"Píše v něm, že bych měl dostat Allison, kdyby se s ní něco stalo. Prý se mám obrátit na vás."
"Na mě?"
"Ano. Kdyby se cokoli přihodilo. Vy jste její právník, ne?"
"Ne, pane. To nejsem."
"Tak kdo teda k čertu jste?"
"Přítel."
"Přítel?"
"Občas jsme se společensky stýkali. Asi tak se dá popsat náš ..."
"Tak proč, k čertu, píše, že se mám na vás obrátit?"
Až dosud mluvil dobře modulovaným, vyrovnaným hlasem vzdělaného jižana. Ten hlas maličko voněl po whisky, takže byl poněkud brumlavý, nicméně v něm nebylo lze vysledovat ani stín nějakého přízvuku. Teď, když se rozčílil, zrudl v obličeji a v zamračení svraštil bílé obočí, začal být jeho původ patrnější.
"Pane Königu," oslovil jsem ho, "třeba jen měla v úmyslu se mnou promluvit o ..."
"Ne," prohlásil. "Napsala mi, že se o to postarala. Mám ten dopis s sebou, tady v kapse. Kde, zatraceně, je?"
Začal hrabat v náprsní kapse bMého obleku. Nejdřív vytáhl černou kapesní šekovou knížku, potom prázdné pouzdro na brýle a nakonec dopis, jímž nejdřív zamával ve vzduchu a pak ho připlácl na desku mého stolu.
"Tak prosím," vybídl mě. "Přečtěte si to."
Dopis byl adresován panu Anthonymu Königovi, Charles Avenue, New Orleans, Garden District. Vytáhl jsem ho z obálky a rozložil. Byl datován 7. ledna, tedy minulé pondělí. Mlčky jsem četl.
Pohlédl jsem na něj.
"No?" řekl.
"Lituju, pane Königu, ale nevidím tu nic, co by naznačovalo ..."
"Ukažte mi ten zatracený dopis."
Vyskočil ze židle a prakticky mi ho vyrval z ruky.
"Tady." Přelétl dopis očima. "Co jiného to může znamenat než to, co vám povídám? Vídám se s Matthewem Hopem -"
"Ano, to je jistě ... "
"- a za tím musíš zajít. "
"Ano, ale nepíše, že jsem její advokát."
"Píše, že jste advokát. Přesně tak to tu stojí."
"Jsem advokát. To ale neznamená, že jsem její advokát."
"Zatracená věc, význam je přece jasný. Nejdřív píše, že chce, abych dostal Allison, a pak, že mám za vámi zajít, kdyby to bylo potřeba. To jsou přesně její slova, kdyby bylo potřeba. A co jiného to, k čertu, může znamenat než to, že máte od Vicky nějaký papír, kde stojí, že mám Allison dostat do péče?"
"Žádný takový papír nemám, pane Königu. Jak už jsem řekl, možná o té věci se mnou jenom chtěla promluvit a pak v tom shonu kolem zkoušek před prvním vystoupením nebo ..."
"Tak proč o tom píše jako o něčem, co už zařídila?"
"To nevím. Psali jste si pravidelně?"
"Nu, ano, ale vždycky to byly jen takové tlachy, nic vážného. Tenhle dopis..."

"Ano, tenhle dopis zřejmě myslela vážně."
"Dělá si starosti, co kdyby se jí něco stalo a tak, a potom se jí opravdu něco stalo, zavraždili ji..."
"Ano."
"Takže musím věřit tomu, že právě toho se bála, a proto nechala pokyny, aby má dcera šla bydlet ke mně, a ne někam jinam."
"Žádné pokyny u mě nenechala, pane Königu."
"To tvrdíte vy, ale v tom dopise se píše něco jiného."
"O jejích přáních, co se týče péče o dcerku, nevím vůbec nic."
"Je tady vaše jméno, v tomhle zatraceným dopise!"
"Já vím. Píše, že jsme se vídali, a to je pravda. Ale co se týče nějakých konkrétních instrukcí, ať písemných, nebo ústních, ohledně péče o Allison, v případě ..."
"Tak tomu teda nerozumím," prohlásil König.
"Ani já ne."
"Já to prostě nechápu."
"V každém případě," podotkl jsem, "jsem si jistý, že instrukce uvedené v dopise by soud neuznal jako závazné."
Nastalo dlouhé ticho. Upřeně jsme na sebe hleděli přes můj stůl.
"Chci svou holčičku," řekl König. "Tady na Floridě nemám žádného advokáta. Mám ho v New Orleansu, tam bydlím. Kdybyste mě chtěl v téhle věci zastupovat a zjistil pro mě, co přesně zákon říká o svěření dítěte do péče, byl bych vám moc vděčný."
"S radostí, pane Königu. Nebude vám vadit, když si ten dopis nechám?"
"Vůbec ne."
"Kde vás tady v Caluse zastihnu?"
"Bydlím v hotelu Breakwater Inn. Přijel jsem v sobotu pozdě večer, stihl jsem druhé Vickino vystoupení v té restauraci na Stone Crab."
"Vy jste tu už od soboty?" otázal jsem se.
"Ano. Ráno v pátek jsem vyrazil vozem z New Orleansu."
"Pane Königu, je tu jedna věc, kterou byste se, myslím, měl dovědět..."
"O co jde?"
"...ale nejsem si jistý, jestli jsem ta pravá osoba, která vám to má povědět. Možná byste měl zajít na policii."
"Ale proč? Žádný policajt, kterého znám, nestojí ani za ten plechový odznak, co nosí na vestě. Má se snad policie starat o to, aby mou dceru nedostal do péče někdo jiný? Chtěl jsem ji celá ta léta, pane Hope, a ať se propadnu, jestli ji teď dám někomu jinému, když je Vicky po smrti. Co jste mi to chtěl říct?"
Zhluboka jsem se nadechl.
"Vaši dceru unesli," řekl jsem.
"Cože?"
"Je mi to líto."
"Proboha. Panebože, co mám... co.., panebože!"
Napsal jsem mu na jednu ze svých vizitek jméno Morrise Blooma a adresu Budovy veřejné bezpečnosti. Pak jsem zazvonil na Cynthii a zeptal se, jestli nemá čas zavézt pana Königa do města. Když vycházel z mé kanceláře, ještě pořád se třásl a vypadal o deset let starší, než když přišel.
Domů jsem se dostal až chvíli před šestou. Zapnul jsem televizi a pak jsem zašel k baru namíchat si dvojité martini - byl to dlouhý den. Právě jsem míchal Beefeater s vermutem, když začaly zprávy o šesté. Můj partner Frank tvrdí, že v New Yorku (pochopil jsem, že to považuje za znak vyšší kultury) bývá denně spácháno tolik vražd, že noviny a televize informují jen o těch nejkrvavějších. Aby se člověk v New Yorku dostal do novinových titulků, musí buď zabít policajta, anebo řeznickou sekyrou zmasakrovat celou rodinu a ještě souseda z hořejšího patra.
V Caluse také dochází k vraždám, ale my na ně nereagujeme tak vybíravě. Naše noviny a televize málokdy ignorují i obyčejné zabití pistolí ráže dvaadvacet. "Upoutat davy v Caluse nedá tolik práce," komentuje to suše Frank. Někdy mi leze na nervy, ale je to dobrý právník a řekl bych, že nejlepší přítel, kterého na světě mám.
Hlasatel zpráv vzdor tomu, co mi Bloom pověděl, hovořil o vraždě i

o únosu. Buď se už vrah ozval, anebo policie od té doby, co jsem s Bloomem naposledy mluvil, změnila strategii. Přemýšlel jsem, jestli to, že tu zprávu zveřejnili, nějak souvisí s Königovou návštěvou u něj. Také jsem myslel na to, jak asi König reagoval, když se dověděl, co se stalo jeho dceři. Připadal mi jako vrtošivý typ a jako člověk, který by někdy byl schopen...
Následující myšlenka byla překvapivá a zmrazující.
Vicky napsala dopis, v němž zřejmě vyjádřila přání, aby její bývalý manžel dostal jejich dítě do péče, kdyby se jí něco přihodilo. Jestli opravdu měla z někoho strach, tím někým přece nemohl být König. Byla by blázen, kdyby mu napsala. Ale jestliže si König přál pečovat o dceru "celá ta léta", jak mi právě před malou chvílí pověděl v kanceláři, a pokud už od Vicky věděl, že v případě, že zemře, by chtěla, aby ji dostal do opatrování...
Zazvonil telefon.
Nalil jsem si martini až skoro po okraj sklenice a vydal jsem se do ložnice. Telefon pořád zvonil. Z hladiny zátoky za domem prudce vzlétla volavka vyplašená tím hlukem. Se sklenkou martini v jedné ruce jsem si sedl na kraj postele a zvedl jsem sluchátko.
"Pan Hope? Tony König."
"Ano, pane Königu, jak se daří?" zeptal jsem se.
"Jde to," odpověděl. "Teda, v rámci možností. Zatím se zdá, že toho moc nevědí. Chtějí do mého domu namontovat nějaké zařízení a pokusit se vysledovat telefonický hovor, kdyby zavolal. Myslíte, že zavolá, pane Hope? V těchto případech obyčejně volají, že?"
"Obvykle ano."
"Ať už je to, jak chce, vyhledal jste pro mě ty právní předpisy? Musím spoléhat na to, že ji najdou, chápete. Musím věřit, že to všechno brzy skončí a že se mi Allison už brzy vrátí."
"Pověřil jsem někoho u nás v kanceláři, aby mi to vyhledal, a taky jsem zavolal Hopkinsovi a Coleovi, to je jedna velká firma tady ve městě, která se hodně zabývá případy svěřování do péče."
"Co jste zjistil? Znamená něco ten dopis od Vicky?"
"Pokud jde o svěření dítěte do opatrování, tak ne. Jak jsem si myslel, může posloužit jen jako důkaz o záměru, ale před soudem by nebyl nijak závazný."
"Před soudem? Proč by to mělo přijít před soud?"
"Netvrdím, že se to stane. Ale kdyby někdo zpochybnil vaše právo starat se o dceru... Raději bych vám to měl vysvětlit všechno po pořádku, pane Königu, jestli vám to nevadí."
"Tak povídejte."
"Ten dopis nemá prakticky žádný význam. Nevěděl byste náhodou, jestli Vicky napsala závěť?"
"Je mi líto, to nevím. Proč? Závěť by soud považoval za závaznou?"
"Kdybyste ji měl, bylo by to velmi přesvědčivé, to ano, a nejspíš by vám zajistila právo na dceru, leda by vás soud shledal neschopným se o ni postarat. Ovšem i kdyby Vicky zemřela bez závěti, kdyby nesepsala poslední vůli, tak... určitě by vám měla být dcera svěřena. Soud v naprosté většině případů dává přednost biologickému otci například před prarodiči z matčiny strany, nějakou tetou, starší sestrou a tak. Povězte mi, existuje někdo, kdo by chtěl zpochybnit váš nárok na to dítě?"
"Jasně. Vickin otec. Dwayne Miller."
"A proč?"
"Protože je to starej bláznivej parchant a myslí si, že je ředitelem zeměkoule."
"Mohl by své protesty něčím podložit?"
"Jako třeba čím?"
"Nemohl by třeba tvrdit, že nejste schopen se o dítě jako otec postarat?"
"To je směšné."
"Nebo přijít s tím, že váš dům je nevhodným místem pro výchovu malého děvčátka?"
"To je úplný nesmysl."
"Platil jste na Allison výživné?"
"Pravidelně každý měsíc."

"Nevynechal jste některou splátku?"
"Nikdy."
"Měl jste někdy potíže se zákonem?"
"Párkrát jsem dostal pokutu za špatné parkování... a jednou za nepřiměřenou rychlost, to už je tak tři, čtyři roky."
"Vídáte se s Allison pravidelně?"
"Nejmíň jednou měsíčně a obvykle spolu trávíme celé léto."
"Bydlela Allison někdy u dědečka?"
"Ne."
"Dobrá, povím vám o několika soudních rozhodnutích, pane Königu. Případ Torres versus Van Epoel z roku 1957, rozsouzený přímo tady na Floridě: Biologický mdič má právo pečovat o - mimochodem, je vaší biologickou dcerou, že?"
"Jak to myslíte?"
"Neadoptoval jste ji? Není to dítě z nějakého Vickina předchozího manželství..."
"Ne, ne, pro nás oba tohle bylo první manželství. Allison je moje, to je jisté."
"V pořádku, tedy Torres versus Van Epoel: ‚Biologický rodič má právo pečovat o své dětí, pokud svým chováním nebo podmínkami, v nichž žije, nezavdává příčinu k tomu, aby byl v zájmu dětí tohoto práva zbaven. Tato právní teze by neměla být brána na lehkou váhu."
"To bych řek`," utrousil König.
"Modasci versus Taylor: ‚Láska a náklonnost jiné osoby není dostatečným důvodem k tomu, aby byl vlastní rodič, schopný dostát svým povinnostem, zbaven svého dítěte.`"
"Pokračujte, pane Hope."
"Behn versus Timmons - to je nedávný případ, z roku 1977, taky na Floridě: ‚Rodiče mají Bohem posvěcené právo těšit se z péče o své potomky, z jejich lásky a z jejich společnosti. Kromě případů, kdy existují jasné, přesvědčivé a nezvratné důvody, aby se tak nestalo, předpokládá se, že pro blaho dítěte je nejlepší, nachází-li se v péči vlastních rodičů. "
"Pane Hope, už teď jste si zasloužil svůj honorář," jásal König. "Ani nevíte, jak se mi ulevilo. Co mám dělat dál?"
"Nic."
"Nic? Jak to myslíte, nic?"
"Až Allison najdou..."
"Modlím se, aby to bylo co nejdřív, pane Hope."
"Prostě ji sbalíte a odvezete ji s sebou domů."
"Jen tak?"
"Jen tak."
"No, tak tedy dobrá, zdá se, že je všechno v pořádku. Pane Hope, nevím, jak vám poděkovat..."
"Ještě několik věcí, pane Königu. Víte jistě, že se vám Vicky nikdy nezmínila o závěti?"
"Nikdy. A co by se tím vlastně změnilo? Právě jste mi vysvětlil ..."
"Ano, mám pocit, že se, pokud jde o opatrovnictví samotné Allison, nemáte čeho bát. Teď mluvím o péči o její majetek. I když Vicky nezanechala poslední vůli, měl by její přímý potomek - v tomto případě vaše dcera - za normálních okolností po ní dědit. Chtěl bych vědět, jestli byl někdo pověřen správou jejího majetku. Když ne, bude někoho muset ustanovit soud."
"No, já nevím, jestli existuje nějaká závěť. Mohl byste to nějak zjistit?"
"Poptám se. Právnická obec v Caluse je poměrně malá. Jestli Vicky sepsala závěť..."
"Ano, prověřte mi to, prosím vás," požádal König.
"Velice rád." Zaváhal jsem. "Pane Königu," pokračoval jsem, "než ukončíme rozhovor, a vlastně dřív, než pro vás začnu dál pracovat, chtěl bych se vás zeptat na několik věcí. Doufám, že se neurazíte, ale ty otázky vám musím položit."
"Jaké otázky?"
"Za prvé... Nezabil jste Vicky?"
"Cože?"

"Říkám..."
"To nemůžete myslet vážně."
"Když dovolíte, chtěl bych, abyste mi odpověděl."
"Nezabil. Miloval jsem ji celým srdcem."
Podle hlasu se zdálo, že má slzy na krajíčku. Zaváhal jsem, než jsem vyrukoval s druhou otázkou, ale i ta byla důležitá a nebylo možno ji odkládat, pokud jsem ho měl i nadále zastupovat.
"Pane Königu," začal jsem, „jestli je pravda, co jste mi pověděl..."
"Při Bohu všemohoucím, je to pravda."
"Tedy předpokládám - opravte mě, pokud se mýlím - že se v tuto chvíli vaše dcera fyzicky nenachází ve vaší péči."
"Že v tuto chvíli..."
"Ano, že vaše návštěva u mě v kanceláři a vyptávání se na svěření do péče nebyly jen kamufláží poté, co jste Allison z toho domu odvedl..."
"Právě jsem vám řekl ..."
"...že jste ji odtamtud neodvedl potom, co Vicky zabili. Tedy... jestli je pravda to, co tvrdíte, totiž že jste ji nezabil vy."
"Nezabil jsem ji. Ani jsem neunesl svou vlastní dceru."
"Nepokoušel jste se včera v noci s Vicky telefonicky spojit?"
"Ne, nepokoušel."
"A neřekl jste děvčeti na hlídání, že se pro něco zastavíte?"
"Ne. Tohle někdo udělal?"
"Ano, pane Königu," přisvědčil jsem. "Někdo to udělal."
"Já to nebyl."
"V pořádku," řekl jsem. "V pořádku, hned ráno se začnu poptávat. Na tu závěť. Bydlíte pořád v hotelu Breakwater Inn?"
"Ano, zůstanu tu až do středy, do pohřbu."
"A potom?"
Začal mi diktovat číslo do svého domu v New Orleansu a pak si to rozmyslel. Policie ten telefon bude odposlouchávat ve snaze zachytit telefonát od únosce. Místo toho mi dal číslo do kanceláře a dodal, že mu mohu nechat vzkaz u sekretářky. Vždycky jí prý čas od času zavolá a mně se ozve, jakmile bude moci. Ještě jednou mi poděkoval a popřál dobrou noc. Jeho hlas stále nesl stopy smutku.
Jenže já nemohl nemyslet na jeho obrovskou postavu a na to, co mi dnes ráno pověděl Bloom: Myslíme si, že to musel být muž, už jen s ohledem na sílu, která k tomu byla zapotřebí.
4
V úterý v deset dopoledne jsem zavolal Jimu Shermanovi. Jim byl jedním z majitelů Greenery. Vysoký, dost svalnatý chlap něco před čtyřicítkou, který předčasně zešedivěl už ve věku dvaadvaceti let. Měl modré oči, do bronzova opálenou pleť a usilovně si budoval pověst prostopášného plážového frajírka, přestože mu patřila miliónová restaurace a tři obrovské domy na Whisper Key, kde, jak jsem slyšel, se v sezóně pronajímaly byty po dvou tisících dolarech měsíčně. Jeho partner Brad Atherton byl o něco starší, řekl bych pětačtyřicet nebo šestačtyřicet let, tmavé vlasy mu na temeni už trochu řídly a oči měl stejně ostře modré jako Jim. Byl však o něco menší než Jim, oblékal se méně nápadně a mluvil měkkým hlasem. Tato kombinace vlastností pravděpodobně vyvolala drby, že on a Jim spolu mají homosexuální poměr. Brad byl považován za slabšího, "ženského" partnera. Neměl jsem žádný důkaz, že jsou opravdu tím, zač je považovalo veřejné mínění, a upřímně řečeno mi na jejich sexuální orientaci vůbec nezáleželo. Když Anita Bryantová začala v televizi číst citáty z bible na podporu své zuřivé kampaně proti homosexuálům, přestal jsem pít pomerančovou šťávu, kterou propagovala v televizní reklamě. Věděl jsem, že Jim tak brzy ráno v restauraci není, a proto jsem mu zavolal domů, do exkluzívní čtvrti na Flamingo Key.
"Haló?" zamumlal a já okamžitě pochopil, že jsem ho vzbudil.
"Jime, tady je Matthew Hope. Omlouvám se, že volám tak brzy ráno:
"Ne, ne, nic se neděje," oponoval, ale dovedl jsem si představit, jak mžourá na hodiny u postele.
"Určitě jste slyšel o Vicky Millerové..."
"Hrozná věc," řekl. "Byl to strašný šok. Včera večer přišla do restaurace policie a vyptávali se. Bože, taková milá holka."

"To jo," přisvědčil jsem. "Jime, proč vám volám. Vím, že jste s Vicky určitě podepsal nějakou smlouvu..."
"Myslíte kvůli tomu angažmá?"
"Ano. Existuje nějaká smlouva, že ano?"
"Potřebujete ji na něco?"
"Ne, ne. Jen se snažím zjistit, kdo ji zastupoval. Zařizoval pro ni tu smlouvu nějaký advokát?"
"Ano."
"Můžete mi povědět jeho jméno?"
"Nějaká firma v centru města, mají v názvu celý tucet jmen. Nechte mě chvíli myslet. Jackson, Harris, říká vám to něco? Jackson, Harns, ještě někdo, a ..."
"Není to náhodou Blackstone, Harris?"
"Správně, Blackstone, Harris."
"Blackstone, Harris, Gerstein, Garfield a Pollock?"
"Tak se ta kumpanie jmenuje," potvrdil Jim.
"Nevěděl byste, který právník odtamtud zastupuje Vicky?"
"Lituju, to nevím. Byla to jednoduchá záležitost, Matthew. Dal jsem Vicky smlouvy, navrhl jí, ať si to její panáci prohlídnou, a ona mi je o dva dny později přinesla už podepsané."
Odmlčel se. Teď už se úplně probudil.
"Co myslíte, Matthew, kdo to udělal?"
"Já nevím."
"Umlátil ji k smrti, co?"
"Ano. Jime, díky za tu informaci, musím sebou hodit."
"Rád jsem vám pomohl," řekl a zavěsil.
Zavolal jsem Poctivému Abe Pollockovi, s nímž jsem právě včera rozmlouval o klientovi, který chtěl koupit sklad lihovin.
Hned na začátku Abe vyhrkl:
"Měj přece srdce, Matthew, určit cenu celýho inventáře trvá nějakou chvíli."
"Volám kvůli něčemu jinému," uklidnil jsem ho.
"Bohudík. Zkus radši něco lehčího, je ještě moc brzy ráno."
"Jde o Victorii Millerovou," řekl jsem. "To je ta žena, co ji v neděli v noci zavraždili."
"A co je s ní?"
"Pokud vím, vaše firma dohlížela na sestavení její smlouvy s Greenery. Ohledně angažmá."
"To je pro mě novinka," opáčil Abe.
"Mohl bys zjistit, kdo to pro ni dělal?"
"Víš, kolik tu máme advokátů, Matthew?"
"Kolik?"
"To nevím ani já," prohlásil Abe. "Věř mi, je jich spousta. Víc než spousta. Dokdy to potřebuješ vědět?"
"Hned."
"Když říkáš hned, myslíš tím hned teď, nebo hned za deset minut, anebo hned zítra ráno? Vyslov se přesně, Matthew."
"Chtěl bych si promluvit s jejím právníkem, Abe, když mi ho pomůžeš najít..."
"Co je na tom angažmá tak důležitýho?"
"Angažmá není důležité."
"Tak o co jde?"
"O to, jestli zanechala poslední vůli."
"To chceš, abych ti ještě hledal závěť? Měj přece srdce, Matthew."
"Zjisti mi jenom, kdo od vás ji zastupoval, a já půjdu otravovat jeho, dobře?"
"Počkej vteřinku," požádal Abe. "Nezavěšuju, jen tě přepnu na vyčkávací linku."
"Díky."
Čekal jsem.
Cynthia mi přinesla kávu. Měla na sobě tmavomodré těsné kalhoty, modré střevíce s vysokými podpatky a pastelově modrou blůzu. Překvapeně jsem na ni pohlédl. Málokdy chodila do práce v kalhotách, dávala přednost sukním, v nichž lépe vynikaly její dlouhé, věčně opálené

nohy. Všimla si, jak se tvářím.
"Co je?" podivila se.
"Tsem jenom překvapený, to je všechno."
"Nelíbí?"
"Je to moc pěkné," řekl jsem.
"Tak o co jde?"
"Obyčejně nosíte sukni."
"To jen tak pro změnu," pokrčila rameny. "Je na to snad nějaký předpis?"
"Tistěže není."
"Fajn. Frank tvrdí, že je to super."
"Á, jenže Frank nerozumí nohám."
"Chacun son gožt," prohlásila. "Víte, že držíte v ruce telefon?"
"Čekám na Abe Pollocka."
"Vždycky mu to trvá celou věčnost," poznamenala. "Došla nám smetana, dala jsem vám plnotučné mléko."
"Fajn, díky, Cyn."
"De nada," odpověděla a odšuměla z kanceláře.
Čekal jsem dál. Konečně se Abe ozval.
"Matthew, chvíli to potrvá. Máme dneska velkou poradu, jde o jeden z našich obvyklých miliónových kšeftů ..."
"Jo, jo."
"- a tak nemůžu nikoho sehnat. Nebudeš se někdy během dne vyskytovat tady v okolí?"
"Asi za dvacet minut mám jednání v Tricity."
"Dobře, to je hned vedle. Zastavíš se tu, až tam skončíš? Do tý doby zjistím, kdo to dělal, a můžeš si s ním hned osobně promluvit."
"Možná se tam dostanu až tak ve dvanáct, o půl jedné, Abe."
"To už budu pryč, jdu dneska dřív na oběd. Ale nechám ti tu vzkaz a požádám ho, aby na tebe počkal, oukej?"
"To bych uvítal."
"Bez problémů. Pokud jde o tu druhou věc, dej nám čas tak do konce týdne. Čistě mezi náma dvěma a lucernou, můj klient neumí sečíst ani dvě a dvě. Potrvá mu až do skonání věků, než projde všechny knihy a vykutá z nich velkoobchodní ceny za všechen ten chlast. Bude to stačit v pátek?"
"Bezva, Abe."
"Popřál bych ti pěknej den," podotkl Abe, "ale myslím, že bude pršet."
Když v Caluse nastane období deštů, můžete očekávat, že každý den tak kolem třetí čtvrté hodiny odpoledne přijde bouřka. Tou dobou už jsou trpící občané společným působením vedra a vlhkostí prakticky bezvládní. Když přijde déšť, začne nemilosrdně bičovat ulice i chodníky, ale to trvá asi jen hodinu. Během té krátké chvíle přinese tropický příval aspoň náznak úlevy. Jenže jakmile déšť ustane, vůbec nepoznáte, že pršelo. Ach ano, stružky podél chodníků jsou plné rychle proudící bahnité vody, všude spousta velkých hnědých louží a některou ulici to dočista zaplaví, ale vlhko a vedro následují po dešti stejně rychle, jako násilník pronásleduje svoji obět. V minutě jsou všichni znovu zpocení. Tak tomu bývá v období deštů. V lednu ale nemáme období dešťů. V lednu se vůbec nepředpokládá, že by mohlo pršet. Nicméně, jak Abe předpověděl, kolem poledne, právě když jsem odcházel z jednání v Tricity, se spustil velice vydatný déšť a za tu krátkou chvíli, než jsem přeběhl ke dveřím firmy Blackstone, Harris, Gerstein, Garfield a Pollock, jsem promokl na kůži.
Ve většině právříických firem s komplikovanými názvy mají zaměstnanci dovoleno hlásit se do telefonu stručným: "Advokátní kancelář" nebo ještě stručněji: "Právníci". Ne tak u společnosti Blackstone, Harns, Gerstein, Garfield a Pollock. Když jsem celý mokrý vstoupil masívními dubovými dvehni do obrovské, kobercem pokryté recepční haly, blondýna u stolku na protější straně místnosti právě švitořila do telefonního sluchátka: "Blackstone, Harris, Gerstein, Garfield a Pollock, dobré ráno." Přečvachtal jsem přes halu, setřásl si vodu z vlasů a z rukávů drahého saka - věděl jsem, že se určitě srazí na velikost mé dcery - a slyšel jsem recepční, jak někomu omluvným tónem sděluje: "Není to moc pěkné ráno, že pane?" Chvíli naslouchala. "Nu, máte pravdu, pane,"

pokračovala, "vlastně už ani není ráno, je odpoledne." To už jsem stanul u jejího stolu. Pohlédla na mě, obrátila oči v sloup a řekla do sluchátka: "A ne moc pěkné odpoledne, opravdu, pane, s kým jste si přál mluvit?" Přikývla. "Okamžik prosím," a zasunula jednoho z gumových hádků do příslušné zdířky.
"Mohu vám nějak pomoci?" zeptala se mě.
"Abe Pollock slíbil, že mi tu nechá vzkaz. Jsem advokát Hope."
Nevím, proč se právníci vždycky takhle představují jiným právníkům nebo zaměstnancům právnických firem. Řekl bych, že je to něco jako tajné heslo, které má tomu druhému ozřejmit, že mu netelefonuje nebo za ním nepřišel řidič nákladáku, výběrčí daní ani popelář, nýbrž právník, příslušník vznešeného cechu advokátů, jakým je i on sám. Prostě to takhle děláváme. V mé bance jsem znám jako pan Hope. V kancelářích právnické firmy Blackstone, Harris, Gerstein, Garfield a Pollock jsem advokát Hope.
"Ano, pane," odpověděla recepční, "tady to je."
Podala mi lístek papíru se jménem Abe Pollock vytištěným u horního okraje. Napsal na něj svým škrabopisem:
"Mohla byste, prosím, sdělit advokátu O`Brienovi, že jsem tady?" požádal jsem. "Očekává mě."
"Ano, pane," přisvědčila a spojila příslušnou linku.
Chvíli čekala a pak promluvila:
"Přišel za vámi advokát Hope."
Pokývla hlavou a potvrdila: "Ano, hned."
Pak mě vybídla: "Máte jít hned dál, pane, tyhle dveře, a je to třetí kancelář vlevo."
"Děkuju." Když jsem procházel dveřmi vedoucími ke kancelářím v nitru budovy, ústředna na jejím stole se opět rozzářila; slyšel jsem, jak opět odříkává: "Blackstone, Harris, Gerstein, Garfield a Pollock, dobré odpoledne." Začínal jsem si připadat, jako bych sem patřil, přinejmenším jsem už absolvoval první zkoušku - zapamatoval jsem si název firmy.
Našel jsem třetí dveře vlevo a nakoukl dovnitř. V malém předpokoji u psacího stolu, za nímž byly zavřené dveře z ořechového dřeva, seděla žena, jejíž věk jsem odhadl na necelých třicet let. Se skloněnou hlavou něco hledala v horní zásuvce stolu, ale když jsem přišel blíž, zaslechla mě a rychle vzhlédla.
"Á, ahoj," pozdravila.
Měla rudohnědé vlasy barvy spadaného listí, což mi náhle a nevysvětlitelně připomnělo střídání ročních období, které jsem tady v Caluse tolik postrádal. Oči, jak se dalo čekat, měla zelené, to je jediná možná barva u rudovlásek, byl to svěží, tropicky zelený odstín. V očích léto a ve vlasech podzim, jaro představovala štědře modelovaná svěží ústa bez rtěnky - a co zima, aby byl obraz dokonalý? Z vystouplých lícních kostí jí až na nos v liščí tváři padala sprška pih.
Velikánské brýle vysunuté až na vrch hlavy vypadaly jako okna v rezavějící střeše. Chvíli na mě mžourala, pak si stáhla brýle na nos, zářivě se usmála a mně se zastavilo srdce. Hned jsem pochopil, že ji musím požádat, aby se mnou odjela do Brazílie, jakmile vyřídím tu záležitost s O'Brienem. Nebo možná na Galapágy, na Aljašku, na Havaj či do Ruska, třeba i na Měsíc; dokonce možná ještě předtím, než skončím jednání s O'Brienem. Třeba hned teď, dřív, než s O'Brienem vůbec promluvím.
"Vy jste pan Hope," usoudila.
"Ano."
Nestydatě jsem na ni zíral.
"Pan O'Brien mě čeká."
Také se na mě upřeně zahleděla. Hypnotické oči za sklem brýlí zamrkaly. Neodpověděla. Nenatáhla se po interkomu ani po telefonu. Prostě seděla za stolem a zírala na mě. Pomyslel jsem si: to jsem celý já. Potkám nejkrásnější ženskou na světě a ona zrovna musí špatně slyšet. Budu jí své "miluju tě" muset křičet do zdravého ucha - ať už je to kterékoli.
"Pan O'Brien mě čeká," zopakoval jsem tentokrát poněkud hlasitěji.
"Jsem Dale O'Brienová," představila se.
Pohlédl jsem na ni. Pomyslel jsem si, že by to mohla být Dale O'Brienová. Měla vlasy i oči jako Dale O'Brienová, jako nějaká Dale

O'Brienová. O pihách ani nemluvě. Samozřejmě jsme kdysi znávali Dale Carnegieho, a to byl muž. Dnes je tu taky Dale Robertson, i to je muž, třebaže herec. Ale byla tu též Dale Evansová, která se provdala za Roye Robertse, co jezdil na koni jménem Trigget Právě teď jsem se cítil jako Triggerův hřbet.
"Promiňte," omluvil jsem se. "Abe mi to neřekl."
"Neomlouvejte se," upokojila mě. "Skoro každého to zmýlí. Jsem past na mužské šovinisty. Stejně jako moje kamarádka Dana. Je lékařkou ve všeobecné nemocnici v Houstonu. Každý si automaticky vzpomene na Danu Andrewse, což je mužský, ale pomyslí snad někdo na Danu Wynterovou? Dá se na to zapomenout, jen když je člověk zdatný profesionál. Jak vám můžu pomoct, pane Hope? Pojďte dovnitř, hledala jsem tu jen nějaké lístky na poznámky."
Jediným pružným pohybem se zvedla od stolu, a ladně tak rozvinula nejméně pět stop a devět palců robustní, pěkně zaoblené ženské postavy. Kaskády dlouhých, na ramena padajících rezavých vlasů, jasné, pobavené, inteligentní oči za velikánskými skly brýlí, klopy kabátu hnědého kostýmku jí vzdouvala dobře vyvinutá hruď. Vyšla zpoza stolu. Sukně kostýmu s rozparkem po levé straně, sahajícím až nad koleno, odhalovala nádherně utvářené lýtko, delikátně se zužující směrem k útlému kotníku ve hnědém střevíci s vysokým podpatkem.
Nemohl jsem z ní spustit oči. Připadal jsem si jako školák.
"Tak pojďte přece dál, pane Hope," pobídla mě s rozpačitým zasmáním.
Všiml jsem si, že pod popraškem pih jí do tváří stoupá červeň.
Kancelář měla zařízenu jen prostě. Velký, rozkramařený stůl s koženým otáčecím křeslem, další dvě podobně čalouněná křesla srovnaná před ním, tři stěny pokryté policemi na knihy. Ze zarámovaných diplomů na stěně jsem vyčetl, že bakalářský titul získala na Kalifornské universitě a doktorát práv na Harvardu. Také zde visely dva certifikáty o členství v advokátní komoře: jeden z Kalifornie a druhý z Floridy. Zašla ke stolu, usedla do otáčecího křesla, sepjala ruce jako správný advokát a oslovila mě.
"Vy byste se chtěl něco dovědět o té Vickině smlouvě."
"To vám řekl Abe?"
"Zastihl mě jen tak v letu. O tohle vám tedy nejde?"
"Ve skutečnosti bych potřeboval zjistit, jestli před smrtí sepsala poslední vůli. Píšete se Miss nebo Mrs.?"
"Prosím?"
"Ptám se na váš stav, pokud jde o manželství."
"Píšu se Ms.," pronesla okázale, leč s úsměvem. "Ale ne, nejsem vdaná."
"Šla byste se mnou dnes na večeři?" otázal jsem se.
"Prosím?" zeptala se znovu.
"Na večeři," opakoval jsem. "Dnes večer. Se mnou. S advokátem Hopem."
"Nu, ano." Řekla to velmi překvapeně.
"Žjú!" zavýskl jsem.
V Caluse najdete jen velmi málo restaurací s takzvaným intimním posezením, vlastně ve většině zdejších jídelen se servíruje na holé umakartové stoly a častější jsou spíš papírové než jiné ubrousky. Restaurace U Billyho bendža představovala významnou výjimku z tohoto pravidla. Protáhlá, nízká, elegantně moderní struktura její budovy postavené ze dřeva a skla stála na břehu Caluské zátoky za luxusním hotelem Trident Tower na Jedenačtyřicáté ulici, táhla se těsně podél pobřeží a byl odtud přes vodu nádherný výhled na mysy Flamingo, Lucýs a Stone Crab. Nevařili zde snad tak skvěle jako v Greenery, ale vynahrazovali to damaškovými ubrusy a ubrousky a dokonale vyleštěným stříbrem a sklem, blyštícím se v teplé záři zahrocených svíček.
Odpoledne mi Dale u ní v kanceláři sdělila, že ona určitě pro Vicky žádnou závěť nesepsala a že pokud nějaká existuje, ona o ní neví. Oba jsme měli za to, že jestli některý z caluských advokátů pro ni takový dokument sestavil, zanedlouho se o něm doví soud. Opravdu už v této věci nebylo o čem diskutovat; oběma nám bylo jasné, že jsme se dnes večer

sešli čistě společensky. Dale se na to dokonce dost přepychově oblékla. Vzala si zelenou, sarong připomínající sukni s živůtkem stejné barvy a červeným zdobením na rukávech a v pase převázanou stočeným rudým šátkem. Rudohnědé vlasy měla pevně staženy dozadu a v zelených očích za obrovskými brýlemi se jí odrážela temnější barva jejího úboru. Ještě si vzala malé diamantové náušnice a na prsteník levé ruky si nasadila diamantový prsten.

Ten prsten ve mně na okamžik vzbudil paniku, dokud mi nevysvětlila, že je to zásnubní prsten její matky a že nevidí důvod, proč by ho neměla nosit. Navrhl jsem, že by se možná lépe vyjímal na pravé ruce, ačkoli i to by mohlo - v naší primitivní kultuře plné symbolů - znamenat zrušené zasnoubení či dočasné přerušení dlouhotrvajícího vztahu. Na to se mi přiznala, že ho na onom významném prstu nosí ne zcela bez zlomyslnosti. Kdyby prý dokázala sebrat odvahu, nosila by i po mamince zděděný snubní prsten - taková kombinace by prý posloužila jako ještě dokonalejší strašák proti vlčákům, dotírajícím na vrátka její spižírny.

Podrobněji, než bych byl doufal, mi vysvětlila, jak číšnice zjistily, že nosíli snubní prsten, dostávají menší spropitné než ty, jejichž prstům se podobné ozdoby nedostává. Podobně i ona sama přišla na to, nejprve v Kalifornii a pak i na Floridě, že snubní prsten - třebaže je jen po matce - okamžitě každému klientovi mužského pohlaví naznačí, že je "zadaná", a tím pádem se celá diskuse odehrává na bázi běžných pracovních vztahů.

"A co s mužskými, kteří nejsou klienty?" otázal jsem se.

"Sundám si prsten," vysvětlila prostě.

"Ale dnes večer ho máte," namítl jsem.

"Jen proto, že se mi hodí k náušnicím," odpověděla s úsměvem, jenž mi připadal jaksi povzbudivý.

Od doby, kdy jsem se rozvedl, zjišťuji, že mě mnohé ženy ve snaze zaujmout nebo vzbudit důvěru či prostě jen tak, aby řeč nestála - zahrnují intimními podrobnostmi o svých nejrůznějších libůstkách a předsudcích. Vyslechl jsem výklady žen hovořících o oblíbených barvách, o tom, jaké filmy zbožňují a které nesnášejí, který televizní pořad pravidelně sledují, jaký používají parfém, o tom, zda si lakují nehty či dávají přednost tomu, ponechat je au naturel, a tak dále a tak dále, ad infinitum. S Dale O'Brienovou to bylo jiné.

Začínala na mě působit dojmem jisté rezervovanosti. Klidně mi vyprávěla o tom, kde studovala (na Kalifornské universitě v Santa Cruz, což jsem už vyčetl ze zarámovaného diplomu), kde dělala doktorát (na Harvardu, i to jsem už věděl, z druhého diplomu), kdy a kde začala pracovat jako právnička (ve čtyřiasedmdesátém v San Francisku, s nástupním platem dvaadvacet tisíc dolarů ročně), a jak dlouho už působí tady, na Floridě (v červnu to budou čtyři roky). O osobních věcech už tak ochotně jako o své profesionální dráze nevyprávěla. Zpočátku to vypadalo, jako bych byl klient, který potřebuje právní poradu, a při té příležitosti by se rád něco dověděl o dosavadní kariéře svého právního poradce. Vlastně, počkat, prozradila mi, že jí je jedenatřicet, zmýlil jsem se, když jsem jí hádal pod třicet let. Také mi pověděla, že ten dům na Whisper Key, kde jsem ji vyzvedl, zářivý klenot, zbudovaný ve středomořském stylu mimochodem, navrhl ho náš klient Charles Hogg - je jejím vlastnictvím.

Ale čím dál víc jsem se utvrzoval v přesvědčení, že Dale O'Brienová je ženou, která si všechny důvěrnosti schovává až na okamžik, kdy se ocitne v bezpečí mužovy postele, a teprve až se s ním pomiluje (což byla velmi žádoucí představa), z ní vytryskne proud intimních sdělení jako z protržené přehrady.

Stále jsem čekal na příležitost prosondovat ji poněkud důkladněji. Ta se mi naskytla až ve chvíli, kdy se jen tak mimochodem zmínila o kocourovi jménem Sassafras, s nímž sdílí svůj dům a který...

"Míval jsem kdysi kocoura, který měl rád hudbu," vyhrkl jsem.

"Ale? A jakou hudbu?"

"Hlavně jazz. Milese Davise. Oscara Petersona. Vždycky se natáhl na podlaze v obýváku přesně uprostřed mezi dvěma reproduktory. A ušima potřásal do rytmu. Nejvíc ze všeho miloval Modern Jazz Quartet."

"Co se s ním stalo?"

"Zahynul přibližně ve stejné době jako moje manželství. Někdy si ho

představuju jako symbol rozvodu."
Zaváhala, jako by se sama se sebou přela, zda je vhodné rozebírat tak důvěrné téma. Podívala se mi do očí.
"Byla to hodně bolestná zkušenost?" zeptala se.
"Jednou mi někdo řekl, že rozvod je cosi jako zabití. Myslím, že by to tak mohlo být." Potřásl jsem hlavou. "Občas si uvědomím, jak moc jsem poškodil dceru. Možná by bylo bývalo lepší, kdybych zůstal ženatý a snažil se udržet rodinu pohromadě za každou cenu."
"To ne," řekla Dale.
"Někdy se lidi dokážou dohodnout," dodal jsem.
"Byl v tom ještě někdo jiný?"
"Ano."
"Z čí strany? U vás, nebo u vaší ženy?"
"U mě."
"Co se s ní stalo?"
"Je teď taky rozvedená."
"Viděl jste se s ní od té doby?"
"Ne. Bydlí v Tampě."
"Do Tampy to není tak daleko."
"Myslím, že by mi bylo jedno, i kdyby bydlela hned za rohem."
Na pár okamžiků jsme se odmlčeli. Opět se mi zdálo, že přemýšlí, zda nemá vrátit hovor zpátky na bezpečnější půdu. Konečně řekla:
"Bylo vaše manželství i jinak neúspěšné?"
"Když si člověk najde partnera mimo manželství, vždycky to znamená neúspěch. Nebo ne?"
"Tak jo," usmála se. "Konec výslechu."
Nasypala si do šálku cukr. Zdálo se, že se soustředí jen na míchání kávy. Se skloněnou hlavou poznamenala:
"Taky jsem jeden čas byla skoro vdaná."
"Kdy to bylo?"
"Když jsem poprvé začala pracovat v oboru. V San Francisku. Žila jsem tam s jedním malířem." Zvedla hlavu a znovu mi pohlédla do očí. "Maloval taková ta slaďounká zvířátka s velkýma očima a vyplazenými jazyky. Připadala mi báječná. Odešla jsem od něj, jakmile jsem zjistila, že je to trouba."
"A to bylo kdy?"
"Před čtyřmi lety, patnáctého května. To jsem se od něj odstěhovala. O měsíc později jsem přijela na Floridu."
"Pořád si to datum pamatujete, hm?"
"No ovšem. Bylo to nejdůležitější rozhodnutí v mém životě. Chci tím říct, že jsem s ním žila dva roky, to je dlouhá doba. A milovala jsem ho, víte? Aspoň myslím, že jsem ho milovala. Až do..."
Pokrčila rameny.
"Až do chvíle, kdy jste zjistila, že se vám nelíbí jeho obrazy."
"Ne. To přišlo až potom, co jsem zjistila, že ho nemiluju. Přesně si ten okamžik umím vybavit, to je divné, ne? Jednou jsme byli v Los Angeles na procházce v MacArthurově parku, byla neděle a já mluvila o tom, jak se mi líbí text té lyrické písničky, té o MacArthurově parku, o tom, jak někdo zapomněl na dešti koláč, znáte ten text. A on na to, že prý nikdy nepochopil, o co, sakra, v té písničce jde. Koukla jsem se na něj. Kráčel s rukama v kapsách, byl to obrovský mužský s šouravou chůzí, s plnovousem, nosil takové ty malé brejličky jako Benjamin Franklin, jak jsme procházeli parkem, pořád se díval dolů, pod nohy - byl tehdy jeden těch ohavných losangeleských dnů plných smogu - a teď mi prostě jen tak sdělil, že vůbec nechápe píseň, která pro mě představovala život celé generace v kostce. Nic jsem na to neřekla. Pokračovali jsme v procházce parkem, pak jsme se vrátili domů, vykouřili jointa, on se potom chtěl milovat a já se tehdy poprvé v životě vymluvila na bolení hlavy. Chlapovi, se kterým jsem žila už dva roky a o kterém jsem si myslela, že ho zbožňuju, jsem řekla, že mě bolí hlava a jestli by to, prosím, nemohlo počkat. O dva týdny později jsem se odstěhovala."
"Neodešla jste jen..."
"Ne, ne. Nenechala jsem mu jen vzkaz připíchnutý na dveřích od koupelny nebo přilepený páskou na lednici, nic takového. A den po té

procházce parkem jsme si o tom promluvili jako zralí, rozumní dospělí lidé. Bolelo mě při tom srdce, protože jsem ho už nemilovala. Debatovali jsme celou noc a pak jsme se dokonce pomilovali. Milovali jsme se poprvé od toho dne v MacArthurově parku, kdy všechno to pozlátko začalo opadávat, a ani milování už teď nestálo za nic. Když jsem se odstěhovala, daroval mi jeden ze svých obrazů. Ještě ho někde mám. Nikdy se na něj nedívám."
"Tak," poznamenal jsem. "A teď jsme tady."
"Konečně sami," usmála se.
Loudali jsme se s kávou a s pohárem až nepatřičně skvěle nezdobeným a nazvaným Kokosová čokoláda Supreme. Chvíli po desáté jsem zaplatil šekem a vyšel s Dale ke svému vozu. Přestalo pršet, ale oblohu ještě stále pokrývaly hrozivé mraky a drasticky se ochladilo. Kdykoli si v Caluse postěžujete, že je chladno, deštivo nebo vedro k zalknutí, prostě kdykoli si dovolíte poznamenat, jaké zde občas bývá absolutně pitomé počasí, domorodci (tedy všichni ti přistěhovalci ze severu) bez výjimky namítnou: "Ach, ano, ale pomyslete, že všude jinde je to ještě horší." Do kategorie ‚všude jinde` očividně spadají i tak idylická místa, jako Barbados, Panenské ostrovy, Antigua nebo Acapulco. Proč se turisti vůbec obtěžují jezdit do Calusy, to je něco, co jsem nikdy nedokázal vyzkoumat. Když se ochladí v místě s obvykle teplým podnebím (a uvědomte si laskavě, že Calusa leží na nejsevernějším okraji subtropického pásma), zdá se to být horší, než když ve městě Utica ve státě New York poklesne teplota na minus dvacet. Přesně tak nám to připadalo v tuto chvíli.
Dale mě vzala pod paží a přitiskla se ke mně. Oba jsme sklonili hlavy proti větru a vydali se odvážně napříč parkovištěm. V autě jsem zapnul topení - poprvé od února. Také jsem pustil rádio a otáčel knofllcem tak dlouho, až jsem narazil na stanici, kterou jsem hledal - program vysílaný z Manakawy, jenž sliboval "Hudbu pro nás".
Nejméně pro jednoho z nás ta hudba byla úplně zbytečná.
U dveří svého domu mi Dale poděkovala za milý večer a podala mi ruku na rozloučenou. Poznamenal jsem, že jí zas brzy zavolám, pokud jí to nebude vadit (ale jistě, zavolejte, prosím, Matthew), a odešel jsem vichřicí zpátky k vozu. Když jsem přejel Timucuanský most a zamířil k pevnině, zaplavila auto hudba Artieho Shawa.
Byla to pro mě chabá útěcha.
5
Rozbřesk ve středu byl studený, šedivý, ponorý. Teploměr za kuchyňským oknem se třásl na jedenatřiceti stupních Fahrenheita, což podle Celsiovy stupnice znamená jeden stupeň mrazu. V televizní předpovědi z meteorologického centra v Ruskinu na Floridě hlásili jihozápadní vítr o rychlosti přes padesát kilometrů v hodině, dvanáct stop vysoké příbojové vlny a žádné srážky. Teploty v kraji Tricity (kam patří i Tampa, Sarasota a Calusa) by prý neměly stoupnout nad pět stupňů. Byl to vážně ohavný den na pohřeb.
V Caluse existuje na sedmdesát církví všech možných vyznání - katolíci, baptisté, židé (ortodoxní i reformovaní), presbyteriáni, luteráni, adventisté sedmého dne a dvě sekty mennonitů, jejichž muži se vyznačují černým oděvem a dlouhým vousem a ženy nosí jednoduché šaty a bílé čepce. Bohoslužba za Victorii Millerovou, narozenou i vychovanou na nejortodoxnějším jihu, se konala v baptistické kapli na rohu ulice Bay Ridge s Williamdale Avenue. Přišly na ni asi tři tucty lidí, mezi jinými i reportéři z caluských ranních a odpoledních novin a jednoho člověka vyslala také regionální redakce časopisu Time z Miami. Snad na znamení nestálosti světské slávy ten reportér z Timu ani dvojice jeho kolegů z místních listů Herald Tribune a Journal s sebou neměli fotografa.
Obřad byl krátký. Když skončil, smuteční hosté se zvolna trousili z nízké bílé budovy, aby se zúčastnili průvodu za rakví. Byli oblečeni do nejroztodivnějších součástí oděvu. Kdykoli v této části Floridy poklesnou teploty, není nikdo na ochlazení připraven, přestože se takové počasí v posledních letech stalo spíš pravidlem než výjimkou. Ze zaprášených truhlic se vyloví svrchníky obalené kuličkami proti molům, někdo se zaváháním oblékne krátký vatovaný kabátec, ale většina občanů chodí ven

nedostatečně oblečená v pláštích do deště, jež jim tak dobře slouží v červenci, srpnu a září, ale nijak zvlášť je neochrání v často drsných zimních měsících. Pozůstalí se zdviženými límci, tvářemi zrudlými větrem a rukama nacpanýma do kapes svižně odkráčeli ke svým automobilům. Oblohou nad jejich hlavami neúnavně ubíhal příkrov šedivých mraků. Stála zde jen jediná limuzína, čekající na Anthonyho Königa a na nějakého muže, o němž jsem usoudil, že je to Vickin otec Dwayne Miller. Ačkoli ho König označil za "bláznivého starého parchanta", vypadal nanejvýš na nějakých pětapadesát či šestapadesát, tedy o něco mladší než König. Byl to vysoký, mohutný muž, který vrhl své obří tělo do čekajícího vozu, jako by to byla hovězí čtvrť. Vůz s rakví se rozjel a my se vydali za ním ke hřbitovu.
Překvapilo mě, že jsem přímo u hřbitovních vrat uviděl parkovat policejní auto. Když se kavalkáda přiblížila, otevřely se dveře na straně spolujezdce s výrazným zlatým znakem města Calusy a s modrým nápisem POLICIE na bílém pozadí a vystoupil detektiv Morris Bloom. Měl na sobě těžký černý kabát, šedý plstěný klobouk, hnědou šálu a černé kožené rukavice, jako by byl ještě stále vystrojen do drsných podmínek nassauského okresu ve státě New York. Zatímco jsem s vozem zajížděl těsně k železnému plotu, napadlo mě, že je tu jediný, kdo se do té lezavé zimy a štiplavého větru oblékl odpovídajícím způsobem. Když jsem vystoupil z auta, zpozoroval mě a hned ke mně zamířil.
"Dlužím vám omluvu," řekl.
"Za co?"
"Že jsem na vás ječel jako na soukromý očko."
"Už jste se omluvil. Hned v telefonu."
"Vždycky je lepší zopakovat to osobně." Nečekaně se usmál.
"Omlouvám se."
"Omluva přijata." Oplatil jsem mu úsměv.
"Mám kancelář plnou lidí od FBI," postěžoval si. "Komandují mě jako nějakýho poskoka. Jestli něco nesnáším ještě víc než ty frajírky z protinarkotickýho, je to FBI."
"Ozval se vám už?"
"Ani nepípl. To přece nedává žádný smysl, že ne? Máme středu, on to děvče unesl v neděli v noci a ještě pořád nikdo nepožádal o výkupné. Vůbec to nedává smysl."
"Nikde není psáno, že se vrah musí chovat tak, aby to dávalo smysl."
"Ale oni se tak chovají," oponoval mi Bloom zamračeně. "Opravdu, pane Hope. I ten nejbláznivější všiváckej hajzl -," rychle se ohlédl ve strachu, že si snad někdo povšiml jeho vulgárního vyjadřování na tak posvátné hřbitovní půdě. Ale po štěrkové cestě, rovné jako když střelí, vedoucí mezi nesčetnými řadami náhrobků, jsme kráčeli až několik yardů za posledními z pohřebních hostů. Přesto ztišil hlas.
"Jen pámbu ví, co se všem těm cvokům honí hlavou, ale vždycky přesně vědí, proč se dopustili krvavé vraždy. Vždycky mají všechny důvody připravené a srovnané, jen je vyklopit, pěkně podrobně a tak přesně, že byste si podle nich mohl řídit hodinky. Ať už to ten chlap udělal z jakékoli příčiny - pokud to teda byl chlap - všechno nám to bude umět vysvětlit. Vyloží nám všechny důvody - nelíbily se mu její písničky, anebo jak si česala vlasy. Kdo to, sakra, u těchhle zkurvenejch cvoků může předem říct?"
Tentokrát se ani neobtěžoval zjišťovat, jestli ho někdo neslyší.
"Povím vám, co mi dělá starost," pokračoval. "S manželem se rozvedla, ale on váží cestu až z New Orleansu, jen aby ji viděl vystupovat. Tohle mi teda straší jako čert, to vám povídám. Když za mnou v pondělí přišel, řekl mi, že je tady už od soboty. To znamená, že přijel den před vraždou. Nelíbí se mi to."
"Nu, on měl ale legitimní důvod tu být," namítl jsem.
"Jo? A jaký? Aby viděl manželku zpívat? Jak dlouho byli rozvedení - pět let? Kde se v něm vzalo tolik loajality?"
"Minulý týden mu napsala..."
"Ale?"
"Napsala mu, že by si přála, aby dostal jejich dítě do péče on, kdyby se s ní cokoli stalo. Možná si o tom s ní chtěl promluvit osobně."

"Kde je ten dopis?"
"Mám ho v kanceláři. Pošlu k vám s ním poslíčka, jestli chcete."
"Jo, to udělejte. Aby pečoval o tu malou, hm? To je zajímavé. Povím vám, pane Hope ..."
"Říkejte mi Matthew. Nebo Matte, jestli vám to líp vyhovuje."
"Vyhovuje mi Matthew," řekl Bloom. "Patřil ke správný straně."
"Ke správné straně?"
"V bibli."
"To ale Matt taky."
"V bibli?"
"Ne, na palubě Gunsmoku."
"Stejně se mi víc líbí Matthew. A vy mně říkejte Morrie, jo? Když zrovna nebudeme ve městě a kolem se nebudou motat naši pohlaváři. To se radši držte té maškarády s detektivem Bloomem, dobrá?"
"Dobrá."
Než jsme došli na konec cesty, visela už rakev nad otevřeným hrobem a hydraulické zařízení na spouštění do země bylo připraveno. Kněz s biblí v ruce pomrkával ve větru, čelem ke shromážděným pozůstalým, kteří se rozsadili na skládací židličky před altánkem z bílého dřevěného mřížoví. Altánek zakrýval rakev i čekající otevřený hrob. Po obou stranách hrobu stály květinové koše, přinesené sem z obřadní síně. Některé z nich vítr rozfoukal a rozházel květy po zemi. Když jsme s Bloomem dorazili k altánku, žádné židle už pro nás nezbyly. Postavili jsme se trochu stranou, zatímco kněz rozevřel bibli.
"Ó, zapějme novou píseii o našem Pánu," recitoval, "nebot On učinil zázrak: svou pravicí, svou božskou paží dobyl vítězství. Pán nám dal vědět o Svém vzkříšení..."
Jeho slova snášel vítr vanoucí nad hlavami pozůstalých k severu, směrem k věčnému ohni. V první řadě seděli na židlích König s Millerem. Ať už mezi nimi byly jakékoli nesrovnalosti, zdálo se, že nyní je bolest spojila. Po Königově pravici, také v první řadě, usedl Jim Sherman a jeho partner z Greenery Brad Atherton.
"Propukněme v jásot před Bohem. Celá země propukni v jásot, veselme se a zpívejme modlitbu. Opěvujme našeho Pána, hrajme na harfy a zpívejme žalmy. Trubky a pozouny, jásejte před naším Pánem..."
Na konci první řady, hned vedle Brada, seděla dívka, která mi připadala povědomá. Mohlo jí být tak dvaadvacet, třiadvacet let. Štíhlá, s obrovskýma hnědýma očima a tmavými vlasy, jež jí ted povlávaly ve větru. Na sobě měla pomačkaný černý kabát, který vypadal, jako by ho vylovili ze dna papundeklového kufru, s nímž někdo přijel na Jih v roce 1902, kdy se Calusa z rozhodnutí sedmapadesáti voličů - stala městem. Ucítila můj pohled, náhle přestala sledovat kněze, ohlédla se doleva, kde jsme s Bloomem stáli, a neočekávaně kývla na pozdrav. Asi jsem se zatvářil překvapeně. Pokývla ještě jednou a její tmavé oči čekaly na odpověď. Udiveně jsem také kývl. To ji očividně uspokojilo a otočila se zpátky k recitujícímu velebníčkovi.
"Nechť zástupové tleskají, necht všichni společně jásají před Bohem, protože On bude jediným soudcem na zemi. Bude světu spravedlivým soudcem a lidem přinese rovnost. Amen."
"Amen," odpověděl neuspořádaný chór pozůstalých.
"Ach Bože, ježíšmarjá, ne!" zvolal někdo. "Ještě ne!"
Ta slova zůstala viset ve vzduchu jako výpary vznášející se kolem muže, který je vyřkl. Uprostřed sedících pozůstalých stanul muž, jehož jsem odhadl na osmatřicet nebo devětatřicet let, vysoký asi šest stop. Musel vážit nejméně sto osmdesát liber. Tvář měl staženu bolestí, z modrých očí proudily slzy. Vlasy měl dlouhé, černé, jaké v šedesátých letech a na počátku let sedmdesátých nosívali hippies. I jeho oblečení připomínalo doby dávno minulé. Ošoupané modré džíny a zašlá bunda z téhož materiálu, na hrudi přes modré tričko zavěšené korále, vyšívaná indiánská čelenka. Vypadal jako duch Woodstocku znovuzrozený v Caluse ve státě Florida. Ještě než si ho shromáždění smuteční hosté stačili všimnout, dřív, než se jim podařilo lokalizovat zdroj té vulkanické exploze, se dal do pohybu, prošel kolem lidí usazených na skládacích židlích v druhé řadě a svižně zamířil k rakvi, jež nyní, když kněz skončil,

byla připravena k okamžitému spuštění.
"Nedělejte to ještě." Nikoho tím přímo neoslovil. "Prosím, nedávejte ji ještě do země."
Přistoupil k zavěšené rakvi, jako by se na ni chtěl položit a ochránit ji vlastním tělem - v tom případě by ovšem spadl dolů i s ní. Anthony König ihned vyskočil - na tak velkého chlapa měl překvapivě rychlé pohyby -, vkročil mezi hipíka vyšlého z módy a černě se lesknoucí rakev, vzal ho za levou paži, otočil ho čelem k sobě a promluvil chraplavým, ostrým hlasem, jehož zvuk prořízl úpěnlivé skučení větru:
"Eddie, vzpamatuj se!"
Vickin otec mu byl bezprostředně v patách, přistoupil k chlapíkovi z druhé strany a chytil ho za pravačku, jíž se právě chtěl rozmáchnout po Königovi.
"Uklidni se," konejšil ho, "no tak se uklidni, hochu!"
"Kdo to, k čertu, je?" zašeptal Bloom vedle mě.
Vickin otec a její bývalý manžel společně odváděli toho člověka od hrobu po cestě k parkujícím autům.
"Radši půjdu zjistit, o co šlo."
Bloom si vyhrnul límec kabátu a vykročil za nimi.
Ostatní smuteční hosté právě vstávali. Bylo slyšet chřestění štěrku, rozhrnovaného dřevěnýma nohama odsouvaných židlí. Vítr neustával. Na pozadí jeho svištění jsem zaslechl tiché hučení hydrauliky, spouštějící rakev do hrobu. Náhle se po mém boku zjevila ona dívka v pomačkaném černém kabátku.
"Musím s vámi mluvit," oslovila mě.
Vítr jí sfoukával vlasy do čela a do očí. Za ní si Jim Sherman potřásal pravicí s knězem a jeho partner Brad ho ujišťoval, jak krásný byl obřad v kostele a jak se sem, ke hrobu, hodily ty žalmy. Prohlížel jsem si tvář toho děvčete a snažil jsem se ji někam zařadit.
"Jsem Melanie Simmsová," představila se. "Pracuju v Greenery. Obsluhovala jsem vás tehdy večer, když jste si ji přišel poslechnout, jak zpívá. Vzpomínáte si?"
Vzpomněl jsem si jen mlhavě, ale přikývl jsem.
"Později jsem vás viděla spolu. Vím, že jste byl její přítel, pane Hope. A je tu něco, co byste měl vědět."
Mluvila šeptem, v hlasitém burácení větru jsem ji sotva slyšel. Naklonil jsem se k ní. Opodál, u černé limuzíny jsem viděl Blooma v rozhovoru s tím mužem, co si málem lehl na rakev.
"Krátce před tím, než ji zabili...," začala Melanie, ale náhle se zarazila a ohlédla se rychle přes rameno.
Blížili se k nám Jim a jeho partner. Jimovy bílé vlasy vlály ve větru, Brad skrýval pleš pod zeleným plstěným kloboukem, štěrk na cestě jim křupal pod nohama.
"Pěkná bohoslužba, nemyslíte?" podotkl Jim.
"Ano," přisvědčil jsem.
Díval jsem se za Melanií. Ještě jednou se po mně ohlédla, pokývla hlavou jako předtím při bohoslužbě, pak otevřela dveře žlutého mustanga a usedla za volant. Motor naskočil. Znovu na mě pohlédla zavřeným oknem, zacouvala a zamířila s vozem k hřbitovním vratům. Všichni tři jsme vykročili po štěrkové cestě.
"Našel jste toho advokáta?" zajímal se Jim.
"Ano, našel, děkuju, Jime."
"Jakého advokáta?" ptal se Brad.
"Vickina advokáta. Toho, co kontroloval její smlouvu s námi."
"Proč?" Brad najednou vypadal polekaně. "Je s tou smlouvou něco v nepořádku?"
"Ne, ne. Všechno je v pořádku," uklidnil jsem ho.
Na konci cesty jsme si podali ruce a Jim s Bradem zamířili k vozu, kterým společně přijeli. Černá limuzína už byla pryč a s ní i König s Millerem. U železného plotu však stále postával Bloom a mluvil s tím chlápkem, co se pokusil vylézt na rakev. Přistoupil jsem k nim a zachytil jsem jen konec jedné věty:
"... se mělo dát vědět, nic jiného netvrdím."
Odmlčel se, pohlédl na mě a pak se tázavě otočil k Bloomovi.

"To je v pořádku," ujistil ho Bloom. "Vickin právní zástupce Matthew Hope."
Bloom věděl, že to je lež, a věděl jsem to i já, ale pochopil jsem, proč považoval za nutné to rici.
"Tohle je Eddie Marshall. Býval Vickiným producentem v době, kdy točila u Regalu."
Marshall se na mě znovu podíval, tentokrát s větším zájmem.
"No jasně," rozpomněl se. "Psali o vás v novinách. Jste poslední, kdo ji viděl živou."
"Ano."
Prohlédl si mě trochu důkladněji, pokývl hlavou, očividně rozhodnut, že mně může dovolit zúčastnit se rozhovoru, a řekl Bloomovi:
"Chci říct, že možná ani nevědí, že ji zabili. Byla to její skupina. Mělo se jim dát vědět."
"Mluví o té kapele," vysvětlil mi Bloom.
"Wheat," řekl Marshall a znovu pokývl hlavou. "Její doprovodná skupina. Copak nikoho nenapadlo se s nimi spojit? Chápejte, oni jí přece byli nejbližší. A kde jsou dneska, když ji uložili do země? Vicky se loučila s touhle pitomou koulí a Wheat tu nebyli, aby jí dali sbohem. To není správné. Prostě jsem si nemohl pomoct, musel jsem něco říct."
"Nu, jsem si jistý, že její kapela o tom už určitě ví," podotkl Bloom jemně. "V pondělí večer to bylo v televizi."
"Jo, jen jestli se dívali."
"Je to i ve všech novinách, pane Marshalle. Kdyby tu chtěli být, byli by tu." Na chvfli se odmlčel a pak dodal: "Jak jste se o tom dověděl vy?"
"Z novin."
"Kdy?"
"Včera pozdě večer. Mám dovolenou. Pracuju v Georgii jako diskžokej v jednom rádiu. V pátek jsem si vyrazil k ostrovům na ryby a o Vicky jsem se dověděl až včera večer, když jsem si přečetl noviny. To je teda pořádná story na závěr její kariéry. Znáte to u ostrovů?"
Samozřejmě, nemluvil o nepříliš známých ostrovech v okolí Calusy, ale o Ostrovech táhnoucích se v oblouku od nejjižnějšího cípu Floridy a nedbale rozsetých po hladině Mexického zálivu od Key Largo až po Key West, kde kdysi bydlel Ernest Hemingway a kde ještě dnes žije Tennessee Williams.
"Ano," připustil Bloom. "Je tam hezky."
"V neděli, hned jak jsem přijel, jsem si v Islamoradě půjčil od kamaráda člun. Předtím jsem se zastavil v Disneyworldu - byli jste někdy v Disneyworldu u Orlanda? - a pak jsem pokračoval dál a hned jsem vyrazil na vodu."
"Jak se ten váš kamarád jmenuje?"
"Jerry Cooper."
"Takže jste z Georgie odjel už o víkendu, je to tak?"
"Ano, jedenáctého, v pátek."
"A kdy jste dorazil do Islamorady?"
"V neděli odpoledne."
"A hned jste odjel na člunu."
"Ano. Vrátil jsem se až včera večer. Ani jsem nevěděl, že Vicky připravuje comeback. To všechno jsem se dočetl až v novinách. Kdybych to věděl, přilít bych sem jako blesk, k čertu s Disneyworldem a s ostrovy. Mazal bych rovnou do Calusy na její zahajovací vystoupení."
"A kdy jste sem tedy přijel?"
"Dneska časně ráno. Včera večer jsem hned skočil do auťáku a vyrazil na cestu."
"A ti chlapci z kapely ..."
"Ze skupiny."
"Jo, Wheat," řekl Bloom. "Můžete mi povědět jejich jména?"
"Stejně jako to moje. Geoff Hamilton - sólová kytara, Georgie Krantz - baskytara a Neil Sadowsky - bicí."
"Máte představu, kde bych je našel?"
"Geoff má hudební školu v El Doradu, v Arkansasu. Vyučuje hlavně hru na kytaru, ale myslím, že dává taky lekce na mandolínu a ukulele."
"Co ti ostatní - jakže se to jmenují?"

"George pracuje jako ladič klavírů ve Falmouthu na Cape. Cape Cod. Má ženu a tři děcka. Občas si někde jednorázově zahraje. Buď tam u nich anebo v Bostonu. Ale doopravdy se živí laděním."
"A co ten poslední, jak ten se jmenuje?"
"Neil Sadowsky, bubeník. Nevím, kde teď je. Když jsme spolu naposled mluvili, bydlel v New Yorku. To už je, no, šest měsíců."
"Můžete mi ta jména nadiktovat?" požádal Bloom a vytáhl zápisník. Marshall mu všechna jména nadiktoval a Bloom si je pečlivým, úhledným rukopisem zapsal.
"Kde bydlíte tady v Caluse?" otázal se.
"Ještě nikde. Přijel jsem teprve ráno."
"Tady je má vizitka," řekl Bloom. "Kdyby vás napadlo, kde by mohl být ten Sadowsky, zavolejte mi."
"Jestli tady ještě budu," podotkl Marshall. "Mám se vrátit do práce až v pondělí ráno, ale po tom, co se tu stalo..." Potřásl hlavou.
"Přerušíte dovolenou, hm?"
"Možná."
"Jo," pokývl Bloom hlavou. "Hrozná věc. No, já už musím jít."
"Matthew, zůstaňte se mnou ve styku."
"Jistě," přislíbil jsem.
Rozpřáhl ruce, aby nám s úsměvem zamával na rozloučenou, a rychle vykročil k policejnímu vozu.
"Máte chvíli čas, pane Hope," otázal se Marshall. "Nebo spěcháte?"
"Nespěchám."
"Doprovodím vás k autu."
Vykročili jsme. Kolem nás skučel vichr.
"Chtěl jsem se vás zeptat...," Marshall zaváhal. "V novinách naznačovali, že jste se s Vicky vídali pravidelně..."
"Tedy, vlastně ne."
"No, na tom nezáleží," připustil Marshall. "Nic mi do toho není. Chci jen říct - vzhledem k tomu, co se potom stalo - je dobré vědět, že měla někoho, komu mohla důvěřovat. Byl jste na tom zahajovacím vystoupení?"
"Ne. Dostal jsem se tam až v neděli večer."
"Greensleeves, tak se to tam jmenuje?"
"Greenery."
"Jak jí to šlo?"
"Moc ne."
Můj vůz stál tam, kde jsem ho zaparkoval, u železného plotu, předkem k nám. Když chcete ve státě Florida zaregistrovat automobil, dostanete jen jednu tabulku s poznávací značkou, a ta se připevní dozadu. Stát tím každoročně ušetří spoustu peněz, ale motoristům tak zbývá volný držák na přídi auta. Já jsem tu prázdnotu vyplnil kovovou tabulkou s nápisem: RADŠI BYCH JEZDIL NA PLACHETNICI. Marshall se u auta zastavil, mrkl na tabulku a poznamenal:
"Máte rád plachtění?"
"Jo," potvrdil jsem.
"Já taky. Těch pár dnů na vodě jsem si bezvadně užil." Potřásl hlavou. "Tak tedy ten večer nezpívala dobře, hm?"
"Ano. Obávám se, že je to tak."
"No jo, to byla celá Vicky. K smrti jsem ji miloval, ale vždycky zpívala jakoby nosem. Bylo to monotónní, pronikavé, k uzoufání nudné. Vyžadovalo to každičký gram mých hudebních znalostí, abych z těch jejích alb udělal něco, co se dalo prodávat, rozumíte? Její vzhled taky nebyl na škodu, tenkrát vážně vypadala nádherně. Když jsme připravovali fotografii, kterou jsem použil na obalu Šílení - to bylo její první album oblékl jsem ji do červené róby pošité flitry, s výstřihem až k pupíku a s rozparky do půlky nohou. Měla překrásná prsa a věřte mi, že jsme z nich ukázali všechno kromě bradavek. I nohy měla skvělé, byla to omračující fotka. Dělal ji pro nás jeden chlápek z New Orleansu, který ve čtyřicátých a padesátých letech fotil pro Life. Pane Hope, snažili jsme se prodávat mládí, sex, pocit divokostí, víte, šílenství. Vicky v těch červených šatech, s hlavou zvrácenou dozadu, se širokánským úsměvem, jednu ruku v bok, a ta odhalená prsa a stehna. Chtěli jsme z ní udělat symbol hudby, jejíž zvuk

jsem upravoval ve studiu. Vylepšil jsem její hlas, použil jsem všechny triky, které znám, aby Wheat zněli jako Beatles a Rolling Stones dohromady a přitom skvěle! Žrali to. Všichni to žrali. I ji samotnou by sežrali, věřte mi. Volala nám zatracená spousta lidí - z televizních show, nočních klubů, z Las Vegas, New Yorku, nabízeli koncertní turné, všichni chtěli, aby pro ně vystupovala živě. Bez šance. To by byl konec Victorie Millerové. Okamžitý konec. A taky konec skupiny Wheat, konec celý tý obrovský, oslňující sněhový koule." Zavrtěl hlavou. Všechno to ze sebe vychrlil tak rychle, až jsem se z toho, paradoxně, sám tak trochu zadýchal.
"Chudák holka," povzdechl. "Co vlastně ten večer zpívala?"
"Takové ty staré, slavné kousky."
"To si vybrala špatně. Co měla na sobě?"
"Dlouhé bílé šaty."
"Těsné?"
"Těsné."
"S velkým výstřihem?"
"Moc ne."
"Ale stejně musela vypadat super, ne?"
"Ano, vypadala nádherně."
"A co kritiky? Vyšly nějaké kritiky?"
"Jen jedna, ale ještě jsem ji nečetl."
Marshall opět zavrtěl hlavou.
"Vůbec to neměla zkoušet," řekl. "Takhle ne. Jestli se chtěla pokusit o comeback, stačilo, aby zvedla telefon, dala mi vědět, a já bych všeho nechal a uháněl k ní. Ale takhle..."
"Věděla, kde vás najít?"
"Ale jistě."
"Takže jste celá ta léta byli v kontaktu?"
"Posílali jsme si vánoční přání. Vždycky jsme na ně připsali pár řádek. Jak se máš, co děláš a tak."
"Poslala vám přání i k posledním Vánocům?"
"Na Vánoce nikdy nezapomněla."
"Ale o tom, že začne znovu vystupovat, se nezmínila?"
"Ne. Já se to dověděl až včera večer. Panebože. Kdybych to jen věděl. V minutě bych byl tady. Já že bych propásl její zahajovací vystoupení? Po všem, co jsme spolu prožili? Nepřipadá v úvahu. Nebyla ten večer nějak ustaraná? Myslím, když jste ji viděl?"
"Tehdy mi to tak nepřipadlo, ale později ano. Měl jsem dojem, že ji něco trápí."
"Neřekla, co to je?"
"To opravdu ne. Mluvili jsme hlavně o tom, jak se jí ten večer podařil, myslím její vystoupení. Chtěla vědět, jestli si publikum při jejím zpěvu nějak moc nepovídalo. Měla takový pocit ..."
"Jo, to může všechno zabít, když lidi při představení žvaní. Chudák holka."
"Řekl jsem jí, že jsem si ničeho mimořádného nevšiml."
"No, to je od vás hezké. Děkuju vám za to."
"Mimochodem, mluvila taky o tom, že právě vy jste jí nedovolii, aby někdy vystoupila na veřejnosti. Myslím v minulosti. Když jste ještě pracovali spolu."
"Aha, tak ona se o tom zmínila?"
"Ano. Říkala - tedy, nevzpomínám si jak to řekla doslova, ale bylo to něco v tom smyslu, že Eddie jí nikdy nedovolil vystupovat živě, a když jsem se zeptal, kdo je to Eddie, odpověděla, že jste byl jejím producentem u Regalu."
"To jsem taky byl. A myslím, že jsem byl i mnohem víc."
"Co třeba?"
"Vychovatel, poradce..." Nechal tu větu nedořečenu.
"Musel to pro vás být hrozný šok."
"Ano."
"Je mi to líto."
Chmurně pokývl hlavou a pak vytáhl z kapsy jedno z oněch kožených pouzder na cigarety s otevřeným vrškem. Nejdřív jsem si myslel, že si zapaluje cigaretu, ale pak jsem ve vzduchu zachytil pach kouře.

"Není to marjánka?" otázal jsem se.
"Trochu trávy," přisvědčil. "Chcete taky jednu?"
"Ne, díky."
"Vy nekouříte?"
"Kouřím."
"Tak o co jde? Jsou tady moc přísní na feťáky?"
"Řekněme, že se jim nelíbí, když to člověk kouří na ulici."
"Komu na tom záleží?" Pokrčil rameny. "Určitě nechcete? Mám jich v autě víc než tucet, nijak byste mě neožebračil."
"Ne, děkuju," odmítl jsem. "To je v pořádku."
Potáhl z cigarety, vypustil proud dýmu a promluvil: "Říkal jste, že vypadala, jako by ji něco trápilo."
"Ano."
"Neřekla, co?"
"Ne."
"Myslíte, že jí někdo vyhrožoval?"
"To nevím."
"Nezmínila se o nějakých výhrůžkách?"
"Ne."
"Třeba o výhrůžných dopisech?"
"Nic takového, ačkoli..."
"Ano?"
"Někdo Vicky tu noc, kdy ji zavraždili, telefonoval."
"Kdo?"
"Nevím. Ty hovory brala dívka na hlídání. Dotyčný se nepředstavil."
"Byl to tedy muž?"
"Ano."
"Co říkal?"
"Nu, při prvních dvou telefonátech nic."
"A kolikrát zavolal?"
"Třikrát. A naposledy jen řekl, aby to děvče Vicky vyřídilo, že si to přijde vyzvednout."
"Co."
"To nevím."
"No... nedlužila mu Vicky něco? Peníze nebo... Nevím, něco, pro co by si mohl přijít?"
Myslí mi bez varování projelo jméno Allison a vylétlo mi z úst dřív, než jsem si uvědomil, že mě to napadlo.
"Allison."
To slovo zůstalo viset ve vzduchu a na chviličku mi ji připomnělo, šestiletého andílka v babičkovské noční košili. Jak mi ukázala svoje obrázky a pak mi seděla u nohou a kreslila pastelkami - Allison.
"Ne, to nemyslím," zavrtěl hlavou Marshall.
"Přece se neříká vyzvednout dítě. Říká se zastavit se pro dítě nebo..."
"Slyšel jsem ten výraz," opáčil jsem. "Vyzvednout někoho. Zejména, když se jedná o dítě."
"No... kdo by si mohl přijít vyzvednout Allison? Byl Tony König tady ve městě?"
"Ano, ale..."
"Přece by si nepřišel tak pozdě večer pro šestiletou holku?"
"Ne, to se mi nezdá pravděpodobné."
"Třeba si Vicky s někým dohodla... já nevím... že u ní má něco vyzvednout. Koberec na vyčištění, vysavač do opravy nebo opékač topinek, lampu, kdo ví? A volal opravář, že se pro to zastaví."
"V noci?"
"Ne, druhý den, kdykoli. Dostal zprávu od služby pro nepřítomné a zavolal jí, že se pro to zastaví, ať už to bylo cokoli."
"Možná." Pohlédl jsem na hodinky. "Pane Marshalle... už se opravdu budu muset vrátit do kanceláře."
"Jsem si jistý, že to tak bylo," trval na svém Marshall.
"Nejspíš ano," přisvědčil jsem.
Potřásli jsme si rukama.
"Rád jsem vás poznal. Na shledanou, pane Marshalle."
"Na shledanou, pane Hope."

Bezútěšně se usmál.
Celou cestu zpátky do kanceláře jsem se obdivoval Bloomově vyšetřovací technice. Soucitně poslouchal Marshallovy překotné stížnosti, jak je nespravedlivé, že nikdo neuvědomil Vickinu doprovodnou skupinu o tom, že má dnes pohřeb, a pak se tiše a nenápadně odešel věnovat veledůležitému úkolu, totiž zjistit, kde se tito lidé, kteří v jejím životě hráli jednu z nejvýznamnějších rolí, zdržovali tu noc, kdy byla zavražděna. Sám Marshall trávil ten čas dole na ostrovech, na člunu, který si vypůjčil od kamaráda z Islamorady. Nepochyboval jsem, že Bloom tomu kamarádovi zavolá a ověří si to. Geoff Hamilton, ten sólový kytarista, bydlel v El Doradu a George Krantz ve Falmouthu. Pokud jsem Blooma znal, zjistí si na informacích jejich čísla a potom je důkladně na dálku vyslechne. Co se týče bubeníka Neila Sadowského, neměl jsem tušení, jak ho Bloom v New Yorku vystopuje, ale určitě jsem věděl, že to nějak vymyslí; docela najisto jsem čekal, že až se s ním příště uvidím, sdělí mi nejen Sadowského adresu, ale i jeho číslo bot.
Bylo už skoro půl jedenácté, když jsem vjel na parkoviště před kanceláří a zabočil na stání označené jménem MATTHEW HOPE, hned vedle čtverce se jménem FRANK SUMMERVILLE. Na jedné ze stojánek s nápisem REZERVOVÁNO PRO KLIENTY parkoval žlutý Mustang a za volantem seděla Melanie Simmsová. Četla si nějaký časopis, ale ve chvíli, kdy jsem zajel na své místo, vzhlédla, a když jsem vypnul motor, měla už u vozu otevřené dveře. Hřbetem ruky si odmávla vlasy z tváře a čekala, až vystoupím.
"Nazdar," pozdravil jsem.
"Našla jsem si vaši adresu v telefonním seznamu," oznámila mi a ohlédla se přes rameno, jako by se bála, že nás někdo pozoruje. "Doufala jsem, že pojedete rovnou sem."
"Pojdme dovnitř," vyzval jsem ji.
Zaznamenal jsem u ní cosi, co silně připomínalo ptačí chování, jakousi navyklou kombinaci nervózních pohybů, jež, jak jsem si uvědomil, ještě zesilovaly možná mylný dojem, že má strach. Neměla však onu klidnou, nenásilnou ladnost velkých ptáků, brodících se podél caluských pláží; její pohyby byly spíš prudké, zmatené, jako u malého ptáčka připraveného ke vzletu. Rychlé otáčení hlavou, těkající oči, ruce přitisknuté k tělu jako složená křídla. Najednou se zase tak rychle ohlédla přes rameno a já pochopil, že tohle nemá s ptačím syndromem nic společného - opravdu měla z něčeho nebo z někoho strach.
"Je na vás dostatečně chladno?" oslovila mě Cynthia, jakmile jsme vkročili do recepce.
"Říkal jsem si, že dneska zajdu na pláž," odpálil jsem ji.
"Ha! Volal Anthony König, máte se mu hned ozvat. Totéž platí o panu Carlisleovi z Tricity a panu Loebovi od Piersona a Smithe."
"Sežeříte mi Königa, ostatní počkají. Slečno Simmsová, mohla byste se, prosím vás, na okamžik posadit? Budu tu hned."
"Děkuju."
Rozhlédla se, překvapeně zaznamenala řadu kožených křesel před Cynthiiným stolem a opatrně se posadila, nejprve s nohou přes nohu, pak s nohama vedle sebe, přičemž se pečlivě ujistila, že má sukni i černý kabát pevně staženy pod sebou. Zašel jsem do své kanceláře, zatímco Cynthia už vytáčela číslo. V příštím okamžiku zazněl bzučák.
"Mám pro vás pana Königa na trojce."
"Dík."
Šťouchl jsem prstem do svítícího tlačítka na aparátu.
"Pane Königu," ozval jsem se, "tady je Matthew Hope."
"Ano, jak se vede? Díky, že jste se ozval tak rychle. Co jste zjistil?"
"Její právnička o žádné závěti nic neví."
"Kdo je to?"
"Jistá Dale O'Brienová. To ovšem nemusí nutně znamenat, že žádná závěť neexistuje, rozumíte. Znamená to prostě ..."
"Ano. Že její právnička žádnou nesestavila. Policie taky žádnou nenašla? Myslím u ní v domě."
"Pokud vím, tak ne."
"Mohl byste se Blooma zeptat? Zeptal bych se ho sám, ale mně ten

chlap jde vážně na nervy."
"Ano, hned jak s ním budu mluvit."
"Jak budeme postupovat dál? Jak můžeme s určitostí zjistit, jestli nějaká závěť existuje?"
"Nu, pokud ji sestavil nějaký advokát a má v držení její originál, předloží ho k registraci u soudu. Naše firma například sleduje denně v novinách všechny zprávy o úmrtích a porovnává je se seznamem našich klientů. Ovšem kdyby Vicky tu závěť napsala sama, to by bylo něco jiného. K tomu by však potřebovala svědky. Obyčejně si lidi jako svědky pozvou nějaké přátele ze sousedství. Takže, jestli někdo o nějaké závěti ví, měl by to oznámit."
"Ale třeba to neudělá. Co potom?"
"Nevíte náhodou, v které bance měla účet?"
"Ne. Proč?"
"Protože lidi obvykle poslední vůle ukládají do bankovních schránek. S tím by mohla být potíž. Museli bychom požádat soud, aby určil dočasného zástupce, který by potom měl právo schránku otevřít."
"Mohl byste nějak zjistit, jestli to takhle udělala?"
"Ano, pověřím někoho, aby začal obvolávat místní banky."
"A co když to tak neudělala?"
"S tím si budeme dělat starosti, až na to dojde. Není žádný velký spěch. Jestli má někdo v opatrování její závěť, je povinen ji předložit soudním úředníkům do deseti dnů od chvíle, kdy se dověděl o její smrti. Budu se pravidelně poptávat u soudu. Kdyby se nic neobjevilo, promyslíme další postup."
"Dost by mě uklidnilo," podotkl König, "kdybych věděl, jestli po ní nějaká závěť zůstala, nebo ne."
"To chápu."
"Nezavěšujte ještě. Telefonoval jsem vám hlavně kvůli něčemu, co mi dnes dopoledne v autě řekl Dwayne Miller." Zaváhal a dodal: "Myslím si, že Vicky zabil on. Myslím, že zabil svou vlastní dceru a pak mi ukradl moji holčičku."
"Pane Königu," namítl jsem, "tohle byste opravdu měl povědět spíš detektivu Bloomovi."
"Ne, s ním o tomhle mluvit nebudu. Jen se šťourá v zadku a toho, kdo to udělal, nikdy nenajde."
"Doopravdy si myslím ..."
"Vy jste můj právník, pane Hope, a já chci mluvit s vámi. Stalo se to cestou ze hřbitova," začal poněkud tišším hlasem. "Vystupoval jsem jako první, bydlím v Breakwater Inn, určitě jsem vám to už říkal. Ten starej parchant byl až do tý chvíle slaďounkej jako mateřský mlíko, samá soustrast a smutek. A pak si zničehonic začal stěžovat a mlít něco o tom, jakou udělala Vicky chybu. On sám jí to prý vytknul, že dělá chybu a že je to k ničemu pokoušet se o návrat někde v hospodě na Stone Crab. Řekl jí..."
"Pane Königu, jak ale cokoli z toho naznačuje, že pan Miller ..."
"Ještě minutku vydržte," požádal König. "Jak jsme se blížili k hotelu, byl čím dál vytočenější. Povídal, že za Vicky ve čtvrtek zašel - to bylo den před tím zahájením v té zdejší restauraci. Prý se hrozně pohádali kvůli tomu, že se chce vracet na scénu zrovna takhle. Radil jí, aby se radši spojila s Eddiem Marshallem, ať už je kdekoli, a nechala ho řídit svou kariéru stejně, jako to dělával předtím. Vykládal jí, že začínat v nějaký všivý malý hospodě nemá cenu. Že takhle si jí vůbec nikdo nevšimne, že se jenom zařadí mezi všechny ty ostatní sralbotky, co takhle vystupujou, a přitom by mohla být hvězdou, znovu by se mohla stát hvězdou, jen kdyby přemluvila Eddieho, aby pro ni zase začal dělat."
"Pořád nerozumím, proč se domníváte, že to vrhá podezření..."
"Nakonec jí pohrozil, že jestli toho nenechá, vydědí ji."
"To opravdu řekl?"
"Prisahám bohu."
"Že ji vydědí, když vystoupí v Greenery?"
"Ji i Allison."
"Nu... měla taková hrozba nějaký význam?"
"Jak to myslíte, pane Hope?"

"Vlastní snad něco, čím by to vydědění získalo na důležitosti?"
"Jenom pár set akrů pomerančových sadů v okrese Manakawa. K tomu má půl tuctu motelů na Tamiami Trail odtud až po Fort Myers a bůhví kolik peněz v cenných papírech. Něco vám povím, pane Hope. Než jsem se s Vicky oženil, nevydělávala na svých deskách vůbec žádný prachy, ty vydělával její otec. On to všechno štosoval na svůj účet. On ze všeho vyšel s milióny ve špárkase."
"Tedy, jak říkáte, jestli jsem to správně pochopil, vyhrožoval Vicky, že ji vydědí ..."
"Správně."
"- když začne s těmi plánovanými vystoupeními v Greenery."
"Přesně tak to je."
"Tak proč si myslíte, že ta hrozba vydědě-"
"Kvůli tomu, co říkal pak."
"Copak to bylo?"
"Pamatujte, že ještě pořád je řeč o čtvrtečním večeru. Vyprávěl mi o svých pocitech ten večer před Vickiným zahajovacím vystoupením. A tohle jsou jeho vlastní slova, pane Hope, ať na místě umřu, jestli mi zrovna tohle neřekl ve chvíli, kdy jeho auto stavělo před hotelem."
"Jaká slova, pane Königu?"
"Tahle slova: ‚Natvrdo mě odmítla, potvora jedna nevděčná. Měl sem ji zabít rovnou a hned.` Tak to řekl, pane Hope. Ať mě hrom bací, jestli to přesně takhle neříkal."
"A vy máte dojem..."
"No, jak jinak se tomu dá rozumět? Když říká, že ji měl zabít rovnou a hned, může to znamenat jedině hned, a ne až potom, nemám pravdu? Měl ji zabít rovnou a hned v tu chvíli, kdy ho odmítla poslechnout, a ne čekat, až vystoupí v té hospodě proti jeho vůli."
"Nemyslím, že by to nutně muselo znamenat ... `
"A já vám říkám, že právě tohle to znamená, pane Hope."
Chvíli jsem mlčel.
"Tak co?" naléhal König.
"Možná," řekl jsem. "Ďky, že jste mi o tom pověděl, vyřídím to Bloomovi."
"Tomu mrťafovi nic neříkejte, vůbec nerozumí svojí práci. Jděte s tím rovnou na FBI, to byste měl udělat, pane Hope."
"Nu, popřemýšlím o tom."
"Dejte mi vědět, jak jste se rozhodl, jo? Budu tady v hotelu asi tak do dvou, do půl třetí."
"Zavolám vám," slíbil jsem a oba jsme zavěsili.
Několik okamžiků jsem jen seděl a díval se na telefon a pak jsem dal signál Cynthii, aby mi poslala dovnitř Melami Simmsovou. Vkráčela do kanceláře svým ptačím způsobem, zastavila se hned u dveří, rozhlédla se, potom se ohlédla, aby se ujistila, že za sebou zavřela dveře, váhavě pokročila dál, zůstala stát a pak opět vykročila ke křeslu před mým stolem.
"Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat," řekl jsem.
"Ne, ne," oponovala, "to je docela v pořádku."
Teď se zase kousala do horního rtu. Usedla, mžouravě na mě zamrkala a řekla:
"Pane Hope, myslím, že vím, kdo Vicky zabil."
Znovu na mě zamrkala a já mrkl na ni. Bylo velmi nezvyklé, že se v této kanceláři mluvilo o vraždě. A ještě nezvyklejší byla skutečnost, že během deseti minut mi dvě různé osoby oznámily, že znají vrahovu totožnost.
"Byla jste s tím na policii?" otázal jsem se.
"Nechci se do toho zaplést."
"Myslím, že policie ..."
"Pane Hope," přerušila mě, "vím, že jste byl jejím přítelem, tedy, aspoň si to myslím, a přeju si z celého srdce, abyste se dověděl to, co se vám chystám říct, a abyste pak udělal, co je potřeba. Můj bratr říká, že bych se do toho neměla plést; mám prý zapomenout, co jsem slyšela, a nechat věcem volný průběh. Ale já jsem měla Vicky moc ráda, pane Hope. V Greenery vždycky měla pro každého laskavé slovo, i když měla spoustu práce se zkoušením a s tím, aby všechny písničky zněly jaksepatří. A tak

mám pocit, že jí to dlužím. Cítím, že o tom musím povědět někomu, kdo by s tím snad mohl něco udělat."
"To by měla být policie," prohlásil jsem. "Jestli se jedná o důkaz důležitý pro vyšetřování - nebo dokonce pro pozdější soudní proces - bude si to policie muset tak jako tak poslechnout přímo od vás. Dřív nebo později budete muset"
"S tím si budu dělat starosti, až se to stane. Prozatím chci vaše slovo, že neprozradíte, odkud tu informaci máte."
"To vám slíbit nemůžu."
"Proč ne?"
"Protože když se jedná o informaci ohledně spáchaného trestného činu, považoval bych za svoji povinnost předat ji policii."
"A já myslela, že je to stejné jako u zpovědi," divila se Melanie.
"Pokud máte na mysli výsady, vztahující se na sdělení klienta jeho advokátovi..."
"Ano, nevím jak se tomu říká."
"Vy nejste mojí klientkou, slečno Simmsová. Nemám důvod tajit cokoli z toho, co mi povíte."
"Ach."
"Je mi líto. Opravdu jsem přesvědčený, že jestli máte nějaké informace týkající se smrti slečny Millerové, měla byste jít na policii."
"To ne. Nemůžu na policii. Bratr by mě zabil."
Při slově "zabil" jí zády proběhl třas a mimovolně nahrbila ramena. Sykavě se nadechla a pevně zaťala pěsti složené v klíně, jako by se snažila z těla vymačkat i poslední zbyteček toho zachvění. Rychle se ohlédla na zavřené dveře. Pak se otočila zpátky ke mně. Přehodila si nohu přes nohu. A zase zpátky. Znovu ji přehodila a pevně si stáhla kolem těla sukni i kabát.
Zašeptala: "Byl to pan Sherman."
"Jim Sherman?" otázal jsem se.
"Ano."
"Vy si myslíte, že Vicky zabil Jim Sherman?"
"Ano."
"Co vás k tomu přivedlo?"
"Přivedlo mě k tomu něco, co jsem slyšela minulý pátek večer."
"A co to bylo, slečno Simmsová?"
Opět se ohlédla na zavřené dveře.
"Jsou zamčené?" zeptala se.
"Ne, nejsou."
"Mohl byste je zamknout, prosím vás?"
"Slečno Simmsová, v hale sedí recepční, nevpustí sem nikoho, koho by nejdřív ..."
"Prosím vás, zamkněte, pane Hope."
S povzdechem jsem vstal od stolu, došel ke dveřím a zamkl je.
Představa, že Jim Sherman zabil Vicky nebo kohokoli jiného, byla úplně absurdní a já začínal mít pocit, že Melanie Simmsová je maličko vyšinutá. Přesto jsem se vrátil ke stolu, zase jsem se posadil do otáčecí židle a řekl jsem trpělivě:
"No dobrá. Je zamčeno."
"Bylo to v pátek večer," začala. "Pracovala jsem v lokále. Tam jsem vás obsluhovala i v neděli, vzpomínáte si?"
"Ano."
"Tou dobou byl ještě docela klid, muselo být tak kolem osmé, čtvrt na devět, ještě nezačali přicházet lidi na představení. V jídelně byl fofr, ale v lokále ne."
Snažil jsem se představit si lokál v den Vickina zahajovacího vystoupení: bohatá výzdoba čerstvými rostlinami z Fleur de Lis, kapradí, břečťan, filodendrony, richardie, na bělostných ubrusech svíčky v rudých svícnech, příjemný šum hovoru, cinkání ledu v koktejlech - ale ne, takhle by to vypadalo až před devátou, až když je místnost plná lidí čekajících na představení. Melaniino vyprávění se týkalo doby o něco dřívější; v tu chvíli už skončila Happy hour, v lokále bylo šero a poměrně prázdno, barman poslouchal, jak klavírista přehrává staré melodie ze staré Broadwaye...

"Zazvonil telefon u baru a Danny to zvedl. Volala Vicky ze svojí šatny. Říkala, že umírá žízní a jestli prý by jí někdo nepřinesl sodovku s kapkou citrónové šťávy. Danny jí to namíchal a já s tím šla dozadu za ní. Tam, kde je dneska v Greenery šatna, bývaly dřív dámské toalety, je to oddělená část lokálu, víte? Tak to bylo, když restauraci poprvé otevírali, a pan Sherman ani pan Atherton nepočítali s tím, že tam budou pořádat nějaká vystoupení. Ale pak najali Vicky a ona se musela mít kde převléct, a tak tam dali tyhle zdobené zástěny a červený sametový závěs na zlatých kroužcích, nastěhovali tam stolek se zrcadlem a se světly kolem dokola, pěkné křesílko a pohovku, víte, všechno, co bylo potřeba. Vykládám vám to tak podrobně, protože musíte pochopit, jak to, že jsem slyšela, o čem se tam mluví. Myslím tím, že tam nejsou žádné dveře, víte. Jen zástěny a sametový závěs na velké mosazné konzoli, který se dá odhrnout. Proto jsem slyšela, o čem se mluví. O čem mluvila Vicky s panem Shermanem. Nejdřív jsem nevěděla, jestli mám jít hned dál. Na závěs se nedá zaklepat, chápete. A tak jsem tam stála se sodovkou s citrónem na tácku a poslouchala jsem je a měla jsem pocit, že bych je poslouchat neměla. Do toho, co říkali, mi nic nebylo, jenže Vicky taky požádala o pití, volala do baru, že umírá žízní, tak co jsem měla dělat? Uvědomila jsem si, že telefonovala dřív, než za ní přišel pan Sherman, než se začali hádat, a věděla jsem určitě, že by se jim nelíbilo, kdybych mezi ně vpadla se sodovkou. Ale stála jsem tam a poslouchala všechno, o čem mluvili, a nevěděla jsem, jestli prostě mám odhrnout ten závěs a říct jim ahoj, jako bych byla nic neslyšela, anebo se třeba vrátit k baru a namluvit Dannymu, že si to rozmyslela; zkrátka jsem nevěděla, co dělat, a tak jsem tam zůstala stát.
Začala jsem chápat, že se hádají o písničky, které si vybrala pro svůj zahajovací večer v Greenery. Bylo to totéž, co zpívala v neděli, když jste tu byl vy. Ale v pátek byl ještě pořád čas to změnit. Víte, v pátek si měla přijít Vicky poslechnout ta holka z Herald Tribune, aby na ni napsala kritiku - jak se jmenuje ta z toho Heraldu, Joan nebo tak nějak..."
"Jean Rivertonová," pomohl jsem jí.
Jean nebyla žádná "holka". Bylo jí čtyřiapadesát a snad nejlépe by se dala popsat jako podebraný nežit na zádech komunity caluských umělců. Její kritiky, až příliš často zdrcující, dokázaly stáhnout jakékoli představení z programu ze dne na den. Nečetl jsem, co napsala o Vickině zahájení, protože jsem až do neděle odpoledne byl s dcerou na moři.
"Ano, Jean Rivertonová, to je ona," přisvědčil Melanie. "Víte, kterou holku myslím. Měla tam být v pátek večer - tedy, opravdu tam byla, ale tou dobou ještě ne, bylo teprve asi čtvrt na devět, půl deváté - a pan Sherman říkal Vicky, že ještě není pozdě zařadit do repertoáru pár rockových písniček... Říká se tomu tak, repertoár?"
"Ano, repertoár."
"Místo programu, sestaveného ze všech těch - promiňte, ale tak to řekl - pitomejch vykopávek ze čtyřicátých a padesátých let. Vysvětloval Vicky, že ji všichni znají jako rockovou zpěvačku, že právě tím si udělala jméno. Prý není žádná Dinah Shoreová, Rosemary Clooneyová, ani Ella Fitzgeraldová, Teresa Brewerová nebo Sarah Vaughanová, je Victoria Millerová, a to znamená tvrdej rock, a to, co prý chce dneska zpívat, je měkký šmízo. Takhle to řekl. Šmízo. Co to vlastně znamená?"
"No, jen pokračujte," pobídl jsem ji.
"Pan Sherman taky říkal, že se jí tohle snaží vysvětlit už celé dva týdny, od té doby, kdy začala zkoušet s tím mumifikovaným stařešinou - to jsou taky jeho vlastní slova -, co hrává s operníma hvězdama v síni Helen Gottliebové. Ale Vicky prý ho neposlouchá a teď má jít za půl hodiny na scénu, za necelou půlhodinu, a jestli by prý nemohla, prokristapána, požádat toho klavíristu, aby zahrál aspoň jednu z těch písniček, kterými se proslavila. Jestli prý ten klavírista nezná aspoň Šílení, celý svět prý zná Šílení. Vicky mu úplně klidně odpověděla, že o tom opravdu za poslední dva týdny mluvili už aspoň stokrát a podle jejího názoru se dohodli na tom, že tady v Caluse se schází starší obecenstvo a že její písničky ze šedesátých let by se pro ně nehodily. Zvlášť ne v tak intimně zařízeném lokále, jako je v Greenery, a prý už vůbec ne jen s doprovodem klavíru, i kdyby ten klavírista byl jen mumifikovanej stařešina - to napodobila pana

Shermana, víte, napodobila ho - a že se o tom rozhodně nehodlá bavit teď, když má jít za pětadvacet minut na scénu. A aby prý byl tak laskav - tak to řekla, pane Hope, tak mě omluvte - aby byl tak laskav a koukal táhnout do prdele.
Až do té doby to probíhalo na víceméně slušné úrovni, rozumíte, nikdo z nich opravdu nezvýšil hlas, jen si to prostě spolu vyřikávali, jako když se manželé hádají o peníze nebo o děti a tak, ale pak najednou pan Sherman vybouchnul jak bomba. Začal na ni křičet, kdo si myslí, že je, že ho vyhání ze šatny, kterou jí on zařídil a stálo ho to skoro dva tisíce dolarů, světla kolem celýho zatracenýho toaletního stolku - promiňte a všude dlouhý zrcadla a pohovka, co si ji vymínila, aby měla kde odpočívat před představením, a těžký sametový závés a zdobené zástěny, kdo prý si, k sakra, myslí, že je, myslí snad, že je ještě nějaká hvězda? Která prodává milióny zlatých desek? Když ve skutečnosti je jen bejvalka, co v umouněný kanceláři na Sabal Key kšeftuje s nemovitostma? Mě vyhazovat nebudeš, ty..."
Melanie se náhle odmlčela. Znovu sepjala ruce v klíně, shlédla dolů na své boty a s ruměncem ve tváři dodala:
"Tohle řekl on, pane Hope, já to jenom opakuju. Řekl jí: ‚Mě vyhazovat nebudeš, ty laciná čubko,` a v tu chvíli některý z nich - nevím, kdo to byl, protože jsem stála za závěsem a neviděla jsem, co se tam děje - jeden z nich dal tomu druhému facku. Nevím, jestli Vicky uhodila pana Shermana, nebo to bylo naopak. Ale slyšela jsem to plácnutí, víte, a pak bylo ticho. Stála jsem tam a říkala jsem si, že bych tam přece jen neměla chodit. Že bych se radši měla vrátit k baru a říct, že si to rozmyslela. Nebo to pití prostě vylít a vrátit se s prázdnou sklenicí. Když pan Sherman znovu promluvil, mluvil moc a moc potichu, sotva jsem ho slyšela, takže možná ho nakonec opravdu plácla ona, a on tím pádem zuřil, víte. Lidi mluví takhle potichu, právě když je něco hrozně rozzuří. Řekl jí: ‚No dobrá, výborně, hlavně když si rozumíme. Jestli ta druhá čubka, ta z Heraldu, napíše na tvoje dnešní vystoupení špatnou kritiku a jestli kvůli tobě a těm sračkám ze čtyřicátejch let, co chceš zpívat, sem přestanou chodit lidi, tak jsi mrtvá, dámo. Věř mi, dámo, jsi mrtvá.` Uvědomila jsem si, že za chvíli vyjde, a kdyby mě tam zastihl, pochopil by, že jsem poslouchala, a tak jsem se skrčila za zástěnami a vrátila se k baru s tím pitím a Dannymu jsem řekla, že si to rozmyslela. Jenže víte, pane Hope, příští den v novinách, ta kritika Joan Rivertonové... Jean Rivertonové... byla moc špatná. Hrozná. A já teď nevím, když pan Sherman Vicky vyhrožoval, že bude mrtvá, víte, jestli tím myslel, že ji vyhodí nebo tak něco, anebo jestli tím myslel, že bude opravdu mrtvá. A to se nakonec stalo, že? V neděli v noci ji někdo zabil a právě pan Sherman jí řekl: ‚Věř mi dámo, jsi mrtvá.`"
Zhluboka se nadechla. Pokývla hlavou, shlédla na své ruce ještě stále pevně sepjaté v klíně - a pak vzhlédla, podívala se mi zpříma do očí a jakoby vyzývavě dodala:
"Tohle jsem slyšela v pátek večer."
6
Ačkoli jsem Anthonymu Königovi slíbil, že se mu ozvu, jakmile se rozhodnu, co podniknu s jeho informací o Vickinu otci, zavolal jsem mu až ve čtvrtek odpoledne, kdy jsem ukončil odpolední schůzku s Geraldem Bannisterem - tím žlučníkovým delikventem. Vlastně jsem se právě chystal vytočit neworleanskou předvolbu 504, když se ozvala Cynthia a oznámila mi, že König čeká na lince číslo tři. Klepl jsem do světelného tlačítka na telefonu.
"Haló, pane Königu," ozval jsem se.
"Slíbil jste, že zavoláte."
"Omlouvám se, včera tu byl trochu zmatek. Kde jste teď?"
"Pořád ještě v Breakwateru. Vypadá to, že tu zůstanu nejmíň do konce víkendu. Musím objednat pro Vicky náhrobní kámen a chci si ještě vyjednat v květinářství, aby čas od času na hrob položili čerstvé květiny. Už jste prověřil ty banky?"
"Ano. Někdo od nás kanceláře to udělal. Vicky měla běžný účet a malé konto s úsporami v První caluské bance, ale žádnou bezpečnostní schránku."
"Co ostatní banky ve městě?"

"Nikde nic."
"Takže pořád ještě nic nevíme, je to tak? Myslím o té závěti."
"Je to tak. Ale pravidelně se ptám u soudu, nemusíte ..."
"Myslím, že byste měl zajít za Vickiným otcem."
"A proč?"
"Jestli někdo ví něco o její závěti, pak je to Dwayne."
"K čemu ten spěch, pane Königu?"
Myslel jsem na to, že tomuhle člověku unesli dceru, nejspíš to provedla táž osoba, která zabila jeho bývalou manželku, a on si dělal starosti jen o závěť, v níž - pokud vůbec existuje - bude nejspíš jmenován správcem celého dědictví své dcery, ať už zdědila cokoli. Měl jsem dojem, že by se Anthony König měl míň starat o majetek své dcery a víc o její bezpečí.
"Mám rád všechno pěkně v řádce," odpověděl.
"Proč nepočkáte, až vám vrátí Allison," namítl jsem. "Potom se můžeme začít starat o ...
"O to právě jde. Až ji dostanu zpátky, chci už vědět, na čem jsem. Jestli mě ustanoví správcem..."
"Odpusťte, pane Königu, ale lituju, že jsem se o té možnosti vůbec zmiňoval. Jestli nějaká závěť existuje a vás ustanoví správcem, budeme mít spoustu času zařídit všechno potřebné později. Mezitím ..."
"Chtěl bych, abyste zašel za Dwaynem," naléhal.
Neodpověděl jsem.
"Pane Hope?"
"Slyším vás, pane Königu."
"Zajdete za ním?"
"Když myslíte, že je to tak důležité..."
"Uklidnilo by mě to. A když už tam budete, můžete se zkusit trochu porozhlédnout a zjistit, jestli to, co jsem vám řekl, je pravda."
"To bych radši nedělal."
"Tak prostě jenom zjistěte, jestli existuje nějaká závěť. Nejedná se mi o osobní zisk, pane Hope, doufám, že si to uvědomujete. Nepředstavuju si, že bych dostal volnou ruku, abych si s Allisoniným majetkem mohl dělat co budu chtít..."
"To taky nebudete moct. Soud po vás bude chtít velmi přesné účty."
"To jsem si myslel. Jenže si vážně myslím, že Vicky možná jmenovala správcem svého otce. Uvítal bych, kdybyste pro mě vypátral, jestli on neví něco o nějaké závěti."
"Udělám, co budu moct."
"Děkuju." Zavěsil.
Neřekl mi, kde Dwayne Millera najdu. Zazvonil jsem na Cynthii, požádal ji, aby mi v Budově veřejné bezpečnosti sehnala detektiva Blooma, potom jsem zastrčil Bannisterovy podepsané směnky do obálky označené Bannister-Ungermann a tu jsem hodil do košíku k ostatním materiálům, čekajícím na založení. Cynthia se ozvala skoro okamžitě.
"Detektiv Bloom na čtyřce," oznámila mi.
Uchopil jsem sluchátko.
"Haló. Jak se máte?" ozval jsem se.
"Mám hlad."
"Hlad?"
"Minulou sobotu jsem byl u doktora, na pravidelné každoroční prohlídce, víte? Řekl mi, že mám patnáct kilo přes váhu a hladinu cholesterolu mám tři-sedmnáct. No dobrá. Cokoli přes dva-osmdesát je prý špatenka a prý mu taky dělá starosti, když má někdo vyšší tlak než sto dvacet na devadesát. Takže mi nařídil dietu bez tuků a bez soli, a já umírám hlady. Víte, co jsem měl k obědu? Ovocný salát, nízkotučný sýr a krajíček proteinového chleba bez másla. Měřím šest stop a tři palce a vážím dvě stě dvacet liber. Připadá vám, že jsem tlustý?"
"No, já opravdu nevím..."
"Doktor mi tvrdí, že mám přes váhu. Prý v mém věku bych s tím mohl mít potíže - s nadváhou, tlakem a cholesterolem. Je mi šestačtyřicet. Myslíte, že už jsem dědek?"
"Nu, to ne."
"Říkal, že prý buď začnu držet dietu, anebo si mám přestat kupovat

dlouhohrající desky. To měl být vtip. Můj doktor je hrozně veselá kopa. A tak obědvám ovoce se sýrem, jako nějaká dáma z Garden City s modrým účesem. Co pro vás můžu udělat, Matthew?"
"Mám pár věcí, které byste měl vědět."
Vylíčil jsem mu všechno, co mi včera po pohřbu pověděli Anthony König a Melanie Simmsová.
"Začínají se nám líhnout podezřelí, co?" mudroval Bloom.
"Vypadá to tak."
"Ten tatík je tedy boháč?"
"Pomerančové sady, motely, cenné papíry i hotovost. Ano, řekl bych, že je poměrně mohovitý."
"Jakou má cenu takový pomerančový sad v manakawském okrese?"
"Jeden z mých klientů tam vlastní sto čtyři akry a uvádí, že mají hodnotu necelého miliónu."
"A Millerovi patří celých čtyři sta akrů, hm?"
"Správně."
"Tak proč jeho dcera bydlela v oprýskaném rodinném domku na Citrus Lane?"
"To je dobrá otázka."
"Mně to připadá, jako by ji vydědil ještě zaživa. A co ten Jim Sherman? Ten mi připadá jako homosexuál. Je to homosexuál?"
"Šuška se to."
"Mně je to jedno," prohlásil Bloom, "leda by to mělo nějaký vztah k případu. Řekl jí, že bude mrtvá, jo?"
"Tak mi to Melanie vyprávěla."
"To taky mohlo znamenat, že s ní vyrazí dveře, když mu nepřitáhne do lokálu dost lidí."
"Možná."
"Promluvím s ním. Díky. Možná vás bude zajímat pár věcí. Zajímá vás tahle zpropadená záležitost?"
"Ano. Zajímá."
"Myslel jsem si to. Za prvé: volal jsem tomu chlapíkovi, co v té kapele hrál sólovou kytaru, tomu z El Dorada. V neděli večer hrál někde na svatbě. Nadiktoval mi pár jmen, nepřipadá v úvahu, že by byl tady a řezal pěstmi do Vicky, takže je z toho venku. Pak jsem volal tomu z Cape Cod, co hrával na basovou kytaru. Telefon zvedla malá holka, hrozně milá, tak sedm, osmlet. Pověděla mi, že mamka jela nakupovat a taťka někde ladí. Řekl jsem jí, jak se jmenuju, a dal jsem jí telefonní číslo, ale bylo to k ničemu, pořád mi říkala pane Bum. Jak se vám to líbí? Pane Bum. Za chvíli mu zkusím zavolat ještě jednou, pro případ, že by přece jen náhodou byl v neděli večer tady a umlátil Vicky Millerovou k smrti."
"Co letecké společnosti..."
"O Georgi Krantzovi nic. Ani v Bostonu, kde by nejspíš nastupoval na noční letadlo, ani odjinud z okolí Cape Cod. Jenže kdoví, třeba sem přijel autem. Nedaří se mi sehnat toho Sadowského, toho bubeníka, co naposledy, když o něm Marshall slyšel, bydlel v New Yorku. Prohledal jsem všechny seznamy, zrovna teď jsem volal newyorskou policii. Snad to z kolegiality pro bývalého poldu z nassauského okresu aspoň zkusí. Obvolal jsem všechny hotely a motely tady ve městě; snažil jsem se najít Marshalla, jestli by mi nedal nějaké další informace o tom chlápkovi, třeba jak vypadá a tak, ale nikde není. Myslím, že se už vydal zpátky do Georgie. Říkal, že tam někde dělá diskžokeje, ne?"
"Ano, říkal."
"Tak. A taky povídal, že si ten člun, co si na něm vyjel, vypůjčil v Islamoradě od nějakého Jerryho Coopera. Pamatujete se?"
"Pamatuju."
"Tak v Islamoradě není v seznamu žádný Jerry Cooper. To nemusí nic znamenat, spousta lidí nechce mít svoje číslo v seznamu. Ale pokud jde o mě, to jeho alibi je doširoka otevřený a já bych si s ním moc rád promluvil. A to z několika důvodů. Našel jsem totiž jednu firmu ve Skokie, v Illinoisu, která vydává publikaci nazvanou Místní rozhlasové stanice, ceny a údaje. Je to hlavně pro lidi od reklamy, dovědí se tam, na kolik jaká reklama příjde v kterémkoli rádiu v celé zemi. Je tam seznam všech stanic ve všech státech. Před chvílí jsem s nimi domluvil. Okopírují

mi georgijský seznam a pošlou mi ho expresní poštou. Doufám, že tam těch zatracených stanic není moc, protože mám v plánu nařídit svým lidem, aby je všechny obtelefonovali. Pokud ovšem ty parchanti od federálů nebudou protestovat. Kde je vlastně Skokie? Znáte to v Illinoisu?"
"Pocházím z Chicaga."
"Tak kde je Skokie?"
"Vlastně kousek za Chicagem. Těsně vedle Evanstonu, kde jsem studoval práva."
"No, doufám, že ty papíry dostanu už zítra. Chtěl bych si s Marshallem promluvit, jestli ho najdu. Zeptat se ho na toho Sadowského a zjistit, jak to bylo s tím člunem. Myslíte, že by König mohl vědět, u které stanice tam pracuje?"
"Možná. Mimochodem, chce ode mě, abych zašel za Vickiným otcem. Máte něco ..."
"Proč?"
"Chce vědět, jestli Vicky napsala poslední vůli. Napadlo ho, že by to Miller mohl vědět."
"Ale? Proč ho tak zajímá poslední vůle?"
"Strašně rád by věděl, jestli ho jmenují správcem Allisonina jmění."
"Řekněte mu, že ano."
"Promiňte, co jste to ..."
"Povězte mu, že ho jmenovali správcem jejího majetku."
"Odkud to víte?"
"Mám tu závěť u sebe," odpověděl Bloom. "Našli jsme ji v krabici od bot na nejvyšší polici ve skříni v ložnici."
Závěť byla sepsána na jednom z oněch předtištěných formulářů, které se dají koupit u přepážky po patnácti centech plus daň. Byla natřikrát přeložená, jak tomu bývá u většiny právnických listin, chyběla den modrá stužka. Nahoře stálo vytištěno gotickým písmem . Pod tím byla předtištěna linka, na niž Vicky napsala rukou své jméno,
Na dolním okraji stránky, pod dalšími gotickými
písmeny, tvořícími slovo , byly tři kolonky. Žádná nebyla vyplněna. Rozevřel jsem závěť.
Samotná poslední vůle sestávala z předtištěných a Victoriinou rukou psaných slov:
Tím končil souvislý text, psaný Vickiným rukopisem. Zbytek opět pozůstával se směsice předtištěných a rukou psaných výrazů. Do očí mě náhle udeřilo jedno jméno:
Tímto jmenuji a ustanovuji vykonavatelem této
závěti a poslední vůle.
Otočil jsem stránku.
... a pověřuji ho, aby v pripadě potřeby zaplatil všechny mé dluhy a uhradil náklady spojené s pohřbem.
Dokument nesl datum čtvrtého ledna, podepsala jej Vicky a dva svědci, jimiž, jak jsem se domníval, byli rodiče toho děvčete na hlídání, Albert a Dorothy Whitlawovi, žijící v čísle popisném 1122 na Citrus Lane.
Seděl jsem sám v Bloomově kanceláři a pročítal jsem závěť podruhé. Vicky ji napsala nebo aspoň datovala čtvrtého ledna, tedy týden před svým zahajovacím vystoupením v Greenery. Sedmého napsala dopis Königovi, v němž mu oznámila, že v pripadě její smrti se má spojit s Matthewem Hopem, což nebylo nerozumné, protože mě už předtím v závěti ustanovila vykonavatelem. Bylo určitě možné, že König o té závěti předem vůbec nic nevěděl, ani o tom, že mu Vicky odkázala čtvrtinu příjmů svěřeneckého fondu, který pravděpodobně spravoval majetek určený jí. Na druhou stranu však bylo možné i to, že König o závěti celou dobu věděl a možná o ní s Vicky před její smrtí hovořil. Tím by se vysvětlovalo jeho naléhání, abych pro něho tu závěť vypátral. Neměl jsem ponětí, kolik je peněz v tom fondu, ale lidé už dokázali vraždit i pro pár drobných.
Dveře kanceláře se otevřely a v nich stanula Bloomova mohutná, cholesterolem prosycená postava. Za dveřmi seděli u jednoho stolu dva federální agenti v naprosto stejných modrých oblecích a oba telefonovali. Bloom za sebou zavřel, aby na ně nebylo vidět.
"Pišta a Fišta," ušklíbl se. "Je to tu s nima jak v sázkový kanceláři, ve

dne v noci visí na telefonu. Počkejte, až město dostane účet za všechny ty mezistátní hovory. Myslíte, že by obstála před soudem?" pokývl hlavou k závěti.
"Nu.., možná ne úplně. Určitě jí někdo poradil, než to napsala. Nebo snad použila nějakou jinou závěť jako vzor. Jsou tam správně uvedená jména svědků a tak. Ale být na Königově místě, neutrácel bych svůj podíl z peněz svěřeneckého fondu."
"Proč ne?"
"Předpokládám, že ten fond ještě nedoběhl. Kdyby ..."
"Nedoběhl?"
"Neukončil činnost. Kdyby to tak bylo, kdyby Vicky už převzala do vlastnictví všechny původní i zúročené vklady, nemusela by se o fondu vůbec zmiňovat. Stačilo by odkázat ‚všechen movitý i nemovitý majetek`, jak to stojí v prvním odstavci."
"Přece víte, že nebyla žádný advokát."
"Jistěže ne. Ale myslím, že můžu celkem s jistotou předpokládat, že fond měl ukončit činnost až poté, co sepsala tu poslední vůli. A s tím by mohly nastat problémy. Pro Königa i pro jeho dceru."
"Jak to?"
"Neznám stanovy toho fondu. Vím jen, že pokud jeho ručitel ..."
"Miller."
"Ano, podle toho, co víme. ‚Fond zřízený mým otcem Dwaynem Millerem v roce 1965. "`
"Myslíte, že ten fond opravdu existuje?"
"Řekl bych, že ano. Ale pokud nejsou v jeho stanovách pravidla pro jmenování dalších obmyšlených osob pro případ její smrti... Nu, prostě nevím. Musel bych ten dokument vidět. Dá se bezpečně říct, že ručitel nebo zřizovatel svěřeneckého fondu - ten, kdo ho založil - je ten jediný, kdo smí rozhodovat o tom, kdy a jak se všechny příjmy rozdělí. Pokud zde nebyl jmenován někdo jiný."
"Uvědomte si, že je řeč o miliónech."
"Jak to můžete vědět?"
"Podle toho, co jste mi sám řekl, mají jenom ty pomerančové sady hodnotu nejmíří čtyř miliónů."
"To je pravda, ale ..."
"Takže i když zapomeneme na motely a ty ostatní krámy, dělal by Königův podíl celý milión. To je pěkná hromádka oběživa."
"Za předpokladu, že všechen ten majetek je součástí fondu."
"Jak to myslíte?"
"Nevíme přece, co Miller do fondu vložil. Základní jmění by mohl představovat nějaký bezcenný zlatý důl na Yukonu a příjem za celá ta léta může být čistá nula."
"Vsázím se, že v tom je všechno."
"Podle Königa ne. Ten tvrdí, že Miller ukládal všechno, co Vicky vydělala, na svůj vlastní bankovní účet."
"To říká König, ale co na to Miller? Rozhodně bych se moc rád koukl na papíry toho fondu. Existuje nějaký způsob, jak bych se k nim mohl dostat?"
"Můžete přece požádat o soudní příkaz. Nebo ne?"
"Z jakého důvodu?"
"Vyšetřujete vraždu..."
"Jistě a milión babek, to by mohl být pěkný motiv, že?"
"Přesně."
"Ale bude se na to tak dívat i soudce?"
Bloom potřásl hlavou.
"O tom pochybuju. Bude se mě vyptávat, jak můžu uvažovat o motivu, když ani nevím, co v těch dokumentech stojí. Já mu vysvětlím, že o tom, co v těch dokumentech stojí, nemůžu vědět nic, dokud se k nim nedostanu. A on mi řekne: ‚Vaše důvody nejsou dostatečně přesvědčivé, žádost se zamítá.` A to bude asi tak všechno."
"Chcete, abych se to zkusil já?"
"Proč myslíte, že máte větší šanci?"
"Jméno mého klienta stojí v závěti, která se zmiňuje o svěřeneckém fondu. Existuje rozumný předpoklad, že výše částky, kterou zdědí, závisí

na tom, jak je ten fond ustaven."
"Mhm," zamručel Bloom.
"Znáte Millerovu adresu?"
"Bydlí na Manakawa Farms Road. Za hranicí města první silnice vlevo. Je to na semaforech na Jedenačtyřicáté, v tom místě, kde normálně odbočujete doprava, když jedete na pláž, jasné? Je to asi tak pět, šest mil za městem."
"Na světlech doleva," opakoval jsem. "Manakawa Farms Road."
"Jo. Hádejte, jakou barvou má natřenou poštovnf schránku?"
"Je na ní nějaké jméno?"
"Jen číslice. Tři-dvacet čtyři. Myslíte, že se něco dovíte?"
"Za pokus to stojí," ujistil jsem ho.
Když vyjedete z Calusy po Jedenačtyřicáté směrem na jih, měli byste dorazit do Manakawy asi tak po půlhodince. Je to jen asi sedmnáct mil, ale v sezóně je to totéž, jako sedmnáct set mil. Trvalo mi skoro hodinu než jsem se propletl předměstími, a dalších dvacet minut, než jsem našel Millerovy pomerančové plantáže na Manakawa Farms Road, blízko rozestavěné dálnice. Tu jeho jasně oranžovou poštovní schránku s černými číslicemi 324 a úzkou prašnou příjezdovou cestu, vedoucí na jeho pozemky, bych málem minul, kdyby mě na ni neupozornily celé míle pomerančovníků, vysázených v úhledných, stejnoměrných řadách. V noci předtím teplota stoupla až na báječných čtyřiatřicet stupňů (to je něco málo nad nulou podle Celsiovy stupnice, kteroužto zatracenou soustavu u nás v Americe nikdy používat nebudeme), ale přesto pod stromy zůstaly okuřovací nádoby, připravené k zapálení, kdyby znenadání opět udeřil mráz.
Půl tuctu bílých betonových bloků na konci příjezdové cesty tvořilo rozlehlý architektonický komplex. Zaparkoval jsem vedle oranžové dodávky s černým nápisem MILLEROVY PLANTÁŽE. K zasklené vstupní hale největší budovy vedly tři dlouhé, nízké schody. Otevřel jsem skleněné dveře a přešel halou k dřevěným dveřím, vedoucím do vlastní budovy. Za stolem tam seděla mladá, asi dvacetiletá dívka, ťukala do stroje a žvýkala žvýkačku. Když jsem vešel, vzhlédla.
"Ahoj," pozdravila.
"Jmenuju se Matthew Hope," představil jsem se. "Hledám pana Millera."
"Je teď někde v sadech," odpověděla. "Nesednete si?"
"Jak dlouho tam asi bude, nevíte?"
"Šel se podívat, jestli včera v noci nedošlo k nějakým škodám," vysvětlovala. "Nemělo by to dlouho trvat, je tam už nějakou chvíli."
"Myslím, že počkám venku," usoudil jsem. "Na sluníčku."
"Můžete se opálit a zároveň i ochladit," podotkla.
"Ale je o něco tepleji než včera."
"O moc ne. Má být necelých šedesát stupňů. To není žádné teplo."
"Ale pomyslete, oč horší je to všude jinde," opáčil jsem.
"To jistě," přisvědčila.
Vesele jsem na ni kývl a šel jsem zase ven. Cestou přes skleněnou halu jsem přemýšlel, jak už je to dlouho, co jsem se stal domorodcem. Pomyslete, oč horší je to všude jinde. Ježíšikriste! V dálce na cestě mezi stromy bylo vidět další blížící se oranžovou dodávku; zvedal se za ní oblak prachu. Opřel jsem se o blatník svého vozu a čekal.
Dwayne Miller měl na hlavě slaměný klobouk o objemu deseti galonů, na sobě modré džíny a hnědé kovbojské boty s bílým zdobením. Vypadal větší, než jak jsem si ho pamatoval, ale mohla to být jen iluze vyvolaná tím vysokánským kloboukem. Všiml si mě už z kabiny dodávky, ale když vypnul motor, otevřel dveře a vystoupil, nedal nijak najevo, že mě poznává. Kráčel ke vstupní hale a koukal při tom do země.
"Pane Millere?" oslovil jsem ho a on rychle vzhlédl. "Matthew Hope. Byl jsem včera na pohřbu."
Důkladně si prohlížel můj obličej. Měl velmi tmavé oči, jaké mívala i jeho dcera, tmavohnědé, skoro černé jako uhel, také černé obočí a kotlety vyčuhující zpod klobouku. Tvar nosu ho okamžitě kvalifikoval za příslušníka rodiny prasečích tváří; byl bařiatý, trochu ohrnutý, s širokánskými nosními dírkami.

"Nepamatuju si vás," řekl.
"Byl jsem tam s detektivem Bloomem."
Pořád si mě prohlížel.
"A co chcete?" zeptal se.
"Byl jsem Vickiným přítelem."
"Tak?"
"Jsem právník."
"Jste její advokát?"
"Ne, ale ..."
"Tak co tady chcete, pane Hope? Tady se pracuje. Pěstujeme pomeranče a prodáváme je po bušlech. Chcete koupit nějaký pomeranče, pane Hope?"
Docela jasně mluvil sarkastickým tónem a v očích mu planulo nepřátelství, k němuž, jak se zdálo, neměl žádný důvod.
Vůbec jsem toho člověka neznal, setkali jsme se poprvé. Neměl jsem ponětí, proč je tak hrubý.
"Před chvélí volal Tony," dodal. "Že se tu možná zastavíte."
"Ááá."
"Řek jsem mu, že o žádný zatracený závěti nic nevím, a on prej, že za mnou přijde jeho advokát a stejně se mě na ni zeptá. Vám odpovím stejně, pane Hope. Žádná závěť není."
"Jak to víte?"
"Vicky by mi to pověděla. Mluvil jsem s ní ve čtvrtek, zmínila by se o tom."
"Proč právě tehdy, pane Millere?"
"Protože bylo jasný, že je z něčeho k smrti vyděšená. Věděla, co se chystá, jestli se mě ptáte. Bylo jí to vidět v obličeji, úplně jasně. Měla strach. Jako když byla malá holka a třískal hrom a lítaly blesky. Vždycky utekla pod postel, ležela tam na břiše se zavřenýma očima, s rukama na hlavě, vzlykala a celá se třásla. Přesně tak vypadala ve čtvrtek večer. Nebrečela a netřásla se, nic takovýho, ale když jsme mluvili o tom zahájení, měla ve tváři strach. Varoval jsem ji před tím, osobně jsem ji varoval, ale ona nechtěla poslouchat."
"Co jste jí řekl, pane Millere?"
"Že dělá chybu, když chce znova začínat v takovým zapadáku na Stone Crab. Byla přece hvězda! A hvězdy nechoděj zpívat do nějakýho pitomýho lokálu v restauraci! Varoval jsem ji. Pohrozil jsem jí, že jí nic nedám, jestli toho nenechá. Nechtěla poslouchat. Paličatá potvora, stejně jako když byla malá. Někdy bych ji bejval zabil. Stejná jako její máma. Paličatá jako mezek."
"Co jste tím myslel, pane Millere?"
"Nerozumím."
"Když jste jí pohrozil, že jí nic nedáte?"
"Nemyslím, že by vám do toho něco bylo. Nebo jo?"
"Myslel jste tím ten fond?"
Široce rozevřel oči. Několik okamžiků na mě beze slova zíral a snažil se odhadnout, jestli to jenom tak zkouším. Nakonec zřejmě došel k názoru, že o tom fondu doopravdy něco musím vědět, a tedy nemá cenu zapírat, že existuje.
"Stejně bych nemohl nic změnit," zavrčel, "je to nezrušitelnej fond. Ale to ona nevěděla. Jen jsem ji chtěl postrašit, to je všecko, maličko na ni zatlačit. A jak to, že vy o něm víte?"
"Ze závěti," odpověděl jsem. "Píše se tam o svěřeneckém fondu."
"Myslel jsem, že nevíte, jestli nějaká závěť je, nebo není."
"To jsem neřekl, pane Millere."
"Zatraceně, Tony to řekl."
"Ten fond byl určený pro Vicky?"
"Do toho fondu vám nic není."
Miller si sundal klobouk a otřel ho zevnitř kapesníkem. Všiml jsem si, že mu na temeni začínají šedivět vlasy. Najednou vypadal mnohem starší. Nasadil si klobouk zpátky na hlavu, kapesník vrátil do zadní kapsy džín, podíval se mi zpříma do očí a prohlásil:
"Aby bylo jasný, pane Hope, na svý jméno nevlastním vůbec nic kromě mýho domu. Všecko ostatní, plantáže, motely na Trailu, cenný

papíry, to všecko patří fondu. Když Vicky začínala vydělávat prachy hudbou, bylo jí teprve devatenáct. Rozjela obrovskej kšeft v době, kdy rozuměla penězům jako koza petrželi. Stejně jako její máma. Dal jsem do kupy ten fond, abych ji chránil, abych se ujistil, že neskončí jako některý z těch rockovejch hvězd; víte, jak to myslím, polykaj prášky a buď se zabijou anebo, když dospějou do středních let, nepatří jim ani hrnec na čůrání. Průměrná životnost rockový hvězdy, pane Hope, je šest, sedm let, když má štěstí. Nechtěl jsem, aby moje holčička skončila ve škarpě, až jí jednou bude třicet. A to je všecko, co potřebujete vědět."
"Pane Millere," řekl jsem, "Vicky odkázala základní i zúročené příjmy fondu ze tří čtvrtin Allison a z jedné čtvrtiny bývalému manželovi, Anthonymu ..."
"Nechtějte mě rozesmát," odsekl Miller.
"Já tu závěť nenapsal, to ona."
"Jak by mohla rozdávat něco, co je ve fondu, kterej ona neustavila? Jste přece advokát, ne? Zatraceně dobře víte, že jedině ten, kdo fond založil, může rozhodovat o tom, kdy a jak se budou rozdělovat příjmy."
"Ten fond byl založen v její prospěch, že?"
"Samozřejmě, že jo, ale ..."
"Nu, jestli tedy činnost fondu skončila, mohla s tím nakládat, jak-"
"Jenže ona neskončila."
"A kdy skončí?"
"Po tom vám nic není."
"Pokud by skončila před jejím úmrtím, je mi do toho hodně. Vaše dcera odkázala čtvrtinu Anthonymu Königovi. To znamená, že pokud ty peníze už patřily jí, čtvrtina z nich ..."
"Chtěl byste tohle všechno ukrást pro svýho klienta?"
Miller doširoka rozpřáhl ruce, aby jimi objal ty nedohledné spousty akrů pomerančových sadů.
"To, co jsem budoval celej život, aby o to Vicky, až bude dost stará, mohla sama pečovat?" Zavrtěl hlavou. "To se vám nemůže podařit, šéfe."
"Já netvrdím, že König má teď hned na něco právo..."
"Á, takže ne teď hned, hm? A kdy teda chcete s těma nárokama vyrukovat, pane Hope?"
"Až si prohlédnu dokumenty fondu. A potom jen za předpokladu ..."
"To bude na svatýho Dyndy, šéfe."
"Za předpokladu, že fond ve skutečnosti ukončil činnost předtím, než vaše dcera sepsala závěť."
"Už jsem řek', že neukončil."
"Anebo pokud jí stanovy fondu umožnily jmenovat další obmyšlené osoby."
"Nic takovýho tam není."
"Jak to ale můžu s jistotou vědět, když jsem ty dokumenty neviděl?"
"Musíte mi to věřit."
"Když se jedná o čtvrtinu celkového jmění? Pokud mám chránit zájmy svého klienta, nemůžu udělat něco takovýho."
"Tak jděte do háje, pane Hope, protože do toho fondu vám nic není. Takže ty papíry neuvidíte, tečka."
"Soudce s vámi třeba nebude souhlasit."
"Cože?"
"Jméno mého klienta je uvedeno v poslední vůli, kde se mluví o svěřeneckém fondu. Můžu podat žalobu ..."
"Na celým světě není soud, kterej by ji přijal."
"Ale je, pane Millere. Soud caluskéhо okresu, a tam taky požádám o rozhodnutí ohledně práv mého klienta v souvislosti s tím fondem. A současně vám předám úřední výzvu k předložení dokumentů fondu, aby se daly pořídit kopie a aby se mohly prostudovat."
"To vám žádnej soud nepovolí."
"Nepotřebuju svolení soudu. Můžu vám tu výzvu poslat hned, jak podám žalobu, a bez souhlasu soudu."
"Jen to udělejte, pane Hope."
"Váš advokát by mě možná rád ušetřil takových potíží, pane Millere. Jste si jistý, že se s ním nechcete nejdřív poradit?"
"Poraďte se s ním sám, jestli se vám chce utrácet za mezistátní

hovor. Ty listiny sepsal David Haythorn v New Orleansu, tehdy jsme tam bydleli. Chcete jeho telefonní číslo?"
"To si najdu sám, ďíky, pane Millere."
Neodpověděl. Vešel do vstupní haly a zabouchl za sebou skleněné dveře.
Před odchodem z kanceláře jsem řekl Cynthii, aby zavolala do redakce Herald Tribune a požádala je o sobotní vydání, kde vyšla kritika Jean Rivertonové na Vickino zahajovací vystoupení. Když jsem se vrátil, ležely už noviny na mém stole a vedle nich seznam lidí, kteří telefonovali, zatímco jsem byl pryč. Mrkl jsem na ten seznam a pak jsem prozkoumal obsah na titulní stránce novin. Kritika byla na straně dvanáct v sekci E. Stálo tam:
Mou hudbou byl swing. Vyrůstala jsem v době big bandů. Podupávala jsem si do rytmu melodií Bennyho Goodmana a Charlieho Barneta. Mé duši byla blízká sladká harmonie skladeb Glenna Millera a Clauda Tornhilla. Srdce mi rozechvíval hlas trubky Harryho Jamese či klarinetu Artieho Shawa. Dodnes dokážu zabroukat každičkou notu melodií Charlieho Spivaka, Glena Graye, Vaughna Monroea, Duka Ellingtona dokonce znám i písně Alvina Reye, který hrával na elektrickou kytaru dávno předtím, než se Beatles naučili zastrčit šňůru do zásuvky. K mým ženským pěveckým idolům patřily Helen O'Connelová a Kitty Kallenová, Martha Tiltonová a Connie Hainesová, Betty Huttonová a její sestra Marion, sestry Andrewsovy, sestry Kingovy, Doris Dayová, když ještě zpívala s orchestrem Lese Browna. Milovala jsem swing. Pořád ještě miluji swing.
Victoria Millerová se stala hvězdou v roce 1965, kdy swing byl již mrtvý a éra big bardů skončila. Svou reputaci zbudovala na hudbě, které se později začalo říkat "bard rock", na rozdíl od "soft rocku" či "acid rocku" nebo také "žvýkačkového rocku" anebo v poslední době - od "punk rocku". Během své krátké umělecké dráhy natočila tři alba a několik singlů. Alba se prodávala po miliónech exemplářů - nejznámější bylo to první, "Šílení". Doprovázela ji skupina Wheat a styl, který jim všem přinesl slávu a bohatství, lze nejlépe popsat jako prudký, bouřlivý, zuřivý - vskutku šílený. Včera večer, při svém zahajovacím vystoupení v sále Tropicana restaurace Greenery, se Victoria Millerová rozhodla zazpívat celou řadu písní, jež bývaly populární za bigbandové éry. Výsledek byl katastrofální. Přiznávám, že pro mě bylo obtížné neporovnávat píseň You Belong to Me v podání slečny Millerové s původní verzí Jo Staffordové, její přednes Why Don't You Do Right s podáním Peggy Leeové a její interpretaci písně He's My Guy s tím, jak ji zpívala Helen Forrestová. Ovšem, jestliže je toto srovnání tak hrozné, bylo tedy namístě se mu vyhnout za každou cenu a nestavět repertoár na písních, jejichž

původní verze mnozí zdejší občané tak dobře znají a s láskou na ně vzpomínají. Repertoár, který si slečna Millerová zvolila pro svůj program, nejenže nenavodil uvolněnou atmosféru setkání se starými přáteli, ale zaváněl spiš pocitem blahosklonnosti. A kromě toho, její hlas - možná vhodný pro řvoucí reproduktory rockové hudby šedesátých let - mi připadal slaboučký a prázdný, když zápasil s takovými hity čtyřicátých let, jako byla píseň I´ll Get By, Sentimental Journey a Serenade in Blue.

O něco - ale opravdu jen o něco věrohodnější byla její interpretace skladeb Boogie Ride (avšak kdo by mohl zapomenout na Anitu O'Dayovou s doprovodem orchestru Gena Ktupy?) a Tampico (a zase: což by každý z nás nedal přednost provedení June Christyové a Stana Kentona?), ovšem její výkon většinou postrádal živost, energii, prostě kouzlo, jež ony hvězdy čtyřicátých let vkládaly do každého ze svých vystoupení. John Ruggiero ji statečně a obdivuhodně doprovázel na klavír. Domnívám se však, že si nejspíš přál, aby byl už zpátky na scéně v síni Helen Gottliebové.

Složil jsem noviny.

Nečetl jsem ještě od Jean Rivertonové ničivější kritiku vlastně jsem v životě nečetl ničivější kritiku, ať už ji napsal kdokoli. Chápal jsem její pocit, že se Vicky neměla pouštět na území tak posvátné mnoha caluským padesátníkům, ale, kristepane, proč ji ještě navíc musela rozcupovat na cáry? Vzpomněl jsem si na rozhovor, který vyslechla Melanie Simmsová, a začal jsem uvažovat, zda by Jeanino zběsilé pohoršení ukonejšilo, kdyby do repertoáru na poslední chvíli vložila pár rockových skladeb. Pochyboval jsem o tom. Jedno bylo jisté: Jim Sherman měl dokonalý odhad, když protestoval proti Vickině výběru písní, a měl jsem podezření, že by asi zanedlouho Vicky oznámil, že v Greenery skončila. Měl snad na mysli právě to, když jí řekl "Dámo, jsi mrtvá."? Nedovedl jsem si představit, že by měl cokoli společného s brutálním násilím, jež bylo příčinou její smrti. Na druhé straně bylo známo, že negativní kritika Jean Rivertonové dokáže zmařit i to nejstatečnější odhodlání. Vzpomněl jsem si, že tehdy večer, když jsem tam byl, seděla v sále jen hrstka lidí. Majitelé investovali do Greenery balík peněz, a pokud by to všechno mělo odplavat kanálem jen proto, že Vickino nekvalitní vystoupení získalo restauraci špatné jméno...

Nechtěl jsem na to myslet, to byla Bloomova práce. Zvedl jsem telefon a začal se věnovat své práci.

Na informacích v New Orleansu mi dali telefonní číslo kanceláře Davida Haythorna na náměstí Shell v čísle jedna. Když jsem je vytočil, bylo už skoro pět hodin. Jakési ženě, která zvedla sluchátko, jsem vysvětlil, že je to dálkový hovor, a ona mě ihned spojila.

"Pane Haythorne," ozval jsem se. "Tady je Matthew Hope. Jsem advokát z Calusy. Potřeboval bych, abyste mi věnoval pár minut."

"Ano?" odpověděl opatrně.

"Zastupuju jistého Anthonyho Königa..."

"Ach, ano," řekl.

"Prosím?"

"Chvfli mi trvalo, než jsem identifikoval vaše jméno. Dwayne Miller mi dal vědět, že se mi možná ozvete."

"Ano. Mluvil jsem s ním před chvílí."

"Řekl mi o tom."

"Takže víte, oč se mi jedná?"

"Víceméně."
"Tak vám to nemusím podrobně vykládat."
"Pochopil jsem, že jde o ten svěřenecký fond."
"Ano."
"O to, jak dalece se týká vašeho klienta."
"Ano, správně."
"Vysvětlil jsem panu Millerovi, že nemáme co skrývat a že nemám nic proti tomu, pohovořit si s vámi o stanovách fondu. Zdá se mi, že je to jediný způsob, jak vás přesvědčit, že váš klient nemá po smrti slečny Millerové žádný nárok na základní ani na zúročené příjmy fondu."
"Zatím jsem žádný takový nárok neprosazoval."
"Nu, jak jsem porozuměl, mával jste mému klientovi před nosem žalobou a hrozil jste ..."
"To bylo jen pro případ, že se k dokumentům fondu nedostanu jinou cestou."
"Můžete se na ně podívat, kdykoli budete chtít. Nemáme co skrývat."
"Pan Miller mi pověděl, že obmyšlenou osobou byla jeho dcera..."
"Nu, nerad bych o tom debatoval po telefonu, pane Hope."
"Ale on mi to už sám řekl, nesnažím se ..."
"Stejně bych o tom radši nemluvil."
"Za předpokladu, že byla obmyšlenou osobou ..."
"Vážně, pane Hope, o tomhle se nedá tak lehce diskutovat po telefonu."
"Proč ne?"
"Takový fond je složitá záležitost, jsem si jist, že si uvědomujete ..."
"Ano, pane Haythorne, vyznám se ve svěřeneckých fondech."
"Nerad bych, aby právě ohledně tohoto fondu došlo k jakémukoli nedorozumění. Je tady vražda, došlo k únosu, nepřeju si, aby snad někdo ten fond omylem považoval za..."
Odmlčel se.
"Za co?" otázal jsem se.
"Raději o tom nebudeme mluvit po telefonu."
"Já bych si však přál, abyste přišel na nějaký způsob, jak mi hned odpovědět."
"Ne, myslím, že by to nebylo v zájmu mého klienta."
"Ušetřil byste mi cestu do New Orleansu."
"Určitě z Calusy létá nějaký spoj."
"A já vím určitě, že ne moc často."
"Nic jiného vám navrhnout nemůžu."
"Takže musím letět do New Orleansu, je to tak?"
"Tak, pane Hope."
"Ztěžujete mi to, pane Haythorne, a já bych rád věděl, proč."
"Jak už jsem řekl, nemáme co skrývat. Ale jestli si chcete prohlédnout dokumenty fondu, můžete tak učinit jen zde, v mé kanceláři."
"Přijdu k vám zítra," rozhodl jsem. "Zavolám vám zpátky, jakmile si zjistím, kdy letí letadlo."
"Výborně. Čekám na vaše zavolání," odpověděl. "Budu tady ještě asi hodinu."
Hned jak jsem zavěsil, jsem si uvědomil, že musím zítra po škole vyzvednout Joannu. Uvažoval jsem, co asi řekne, až se doví, že na víkend letíme do New Orleansu. Jelikož svoji dceru znám, řekl jsem si, že tím bude nadšena. Zkontroloval jsem záznamy v diáři. Zítra v deset mám jedno vypořádání a v poledne schůzku u oběda. Joanna odejde ze školy ve čtvrt na čtyři, pokud ovšem nemá pěvecký kroužek nebo fotbal či něco podobného. Zavolal jsem Cynthii, aby mi zjistila spoje do New Orleansu, a připomnél jsem jí všechny své schůzky. Ozvala se mi o deset minut později s tím, že nejlepší by byl let 127 společnosti National, odlet z Calusy v 15.10, s přestupem na National 25 v Miami, přílet do New Orleansu v 18.08. Požádal jsem ji, ať mi rezervuje dvě místa v druhé třídě, a pak jsem zavolal do školy sv. Marka a vyžádal si Joanninu třídní. Jmenuje se Isabel Reedová. Mluvila uspěchaně a maličko nazlobeně, protože jsem ji zastihl právě ve chvíli, kdy odcházela na nějakou vernisáž. Vysvětlil jsem jí, že chci vzít dceru s sebou na víkend do New Orleansu a že musíme stihnout letadlo deset minut po třetí hodině, což znamená, že ji

musím vzít ze školy nejméně hodinu předtím, abychom...
"Proč neletíte později?" chtěla vědět slečna Reedová.
"Protože mám v New Orleansu schůzku," odpověděl jsem.
Zatím jsem se sice s Davidem Haythornem nijak nedohodl a vůbec jsem nevěděl, jestli bude ochoten se se mnou sejít, když přiletím tak pozdě, ale musel jsem brát jedno po druhém.
"Proč neletíte později," trvala dál na svém slečna Reedová, "a nedomluvíte si schůzku na příští den?"
"Protože je to pracovní schůzka a příští den je sobota."
"Ach..."
"Vyzvednu si ji ve dvě hodiny," navrhl jsem. "Možná o něco dřív, jestli to bude možné."
"Ale ve dvě hodiny má angličtinu," upozornila mě slečna Reedová.
"Tu jednu hodinu určitě dožene," prohlásil jsem.
"Právě v angličtině je nejslabší," namítla slečna Reedová.
"To je mi líto," řekl jsem, "ale je to nutné."
"No," zaváhala.
"Děkuju vám," ukončil jsem.
Pak jsem zase volal Haythornovi, že přiletím do New Orleansu zítra večer po šesté a že bych mu byl vděčný, kdyby se se mnou mohl krátce nato setkat. Velmi mě překvapilo, že úplně klidně souhlasil se schůzkou v tak pozdní hodinu. Vysvětlil mi, že stejně zůstává ve městě, protože jde s někým na večeři, a s radostí prý mě uvítá ve své kanceláři, jakmile se tam z letiště dostanu. Sdělil jsem mu, že budu bydlet v hotelu Saint Louis - kde jsem si ještě nerezervoval pokoje - a že mě tam zastihne, kdyby nastal nějaký problém. Řekl, že žádné problémy neočekává.
Když jsem zavolal Susan, byla zřejmě už opět ve své kůži pěkné potvory. Vykládala, že má spoustu práce s balením na ten její velký víkend s Georgiem Poolem na Bahamách, že Joanna není doma, protože šla do filmového klubu, a prosila mě, abych to zkrátil. Vysvětlil jsem jí, že vezmu zítra Joannu s sebou na víkend do New Orleansu, a zeptal jsem se, jestli by jí nevyřídila, že si má sbalit věci na celý víkend a vzít si je s sebou ráno do školy, protože rovnou ze sv. Marka pojedeme na letiště.
"No dobře," souhlasila Susan. "To je všechno?"
"Řekni jí, prosím tě, ať si vezme nějaké šaty, protože budeme jíst v restauraci a chtěl bych ..."
"Povím jí, že si má zabalit šaty."
"A plášť do deště. V New Orleansu by mohlo ..."
"Plášť do deště, ano, Matthew. Jestli ti to nevadí, snažím se ..."
"A vyřiď jí, že pro ni přijedu nejpozději ve dvě, slečna Reedová dovolila, aby vynechala hodinu angličtiny."
"V angličtině je ze všeho nejslabší," namítla Susan.
"To jsem už slyšel. Tak ve dvě, dobrá?"
"Pořád jsi tak nemožně nezodpovědný," obvinila mě Susan a zavěsila.
Cynthiin bzučák se ozval skoro v tu chvíli, kdy jsem odložil sluchátko.
"Advokátka O`Brienová," hlásila. "Na trojce."
Okamžitě jsem stiskl svítící knoflík na aparátu.
"Ahoj, Dale," pozdravil jsem.
"Ahoj," ozvala se. "Chtěla bych tě zítra večer pozvat někam na večeři. Máš čas?"
Ve svých sedmatřiceti letech nejsem ještě tak starý, aby mě překvapovala svobodomyslnost dnešních žen. Ale ještě nikdy předtím mě žádná ženská na večeři do restaurace nepozvala. Zažil jsem pozvání na domácí večeři, kde jsem dostal hovězí bourguignon a červené víno ve svíčkami osvětlené kuchyni, zařízené v rádoby uměleckém stylu, ale ještě nikdy mě žádná nepozvala do restaurace. Nikdy.
"Matthew? Jsi tam?"
"Ano, já... jsem tady."
"Tak odpověz, ano, nebo ne?"
"Zítra letím do New Orleansu," řekl jsem.
"To je paráda!" zvolala. "Proč bych nemohla letět s tebou?"
Moje mlčení bylo skoro hmatatelné.

"Matthew?"
"Ano, pořád jsem tu."
"Šlo by to?"
"Nu... bude se mnou moje dcera," vysvětloval jsem.
"Vadilo by jí to?"
"Ne. To nemyslím, ale ..."
"Kde budete bydlet?"
"V hotelu Saint Louis."
"Tak dobře. Zamluvím si tam pokoj. Kterým letadlem poletíme?"
"Myslíš to vážně?"
"Samozřejmě že ano. Vlastně jsem zrovna potřebovala nějakou výmluvu, abych mohla na chvíli vypadnout z města. Kterým letadlem poletíme?"
"Řeknu sekretářce, aby zamluvila místo i pro tebe. A taky pokoj v hotelu, jestli opravdu ..."
"Opravdu."
"Tak dobrá. Výborně," usmál jsem se.
"Výborně," potvrdila Dale.
7
Jízda z neworleanského mezinárodního letiště do Francouzské čtvrti normálně trvá dvacet minut, ale provoz na dálnici 61. byl výjimečně hustý a náš šofér se nejprve musel zastavit u hotelu Saint Louis a vyložit tam Joannu, Dale a zavazadla. Kanceláře právnické firmy Foelger, Haythorn, Pelessier a Cortin byly jen o šest bloků dál, ale systém jednosměrných ulic ve čtvrti je sám o sobě dost závažným problémem, takže jsem se do čísla jedna na náměstí Shell dostal až skoro v sedm hodin.
Budova vypadala jako nestvůrný monolit a zabírala celý blok mezi ulicemi Carondelet a Perdido až po ulici Poydras. Vchod byl z ulice Carondelet, kde jsem vystoupil z taxíku. Ke vchodovým dveřím jsem musel nejprve vystoupat po krátkém schodišti na plošinu o šířce asi třiceti stop a s bronzovým zarámovaným nápisem NÁMĚSTÍ SHELL - JEDNA na vnějším okraji, následovalo dalších deset schodů na druhou plošinu a ještě deset schodů na třetí plošinu, ukončenou řadou vstupních dveří z hnědého skla, chránícího proti slunci. Připadal jsem si, jako bych někde u Nilu zlézal pyramidy. V hale, uvnitř oválného, po pás vysokého pultu ze stejných kamenů, z jakých byla postavena celá budova - něco mezi mramorem a žulou - seděl příslušník Burnsovy bezpečnostní stráže. Zeptal se, jestli pracuji u společnosti Shell, a když jsem přiznal, že ne, odtáhl knihu, kterou mi mezitím nabídl, a požádal mě, ať se zapíšu do jiné knihy. Také mě upozornil, abych se určitě odepsal, až budu odcházet, a bez říkání mi ukázal cestu k výtahům. Nejprve jsem se zastavil u nástěnné orientační tabule, našel jsem si číslo dveří kanceláře společnosti Foelger, Haythorn, Pelessier a Cortin a vyjel jsem výtahem do sedmého patra.
V této recepci nikdo neseděl. Byla to ultramoderní hala, s bílým umakartovým stolkem, tmavomodrým kobercem, na stěně proti vchodu tisky od Mondriaana, pohovky a křesla stejného vzoru. Ale odněkud sem zaznával klapot psacího stroje, a tak jsem objevil jednu uštvanou sekretářku, jíž se zřejmě ulevilo, když jsem ji vysvobodil z tyranie její mašinky a všech těch právnických papírů, rozložených po jejím psacím stole. Osobně mě doprovodila k zavřeným dveřím z ořechového dřeva na konci haly a zeptala se, jestli si nedám šálek kávy. Odmítl jsem. Zaklepal jsem na dveře a zevnitř se ozvalo:
"Vstupte, prosím."
David Haythorn byl asi sedmdesátiletý křehký pán s překvapivě černou kšticí a přísnýma očima, zasazenýma v obličeji, připomínajícím odřený, vyrudlý pergamen. Jeho kancelář, stejně jako recepce i ostatní kanceláře, byla zařízena v přísně moderním stylu, takže vypadal jako ztracená duše, přenesená z Nadějných vyhlídek do Hvězdných válek. Představil jsem se, podali jsme si ruce a on mi nabídl křeslo vedle svého stolu.
"Takže," konstatoval, "vy jste si přišel prohlédnout dokumenty svěřeneckého fondu."
"Ano."
"Nechcete kávu?"

"Ne, děkuju."
"Asi se divíte, proč jsem trval na tom, abyste si ty listiny přijel prohlédnout sem."
"Když uvážíme, že jsem mohl panu Millerovi zaslat úřední výzvu k jejich předložení..."
"Ano, kdybyste podal žalobu. Ale do toho se vám nechtělo, že ne, pane Hope. Opravdu ne; nebo ano? Dwayna byste snad mohl vystrašit, ale jsme oba právníci, takže se mnou můžete mluvit upřímně. My nemáme co skrývat."
Kdykoli mi někdo tohle řekne - a David Haythorn to použil už třikrát do telefonu a teď po čtvrté - začínám se strachovat o stříbrné lžičky. Usmál jsem se na něj. On mi úsměv oplatil.
"Znáte to, jak se potopila ta loď uprostřed Tichého oceánu?"
"Ne, myslím, že ne."
"No, ve vodě plné žraloků tam spolu plavali lékař, kněz a právník a ti žraloci okamžitě sežrali doktora i velebníčka, ale advokátovi dali pokoj. Víte proč?"
„.Proč?"
"Profesionální zdvořilost."
Haythorn vybuchl smíchy. Na tak křehkou postavu zněl jeho smích překvapivě robustně, jako by šlo o doprovodný jev té mladistvé kštice na hlavě. Když se konečně utišil, řekl:
"Chtěl jsem, abyste si ten fond přezkoumal zde, u mě v kanceláři ..."
"Ano?"
"Protože bych si nepřál, aby ve vás vyvolal falešný dojem. Říkal jsem si, že si to tady v klidu a v tichosti spolu probereme, a vy tím pádem nedojdete k závěrům, jaké vás, jsem si tím skoro jistý, napadnou hned ze začátku."
"Jaké závěry?"
"Přece to, že Dwayne Miller zabil svoji dceru."
Zadíval jsem se na něj.
"Ano," potvrdil.
"Chápu."
"Ovšemže je to nesmysl. A přesto, stanovy fondu by takové podezření mohly vyvolat. Zvlášť, když doposud nikdo nedostal žádnou zprávu od únosce té dívenky."
"Co to podle vás znamená, pane Haythorne?"
"To znamená, že i ona už je možná mrtvá."
"Doufám, že to tak není."
"No, přirozeně, přirozeně, nicméně taková možnost tu je. Jestliže tedy je po smrti první obmyšlená osoba - jak tomu zajisté je v případě slečny Millerové - a kdyby před ukončením činnosti fondu zemřela i druhá obmyšlená osoba, tedy mám za to, že potom by někoho mohlo napadnout, zda se nejedná o čísi falešnou hru."
"A proč, pane Haythorne?"
"Protože v takovém případě by všechny výnosy fondu připadly jeho ručiteli. Jak víte, ručitelem je Dwayne Miller."
"Rozumím."
"Ano."
"Dobrá."
"Ano."
"Mohl bych teď vidět ty dokumenty?"
"Zajisté. Prostě jsem vás chtěl předem varovat před jakýmikoli překotnými závěry."
Dokumentace fondu sestávala z osmadvaceti stran a trvalo mi skoro hodinu, než jsem to všechno pečlivě přečetl. Dělal jsem si poznámky. Za celou tu dobu Haythorn ani nemrkl na hodinky, přestože mi předtím pověděl, že má domluvenou večeři ve městě. Když jsem otočil poslední stránku, pohlédl na mě přes stůl.
"Tak co tomu říkáte?"
"Zdá se to být docela jednoduché."
"Ach ano, jistě, musím se pochválit, že je to opravdu modelový dokument. Samozřejmě, až na ustanovení o opětovném investování příjmů, ale to byl Dwaynův nápad. Vysvětlil jsem mu tenkrát, že to bude

znamenat nevýhodné zdanění, ale on chtěl, aby se příjmy spíš akumulovaly, než aby byly v pravidelných intervalech rozdělovány. Vždycky svou dceru považoval za neschopnou orientovat se ve finančních záležitostech a trval na tom, že nesmí dostat ani halíř, dokud jí nebude pětatřicet, kdy, jak se domníval, už by měla mít dost rozumu, aby se uměla postarat o majetek."
"Kdy by to bylo, pane Haythorne?"
"Nu, to je další věc, která by mohla vést k nesprávným závěrům."
"Pročpak?"
"Protože Victorii Millerové by bylo pětatřicet dvaadvacátého ledna - to je příští úterý, pane Hope."
"Chcete rict, že činnost fondu skončí jen devět dnů poté, co ji někdo zavraždil?"
"Ano, pane, ale prosím vás, nesuďte podle toho, co se zdá být zřejmé."
"Kdo je správcem fondu, pane Haythorne?"
"Banka Cajun National."
"Tady v New Orleansu?"
"Ano."
"Budou tam vědět, jakou má teď hodnotu?"
"Určitě ano, ale mám nejnovější výpisy z účtů a můžu vám povědět, že to dělá necelých dvanáct miliónů dolarů."
"Dvanáct..."
"Ano."
"Které by Victoria Millerová získala příští týden, o svých pětatřicátých narozeninách."
"Přesně tak. A které podle stanovených podmínek dostane také příští týden - její dcera jako v pořadí druhá obmyšlená osoba."
"Pokud ovšem, jak jste podotkl..."
"Ano, pokud do té doby nezemře."
"V takovém případě by všechno dostal Dwayne Miller."
"Obávám se, že ano."
Podíval se mi do očí.
"Á, vím přesně, co si teď myslíte."
"Pane Haythorne," prohlásil jsem, "nebudu vás už zdržovat, vím, že jdete s někým na večeři. Děkuju, že jste mi věnoval tolik času."
Zaváhal jsem.
"Mohl byste ty listiny dát okopírovat a kopie mi poslat? Nebo s tím budou nějaké potíže?"
"Teď, když jsme si promluvili, už nic nenamítám."
Ušklíbl se a dodal: "Kromě toho, kdybych vám nevyhověl, pošlete mi výzvu k předložení."
"Děkuju vám."
Potřásli jsme si rukama. Prošel jsem dlouhou chodbou kolem dveří ultramoderních kanceláří a kolem místnosti, kde se ta sekretářka ještě pořád hmoždila s horou právnických dokumentů; zvuk jejího stroje mi připomínal stepaře na Bourbon Street a já přemýšlel o fondu vytvořeném v roce 1965 a o závěti, sepsané teprve před dvěma týdny, a taky jsem myslel na malou Allison Königovou, kde asi je a zdalipak ví, že jí do života brzy vpadne dvanáct miliónů dolarů.
Při večeři jsem nebyl příliš společenský.
Vybrali jsme si restauraci U Jacquese na Rue Dauphine, kterou nám vřele doporučili, ale bylo tam příšerně draho. Jako předkrm jsem si dal krevety v remuládě, pak želví polévku a steak Chateaubriand pro dva, o nějž jsem se podělil s Joannou. Její povídání s Dale jsem vnímal jen jako vzdálenou melodii. V popředí mé mysli vytrvale znovu a znovu zaznívala slova ‚jestli Allison zemře´.
"Jaký je ten steak, Joanno?"
"Super!"
"Zkus tadyhle trochu cukíny."
Jestli Allison zemře, uvažoval jsem, König nebo Miller zničehonic přijdou ke dvanácti miliónům dolarů...
"Co říkáš, nechtěla by sis dnes večer poslechnout nějaký jazz?"
"Určitě jo. Pane bože! Miluju tohle město!"

"Jsi tady poprvé?"
"Jo, ale táta už tu jednou byl."
Jestli Allison zemře do příštího úterý, kdy končí činnost fondu, všechno připadne jejímu dědečkovi Dwaynu Millerovi...
"Tak vám oběma sestavím program a budu vám dělat průvodkyni. Dnes večer trochu jazzu, buď v Preservation Hall, nebo v Mo'Jazz, pak třeba pokračování u O'Brienů, s trochou divokého zpěvu a ječení..."
"Super!"
"Dál, zítra ráno snídaně u Brennanů a potom procházka po Francouzském trhu. Když budeš chtít, můžeme si odpoledne pronajmout auto a jet se podívat na nějaké staré plantáže na druhé straně..."
Jestli Allison zemře po příštím úterý, kdy už všechny ty peníze z fondu budou podle zákona její, bude po ní beze všech pochyb dědit její otec - Anthony König...
Podle článku 732.103 floridského zákoníku dědí majetek po zesnulém, který nesepsal poslední vůli (šestileté dítě nemůže napsat závěť, protože k tomu podle zákona není právně způsobilé) nejprve přeživší manžel či manželka (Allison zajisté není vdaná), potom nejbližší přímý potomek (Allison nemá děti), anebo, kdyby žádný přímý potomek neexistoval, rodiče zesnulého - nebo ten z rodičů, který je naživu. Anthony König Victorii Millerovou přežil. Kdyby jeho dcera zemřela kdykoli poté, co fond příští úterý zanikne, zdědil by po ní dvanáct miliónů dolarů - jestli Allison zemře.
Řekl jsem číšníkovi, že si moučník nedám. Šek za nás tři dělal sto padesát pět dolarů plus spropitné. Odmítl jsem Dale dovolit zaplatit účet navzdory jejímu naléhání, že tento večer mě chtěla pozvat na večeři ona. Odvětil jsem, že nás může pohostit zítra u Brennanů, poděkovali jsme panu vrchnímu za skvělou hostinu a vyšli do uliček čtvrti Vieux Carré.
Nejprve musím vysvětlit, jaký postoj zaujímala moje dcera k různým ženám, s nimiž jsem po rozvodu trávil volný čas. Neměla je ráda. Přímo je nenáviděla. Už dávno přestala doufat, že bychom se já a její matka někdy smířili a znovu se vzali, dokonce už se vzdala i naděje, že bychom se snad jednoho dne dokázali vůči sobě navzájem chovat trochu velkoryseji než nyní - ale to neznamenalo, že by byla ochotna vítat každou uchazečku o ruku a srdce jejího otce nebo že se vůči jakékoli konkurentce bude chovat aspoň se sebemenším zdáním zdvořilosti. Jednou, když jsme si vyjeli na třídenní výlet na člunu s jednou docela milou (naprosto zmatenou a ke konci totálně vytočenou) rozvedenou mladicí z Tampy, Joanna za celou tu dobu vůbec nepromluvila. Byla to jistá malířka, s níž jsem se seznámil na nějakém představení v Caluse. Od rozvodu jsem se seznámil s řadou žen na různých vernisážích; výtvarnická atmosféra jaksi vytváří vhodné prostředí pro taková šťastná setkání. Vždycky, když jsem se s takovou dámou scházel už nějaký čas, začala Joanna projevovat výraznou nechuť se s ní stýkat. Reagovala vždycky stejně. Zahrnula dotyčnou pohrdáním a dala zcela jednoznačně najevo, že jádrem sporu není nic menšího než Matthew Hope, její tatínek, vzácný klenot, kterýžto je majetkem a nejvzácnějším pokladem své milující dcery, takže děkujeme mockrát a odprejskni, sestřičko.
Dál bych měl vysvětlit, jak je to s New Orleansem.
Žije-li člověk na východním pobřeží a jižně - řekněme - od tennesseeské metropole Memphisu, potom jezdí nakupovat do Atlanty a vyvádět do New Orleansu. Posunete-li se o něco severněji, do Karolíny a Kentucky, pak je to Richmond ve Virgínii, kam se uchýlí devět desetin jižanských turistů, toužících odpoutat se aspoň na víkend od všech těch pobožných keců. Zajedete-li ještě dál na sever a potom na západ, do Ohia, Indiany, Missouri, Iowy a Wisconsinu, stane se vaší Mekkou Chicago - moje město, můj domov. A neposlouchejte mého partnera Franka, podle něhož to je a vždycky bude až druhé město. Podle Franka je totiž Mekkou ze všech míst na světě jedině New York, bez ohledu na to, kde žijete, jaké jste rasy, víry či politického přesvědčení. Frank věří, že Spojené státy americké končí kousek na západ od řeky Hudsonu. Přesto je pravdou, že existují jižané, kteří už stokrát i víckrát navštívili New Orleans a nikdy v životě nevkročili na ostrov Manhattan.
New Orleans, to je čirá magie.

Frank tam nikdy nebyl; tvrdí, že do New Yorku se letadlem dostane za tři hodiny, tak proč by se měl táhnout dvě a půl hodiny - se vším tím přestupováním v Tampě a tak - na místo, které je snad až dvanáctým nejžádoucnějším městem v Americe? (Nikdy mi nepověděl, která města jsou mezi tím prvním a dvanáctým místem. Ovšem všichni v kancelářích firmy Summerville a Hope dobře vědí, ó ano, které je město číslo jedna.) Jak by člověk mohl tak zaujatému Newyorčanovi, jako je Frank, vykládat o New Orleansu? Jak ho přesvědčit, že toto město je mikrokosmem všech dobrých věcí, jež na městech zbožňuji, kombinací toho nejlepšího ze San Franciska a dokonce i Chicaga, toho zázračného města? Jak? Čím začít? Hudba je zde všudypřítomná. Všude, v celém městě. Na rohu stojí pětičlenná skupina a hraje ze všech sil, trubka, tenorsaxofon, klávesy, bicí a basa. Sestupte s chodníku, a narazíte na tři kluky s kytarou, bendžem a valchou, jak vyhrávají melodii, kterou sami složili. Před nimi leží rozevřené pouzdro od kytary na dobrovolné příspěvky. Jsou tu hrozně špatní muzikanti i báječní muzikanti a najdete je všude - na ostrůvku uprostřed jedné z nábřežních tepen, auta je objíždějí z obou stran, zatímco oni hrají Basin Street Blues, nebo hrají na flétnu ve dveřích jednoho z obchodů na Canal Street a další hudebník drnká na ukulele před obchodem, kde si můžete dát sestavit a vytisknout falešné novinové titulky. Hudba se mísí a překrývá, neustává a všude na vás doráží. V celém světě není druhé takové místo jako New Orleans a můj partner Frank přichází o setsakra hodně.

Kouzlo města ve spojení s milým chováním a šarmem Dale O'Brienové té páteční noci přeměnily moji drahou, ubohou dcerušku Joannu ve chvějící se uzlíček nadšení. Když jsem ji na letišti v Caluse Dale představil, byla jako vždycky samá roztomilost ("No jo, ahoj.") a celou cestu do Tampy i v dalším letadle do New Orleansu zachovávala obvyklé mlčení. Když jsem je obě vyložil před hotelem, pohlédla na mě Joanna s výrazem nelíčené hrůzy - vážně ji chci nechat o samotě s touhle ženskou, s touhle osobou, s touhle hrozbou jejím přednostním právům? U Jacquese, zatímco naše vyhladovělé trio hltalo předkrm, když předtím muselo na večeři čekat až do devíti hodin, Joanna poněkud roztála, ale domníval jsem se, že za to mohu já, jelikož jsem si přisvojil její obvyklou nemluvnou úlohu.

Avšak než přinesli první chod, pustily se už s Dale do živé debaty o nedostatcích caluského školství a o tom, jak je ráda, že chodí ke sv. Marku. Značně udiven jsem vyslechl Joannino vyprávění o učiteli tělocviku z Bedloeovy školy, který prý studentkám dává slušné známky, jen když se zapojí do jistých mimostudijních aktivit v místnosti, kam ukládá míče na košíkovou a všechno ostatní sportovní náčiní. Naštěstí nám přinesli Chateaubriand, což mě ušetřilo dalších zjištění o tom, jak moje třináctiletá dcera nahlíží na běh světa. Dale změnila téma a začala probírat itinerář, jímž bychom se měli v New Orleansu řídit, a moje dcera ji poslouchala málem bez dechu a s rozzářenýma očima. Než jsme odešli z restaurace, věděl jsem bezpečně, že se zamilovala.

Kráčel jsem po Bourbon Street mezi nimi; tak skvělou eskortu si nezaslouží žádný muž na světě - moje dcera, vysoká, světlovlasá, hnědooká, nádherná, Dale ještě vyšší, rusovlasá, zelenooká a také nádherná -, avšak připadal jsem si podivně, jako nadbytečný vetřelec, který z dvojice vytvořil trojici. Ze všech stran na mě útočily obrazy, zvuky, vůně, hudba dunící ze dveří, záblesky nahoty, stánky s hot dogy, hamburgery, čínskými paštičkami, směsice hlasů, smíchu a zpěvu. Kráčel jsem s Joannou a Dale po boku, obě do mě byly zavěšeny, a já si připadal podivně osamělý. Joanna přes mě štěbetala jako straka, ukazovala Dale (ne mně) všechno, co kde zahlédla, a Dale reagovala, jako by pro ni vše bylo naprostou novinkou, ačkoli to viděla už nejmíří po patnácté. Objevovaly jedna druhou velmi důvěrným způsobem a mě prakticky úplně vyloučily. Jedině Dale, ne mně, ukázala Joanna na stopu dlouhý vibrátor tělové barvy ve výkladu sex-shopu. Pouze Dale upozornila na učený výklad (na ubrousku v Mo'Jazz) o tom, jak právě zde, v New Orleansu, lékárník Antoine A. Péchaud před sto pětašedesáti lety vynalezl koktejl; nazval jej coquetier, kterýžto název později vykrystalizoval do dnešní zparchantělé formy. S Dale se také připojila k řvavému zpěvu u O'Brienů, (to ale nejsou

moji příbuzní, křičela Dale do všeobecného rámusu), zatímco já točil palci a usrkával koňak, protože mě sborový zpěv nikdy, opravdu nikdy nebavil, a to ani za doprovodu klavíristy, jehož odraz v zrcadlech nad hlavou může v hospodě nabité k prasknutí sledovat úplně každý. A byla to Dale, kdo ve tři ráno cestou do hotelu vzal moji dceru kolem pasu; všichni jsme byli vyčerpaní a Joanně začínala padat víčka, hlava se jí kymácela, a tak si ji opřela o Dale. Měl jsem z jejich vztahu radost, ale připadal jsem si bídně opuštěný.
Na stole ve dvoraně jsem si vzal jeden výtisk ranního vydání Times-Picayune a kráčel jsem za Dale a Joannou k výtahu, když jsem si všiml článku o Allison Königové na titulní straně. Psali tam, že v pátek 18. ledna o půl deváté večer našli v Caluse její mrtvolu v odvodňovací strouze na rohu Belfast Avenue a Aspen Road. Měla prořízнuté hrdlo.
Pokoušel jsem se zastihnout Blooma v kanceláři hned v osm hodin ráno, protože jsem měl dojem - zejména s ohledem na Allisoninu smrt -, že mám informaci, která je pro další vyšetřování nanejvýš důležitá. Policista, který zvedl sluchátko, mě informoval, že detektiv Bloom ještě není přítomen, a zeptal se, jestli mu nechci nechat nějaký vzkaz. Odpověděl jsem, že je to velmi naléhavé, a požádal jsem ho, aby laskavě zatelefonoval detektivu Bloomovi domů a vyřídil mu, ať mi ihned zavolá do New Orleansu. Nadiktoval jsem mu číslo hotelu Saint Louis, ale pochyboval jsem, že Bloom ten vzkaz vůbec dostane. Ten člověk u telefonu mluvil jako klasický ouřada, který o všem rozhoduje sám na základě svých vlastních představ o tom, jak je třeba dotyčnou organizaci nebo firmu řídit. Dálkové telefonické hovory byly očividně v rozporu se zásadami tohoto poctivého ochránce váčku s financemi města Calusy. Ještě jednou jsem zdůraznil naléhavost situace a on mi slíbil, že dohlédne, aby detektiv Bloom můj vzkaz dostal. Ani na okamžik jsem mu neuvěřil.
Na informacích jsem zjistil telefonní číslo bytu Morrise Blooma na adrese 631 Avenida Del Sol v pevninské části Calusy. Vytočil jsem je a nikdo se neozval. Nevěřil jsem, že by Bloom odjel na víkend hned ráno poté, co bylo nalezeno Allisonino mrtvé tělo. Vytočil jsem to číslo ještě jednou a tentokrát jsem zavěsil až po dvanácti zazvoněních. Telefonátem do kanceláře National Airlines jsem získal informaci, že bych mohl stihnout odpolední přímý let z New Orleansu do Tampy ve 14.35, s přistáním v Tampě v 16.51. Prvním spojem do Calusy je až let společnosti Eastern Airlines v 19.53, ale rychleji se dostanu domů, když si prostě na letišti v Tampě pronajmu auto. Zeptal jsem se Dale a Joanny, jestli tu chtějí zůstat do zítřka beze mne; zdálo se, že je Joanna v pokušení to přijmout. Nakonec jsme však všichni tři nasedli do odpoledního letadla společnosti National a v Tampě jsme si opravdu najali vůz, který vyložil mne s Joannou u mého domu a pokračoval s Dale k jejímu domovu na Whisper Key. Ve tři čtvrti na sedm jsem znovu zkusil zavolat Bloomovi domů. Ozval se ženský hlas.
"Dobrý den," pozdravil jsem, "jsem advokát Hope, hledám pana Blooma. Je doma?"
"Ne, je v práci," odpověděla.
"To je paní Bloomová?"
"Ano."
"Pokoušel jsem se ho zastihnout v kanceláři, ale propásl jsem ho. Mohla byste mu, prosím, vyřídit, aby mně zavolal domů? Dám vám číslo."
"Ano, okamžik."
Čekal jsem, asi na to, až najde tužku a papír, a když se vrátila k telefonu, nadiktoval jsem jí číslo k sobě domů. Jakmile zavěsila, zavolal jsem do Budovy veřejné bezpečnosti. Okamžitě mě spojili s Bloomem.
"Snažil jsem se zastihnout vás v New Orleansu," oznámil mi. "Před chvílí jsem dostal váš vzkaz. Kde jste teď?"
"Doma."
"Asi jste to už slyšel."
"Slyšel."
"To je něco, hm? Znáte tu strouhu za Cushingovou sportovní halou? Na křižovatce Belfast a Aspen? Našli ji tam včera večer, obličej měla ve vodě. Nějaké děti, muckaly se tam v zaparkovaném autě. Ten kluk si potřeboval odskočit, tak zašel ke strouze, a tam ležela. V dlouhé noční

košili nasáklé krví. Ten chlapec nám okamžitě zavolal. Co jste dělal v New Orleansu?"
"Prohlížel jsem si dokumenty toho fondu."
"Ale?"
"Musím s vámi mluvit. Zůstanete tam ještě chvíli?"
"Jasně, jen přijďte."
Pozorně naslouchal, zatímco já mu nejprve zopakoval ustanovení Vickiny poslední vůle a pak jsem ho seznámil se stanovami svěřeneckého fondu. Sem tam pokývl hlavou. Když jsem mu pověděl, že fond má ukončit činnost za tři dny, v odpověď jenom pozvedl ježaté obočí. A když jsem dál vysvětlil, že dvanáct miliónů dolarů z fondu připadne teď, po Allisonině smrti, Dwaynu Millerovi, jen tiše mlaskl a opět přikývl. Čekal jsem. Začal přecházet po kanceláři. Konečně se ke mně obrátil a řekl:
"Podle toho, co jste mi řekl, kdyby Allison přežila do úterý, dostal by Anthony König čtvrtinu peněz, je to tak?"
"Podle Vickiny závěti ano."
"Ta závěť je v souladu se zákonem a právně závazná?"
"Ano, závazná."
"A kdyby potom zemřela, dostal by König celý balík."
"Ano."
"Vy tedy předpokládáte, protože ji někdo příhodně zabil před tím úterkem a protože Dwayne Miller by teď měl všechny prachy dostat zpátky, že tím dotyčným, kdo ji zabil, musí být Miller. Je to tak?"
"Uvádím to jako možnost."
"Hm. No, Matthew, dovolte mi položit vám pár otázek. Za prvé: znáte dobře federální zákon 732.802?"
"Ne, neznám."
"Já ho znám zpaměti, to byla jedna z prvních částí zákoníku, které jsem se naučil, když jsem se sem přestěhoval. Říká se tam toto: 732.802. Vrah. Osoba usvědčená z vraždy nemá právo dědit po zavražděném ani převzít nijakou část jeho majetku jakožto osoba uvedená v závěti."
Podíval se na mne.
"No a?"
"Takže jestli Miller zabil Vicky i svoji vnučku, podle zákona 732.802 nemůže zdědit ani suchý z nosu."
"Omyl," namítl jsem.
"Omyl?"
"Omyl. Svěřenecký fond není totéž, co závěť. Miller po nikom nic nedědí. Ty peníze mu prostě připadnou."
"Mhm," zamručel Bloom. "No dobrá, ponechme si ho jako možného pachatele. Ale proč bychom měli vyloučit Königa?"
"Protože pokud jeho dcera nepřežila úterý, peníze z fondu ..."
"Jasně, ale věděl o tom?"
"Jak to myslíte?"
"Vezměme to postupně, jedno po druhém, dobrá? Za prvé: předpokládejme, že König věděl, že je uveden ve Vickině závěti."
"Zpomalte trochu," zarazil jsem ho. "Abychom mohli něco takového předpokládat, museli bychom mít za to, že s ní mluvil ještě poté, co dostal její dopis."
"Proč?"
"Protože v tom dopise se píše o tom, že by měl dostat Allison do péče, jako o nové věci. Myslím, že pro Königa to byla naprostá novinka."
"Jo. Tak tedy dostal dopis a když sem za ní v sobotu přijel, řekl jí: ‚Poslyš, Vicky, to je báječný, že chceš, abych pečoval o naši dceru, ale podnikla jsi už nějaké právní kroky pro to, abych ji opravdu dostal?` A ona mu vyklopí všechno o té závěti, o tom, že bude pečovat o dceru i o její majetek; jo, a mimochodem, taky že zdědí čtvrtinu fondu. Jak se vám to zdá, Matthew?"
"Je to fajn, pokračujte."
"Za druhé: König musel vědět, že ten fond existuje. Kdysi s ní byl přece ženatý, museli o tom mluvit. A nejspíš taky věděl, že fond ukončí činnost v den Vickiných pětatřicetin. Jak předpokládám, věděl taky, že má narozeniny dvaadvacátého ledna. A dál předpokládám, že věděl, že v tom fondu je pořádná suma. Ale - a to je významné ‚ale`, Matthew - věděl i to,

že v případě Allisoniny smrti dostane všechny peníze Miller? Já bych řekl, že nevěděl."
"Proč si to myslíte?"
"Před chvílí jste mi pověděl, že Miller svoji dceru považoval za úplnou husu, pokud šlo o peníze. Proč by jí tedy vykládal nějaké podrobnosti ohledně toho fondu? Nic takového. Představuju si ho jako venkovského balíka, podle něhož jsou ženské dobré jen na to, aby se usmívaly a pěkně vypadaly a nepřecpávaly si prázdné hlavičky záležitostmi, které je lepší přenechat mužům. Takový ty jižanský chlapácký kecy, víte, jak to myslím?"
"Pořád nechápu, kam tím míříte."
"Semhle mířím: jestli König nevěděl, že v případě smrti toho děvčátka dostane těch dvanáct miliónů babek Miller, možná měl za to, že je dostane on, jako její otec. Tak je to podle zákona, ne?"
"Ano."
"Takže si možná myslel, že se ty peníze nejdřív stanou součástí Vickina odkazu, potom součástí majetku Allison a on jen bude s kloboukem v ruce čekat, až přijde řada na něj."
"Možná."
"Je jen jediná cesta, jak si oba dva ty chlápky proklepnout," pokračoval Bloom, "a sice přivést je sem a podat si je zleva i zprava."
Pro Anthonyho Königa do hotelu Breakwater Inn nemusel ani nikoho posílat, protože už netrpělivě čekal přede dveřmi jeho kanceláře. Okamžitě Bloomovi sdělil (a nejsem si jist, zda mu Bloom věřil; vím, že i já měl jisté pochybnosti), že si dnes ráno nekoupil noviny a nedíval se na televizi ani neposlouchal rozhlas, teprve asi před půlhodinou, cestou autem na večeři si poslechl rozhlasové zprávy. Okamžitě se dostavil sem, dověděl se, že Bloom má nějaké jednání, a byl požádán, zda by mohl chvíli počkat. Nejednou mi dost přesně vyložil, co si myslí o detektivu Bloomovi, a teď bylo jasně vidět, že doutná vzteky nad tou pohanou, že musel čekat, když přišel kvůli vraždě své vlastní dcery.
"Kde je teď?" chtěl vědět. "Proč mě nikdo neinformoval?"
"Snažili jsme se vás včera večer zastihnout v Breakwater Inn," opáčil Bloom.
"Nebyl jste tam. Taky dneska vás sháníme už celý den a ve vašem pokoji nikdo nebral telefon. Kde jste byl, pane Königu?"
Zaváhal.
"Pojdme si najít nějaký klidný, tichý koutek, kde si budeme moci popovídat, dobrá?" navrhl Bloom a zamračeně pošilhával po psacím stroji na protější straně místnosti, rachotícím rychlostí šedesáti slov za minutu.
"V kapitánově kanceláři by mělo být volno," poznamenal a vedl nás kolem americké vlajky v nízkém stojanu ke dvěma dveřím ve stěnách svírajících pravý úhel v malém výklenku.
Otevřel dveře vlevo a vešli jsme do místnosti. V té kanceláři jsem už jednou byl, když se syn jednoho z mých klientů, jistého Jamieho Purchase, přiznal ke třem vraždám, které nespáchal. U stěny proti dveřím stál pracovní stůl s otáčivou, koženkou potaženou židlí. Na dřevem obložené stěně nad stolem viselo několik zarámovaných diplomů. Vedle stolu police s knihami a na nejhořejší z nich vodní dýmka. Zarámované fotografie nějakých žen, zřejmě kapitánovy manželky a dcer. Königa se v kanceláři rozhlédl, jako by tušil nějakou léčku.
"Posaďte se, pane Königu," vyzval ho Bloom. "Udělejte si pohodlí."
Přešel ke stolu a posadil se na točící židli. Já s Königem jsme si sedli proti němu.
"Musím se vás zeptat na několik věcí," začal Bloom, "takže raději všechno udělám přesně správně a podle zákona."
Zhluboka se nadechl.
"Podle rozhodnutí nejvyššího soudu v případě Miranda versus Arizona z roku 1966 vám nesmíme klást žádné otázky, dokud ..."
"Počkejte chvilku," zarazil ho König, začínající rudnout v obličeji.
"Co to znamená?"
"Otázky, které se vám chystám položit, se týkají vražd vaší bývalé manželky a vaší dcery, pane Königu. Chci vám jen vysvětlit ..."
"Jsem zatčený?"

"To ne."
"Tak ..."
"Pane Königu," řekl Bloom tvrdě, "promluvte si se svým právním zástupcem."
"Jestli nechcete, nemusíte odpovídat na žádné otázky," vysvětlil jsem mu. "Pan Bloom se vás právě chystal poučit o vašich právech, a toto je jedno z nich."
"Nu... a mám tedy odpovídat na otázky?"
"To záleží jen na vás. Proč si nejdřív neposlechnete to poučení o právech?"
"Tak jo, dejte se do toho," ustoupil König.
"Fajn."
Bloom začal recitovat znovu od začátku. König pozorně poslouchal a odpovídal Bloomovi, že pochopil, co mu bylo řečeno.
"... právo poradit se s právníkem před zahájením policejního výslechu nebo i v jeho průběhu."
"Rozumím."
"Chcete-li využít tohoto práva, avšak nemáte-li prostředky, za něž byste si mohl najmout poradce, máte právo, aby vám byl zdarma přidělen právník, s nímž se před výslechem či při něm můžete radit. Porozuměl jste všemu?"
"Ano. Zaplať bůh, že jsme v Americe."
"Prosím?"
"Dovedu si představit, jak to asi funguje v Rusku," vysvětlil König.
"No, no dobrá," přikývl Bloom. "Přejete si, aby vašemu výslechu byl přítomen právník?"
"Můj právník už je tady."
"Souhlasíte s tím, aby vaším právním zástupcem byl zde přítomný pan Hope?"
"Souhlasím."
"Tak dobře. Pane Königu, můžete mi povědět, kde jste se zdržoval včera mezi půl pátou odpoledne a půlnocí?"
"Proč právě v tuto dobu?" chtěl vědět König.
"Protože policejní lékař odhadl, že vaše dcera zemřela přibližně v šest večer, a protože včera o půlnoci jeden policejní důstojník navštívil váš hotel poté, co jsme se vám opakovaně bezúspěšně pokoušeli dovolat, požádal hotelového bezpečnostního zřízence, aby mu odemkl váš pokoj, a vy jste tam nebyl."
"To je pravda; byl jsem pryč."
"Kde pryč, pane Königu?"
"S přítelem."
"Kdo je ten přítel?"
"Vlastně je to přítelkyně."
"Jak se jmenuje?"
"To nevím."
"Vy nevíte..."
"Znám jen křestní jméno, celé jméno neznám."
"Dobrá, jak se jmenuje křestním jménem?"
"Jenny."
"Ale nevíte, jak dál?"
"Ne."
"Víte, kde bydlí?"
"Ano."
"Kde?"
"Můžu vás k tomu domu zavést, ale adresu neznám."
"A tam jste včera večer byl, pane Königu?"
"Ano."
"Odkdy dokdy?"
"Přišli jsme chvíli před šestou."
"A kdy jste odtamtud odešel?"
König zaváhal.
"Pane Königu, kdy jste...?"
"Dnes večer. Cestou zpátky do hotelu jsem uslyšel... o Allison, ve zprávách, v autorádiu."

"Tedy jste byl s tou ženou od necelých šesti hodin včera večer až do... Kolik jste říkal, že bylo dnes hodin?"
"Asi šest."
"Čtyřiadvacet hodin."
"Ano. Asi dvacet čtyři hodiny."
"Vyšli jste kdykoli v průběhu oněch čtyřiadvaceti hodin z toho domu?"
"Ne."
"Ani jeden z vás nevyšel z domu?"
"Oba jsme byli celou dobu uvnitř."
"Neodjel někdo z vás na křižovatku Belfast Avenue s Aspen Road ke strouze za ..."
"Pane Bloome," zarazil jsem ho.
Otočil se ke mně.
"Jako právní zástupce pana Königa mám za to, že proti poslední otázce musím protestovat."
"V pořádku," odvětil. "Omlouvám se, pane Königu. Na to, jak bychom tu tajemnou dámu našli, se vás budu vyptávat později. Pavděpodobně nás k ní budete muset dovést, abychom si s ní mohli pohovořit, pokud se domníváte, že dokážete ten dům znovu najít, ať už je kdekoli."
"Je to blízko Beachview Shopping Plazza, určitě to najdu."
"Dobrá, s tím si budeme dělat starosti později. Mezitím se snažte vzpomenout, jak se jmenovala příjmením, ano? Mohlo by nám to ušetřit hromadu potíží."
"Nikdy jsem se nedověděl, jak se jmenuje příjmením. Nejde o to, jestli si dokážu vzpomenout."
"Kde jste se s tou ženou setkal, pane Königu?"
"V jednom baru na Breakwateru. Jmenuje se to U páté bóje."
"To bylo... Kolik jste říkal, že bylo hodin?"
"Asi čtvrt na šest, tak nějak."
"Zašel jste se napít, je to tak?"
"Ano."
"Sám?"
"Ano."
"A tam jste potkal tu ženu jménem Jenny."
"Správně."
"Potom jste odjel k ní domů a strávil jste s ní celých čtyřiadvacet hodin."
"Ano."
"V posteli, pane Königu?"
"Většinou ano."
"Je to prostitutka, pane Königu?"
"Ano, myslím, že je."
"Nu, zaplatil jste jí za její služby, anebo to bylo zadarmo?"
"Zaplatil jsem jí, ale ona si o žádné peníze neřekla."
"Chápu, no dobrá. Pane Königu, kdy jste dostal ten dopis, co vám poslala vaše žena? Myslím ten, ve kterém napsala, že si přeje, abyste o vaši dceru pečoval vy, kdyby se s ní něco stalo."
"Někdy minulý týden."
"Kdy minulý týden?"
"Ve čtvrtek nebo v pátek, nevzpomínám si přesně."
"Nu, ten dopis napsala sedmého, to bylo v pondělí..."
"Já nevím, kdy ho napsala."
"V tom dopise je datum, pane Königu."
"No dobře, když to říkáte."
"Předpokládejme tedy, že do New Orleansu mohl dojít za dva, tři dny..."
"Pane Bloome," ozval jsem se.
"Ano, ano, v pořádku, pane Hope. Vy si tedy nepamatujete přesně, kdy jste ten dopis dostal, je to tak, pane Königu?"
"Už jsem řekl. Bylo to buď ve čtvrtek nebo v pátek."
"To znamená desátého nebo jedenáctého."
"Jestli ta data souhlasí, tak ano."

"Ta data jsou správná."
"Tak ano."
"Mluvil jste se svou ženou někdy mezi dnem, kdy jste ten dopis dostal, a nocí, kdy byla zavražděna? To se stalo v neděli, třináctého ledna v noci, pane Königu."
"Ano, mluvil."
"Kdy jste s ní mluvil?"
"V sobotu večer. Když jsem se na ni šel podívat."
"V Greenery?"
"Ano."
"V té době už jste ten dopis měl."
"Ano."
"Tedy jste věděl, že si přeje, pro případ, že by se s ní cokoli stalo, abyste právě vy pečoval a vaši dceru."
"Ano, věděl."
"Mluvil jste o tom v sobotu večer?"
"Ne."
"A o čem jste mluvili?"
"O jejím vystoupení, o špatné kritice, která vyšla tehdy ráno v novinách. A o Allison... Měla se mnou strávit víkend o Washingtonových narozeninách, chvíli jsme si o tom povídali. A... nu, myslím, že i o té péči. Zmínila se o tom v dopise, a tak jsem jí poděkoval a ujistil jsem ji, jak si vážím její důvěry."
"Nemluvili jste taky o závěti?"
"O závěti? Ne."
"Vy jste vůbec nemluvili o závěti, kterou napsala čtvrtého ledna, jen tři dny předtím, než vám poslala ten dopis o svěření do péče?"
König se otočil ke mně.
"Existuje závěť?" otázal se. "Našli jste závěť?"
"Ano," odvětil jsem.
"A co se v ní píše?"
"Promiňte, pane Königu," přerušil ho Bloom, "ale neodpověděl jste na moji otázku. Ten večer, v předvečer dne, kdy byla vaše bývalá manželka zavražděna..., mluvil jste s ní o její poslední vůli?"
"Vy promiňte, pane Bloome," opáčil König, "ale já na vaši otázku odpověděl. Řekl jsem vám, že jsme o závěti nemluvil. Ani o její závěti, ani o žádné jiné."
"Věděl jste, že taková závěť existuje?"
"Nevěděl."
"A nebyl jste zvědavý?"
"Ne, nebyl."
"Vaše bývalá žena vám napsala, že si přeje, kdyby se cokoli přihodilo, abyste pečoval o vaši dceru, a vás nezajímalo, jestli v tom směru podnikla nějaké právní kroky, které by to umožnily?"
"Měl jsem za to, že jiný papír než její dopis nebudu potřebovat. V tom dopise bylo jasně uvedeno, co si přeje. To bylo všechno, co jsem potřeboval. Věděl jsem, že tady pan Hope je vykonavatelem, a myslel jsem si, že musím jen ..."
"Jak jste to věděl?"
"Co?" zeptal se König.
"Že pan Hope je vykonavatelem."
"Nu... psala to v tom dopise."
"Ne, nepsala, pane Königu. Přečetl jsem ten dopis stokrát, a nestojí v něm nic o tom, že by pan Hope byl vykonavatelem. Píše se v něm, že se s ním máte spojit v případě ..."
"Nu, předpokládal jsem to. Jestliže jsem se měl spojit s právníkem jménem Matthew Hope, bylo mi jasné, že musí být vykonavatelem její ..."
König se prudce zarazil. Podíval se na Blooma a pak na mne. Nic jsem neřekl.
"Vykonavatelem čeho?" otázal se Bloom. "Její poslední vůle."
"Právě jste vypověděl, že jste o poslední vůli nevěděl."
"To je pravda."
"Ale předpokládal jste, že tady pan Hope je vykonavatelem poslední vůle, o jejíž existenci jste nevěděl, je to tak?"

"No, víte, jak to myslím."
"Ne. Jak to myslíte? Věděl jste o poslední vůli, nebo ne?"
"Když o tom teď přemýšlím, myslím, že jsem o ní asi věděl."
"Jak jste o ní věděl?"
"Nu... myslím, že jsem se Vicky zeptal. Když jsme si tehdy večer po představení povídali."
"A ona vám pověděla, že napsala závěť."
"Ano."
"Pověděla vám taky, co v ní stojí?"
"Jen to, že mám pečovat o dceru i o její majetek."
"A to je všechno."
"Ano. Okamžik, taky se zmínila o tom, že dům a všechno v něm odkazuje Allison a že to mám pro ni dobře opatrovat."
"Aha. A co ten fond?"
"Jaký fond?"
"Svěřenecký fond, který Dwayne Miller založil v roce 1965."
"Proč bych se jí ptal na svěřenecký fond?"
"Věděl jste, že ten fond existuje, pane Königu?"
"Nu... ano, věděl."
"Věděl jste, že má ukončit činnost už příští úterý?"
"Věděl jsem, že by měl ukončit činnost, až bude Vicky pětatřicet."
"Což by bylo v úterý, dvaadvacátého ledna."
"Když to říkáte."
"Přece jste věděl, kdy má narozeniny, ne?"
"Myslím, že ..."
"Kolik let jste s ní byl ženatý?"
"Sedm."
"Tak jste musel vědět, kdy má narozeniny."
"Ano, věděl jsem, kdy má narozeniny."
"Věděl jste, že je to dvaadvacátého ledna."
"Ano, to jsem věděl."
"A taky jste věděl, že k tomu datu ukončí svěřenecký fond činnost."
"Ano."
"Věděl jste, že byste měl dostat čtvrtinu ze základních i zúročených prostředků fondu? Pověděla vám Vicky, že vám to odkázala v závěti?"
König pohlédl na mě. Zhluboka se nadechl.
"Ano, věděl jsem to," připustil, "řekla mi o tom. Ale to neznamená..."
"Pane Königu, prosím vás, dejte si načas, než odpovíte na moji další otázku. Co jste myslel, že by se stalo, kdyby Vicky zemřela před ukončením činnosti fondu?"
"Nevím, nikdy jsem ten fond neviděl."
"Myslíte tím dokumenty fondu?"
"Ano. Nikdy jsem je okem nezahlédl. Vicky taky ne. Věděli jsme jen to, co jí řekl ten starej bláznivej..., co jí řekl její otec."
"A co jí řekl?"
"Že až jí bude třicet pět roků, přijde k nějakým penězům."
"Neřekl, kolik to bude peněz?"
"Ne."
"Ale vy jste věděl, že to bude slušná suma, vzhledem k jejím výdělkům z dob, kdy byla rockovou hvězdou..."
"Nevěděl jsem, kolik. Měl jsem dojem, že Dwayne štosuje většinu těch prachů na svoje vlastní bankovní konto. Jak jsem řekl, dokumenty toho fondu jsem nikdy neviděl, takže jsem nevěděl, kolik má ona dostat. Věděl jsem jen že to dostane, až jí bude pětatřicet."
"Takže jste netušil, co by se stalo s penězi, kdyby předčasně zemřela."
"Nepředpokládal jsem, že by zemřela dřív."
"Ale stalo se to."
"Ano, stalo."
"Tak co jste myslel, že se s těmi penězi stane?"
"Vicky říkala, že pětasedmdesát procent dostane Allie a pětadvacet procent připadne mně."
"To říkala Vicky, ale co myslíte, že říkají stanovy fondu?"

"Nemám ponětí."
"A co jste myslel, že se s těmi penězi stane, pokud zemře i Allison?"
"Nevím."
"Napadlo vás, že je dostane Dwayne Miller?"
"Nevím."
"Nebo nějaká nemocnice pro zvířata?"
"Já nevím."
"Anebo jste si myslel, že je dostanete vy, pane Königu?"
"Nelíbí se mi, co tu naznačujete."
"Co myslíte, že naznačuju?"
"Že jsem zabil svou vlastní ..." Náhle se přerušil. "Pane Hope, pokud jsem správně pochopil, co mi bylo předtím řečeno, nejsem povinen odpovídat na otázky, když nebudu chtít. Je to tak správně?"
"Správně."
"Když budu chtít, můžu ten výslech zastavit hned teď, ano?"
"Ano, můžete."
"Tak já chci, aby to skončilo."
"Fajn," pokývl jsem. "Slyšel jste ho, pane Bloome."
"Fajn," řekl Bloom. "Děkuju vám, pane Königu."
"Můžu už jít?"
"Nejprve bych chtěl, abyste pro nás vyhledal ten dům. Ten s tou Jenny..."
"Ano, zavedu vás tam."
"Zavolám dolů, aby připravili vůz."
Bloom zvedl telefonní sluchátko.
"Kde je teď moje dcera?" zeptal se König.
"V márnici."
Bloom promluvil do telefonu: "Harry, budu potřebovat auto, můžeš zařídit, aby na nás čekalo dole asi tak za deset minut? Díky."
Zavěsil.
"Kde je ta márnice?" vyptával se König.
"Ve všeobecné nemocnici."
"Protože budu muset udělat přípravy na pohř-" Zarazil se. "Co tam s ní dělají?" zeptal se. "Pitvají ji?"
"Ano."
"To smějí?" ptal se mne König? "Rozřezat ji a ..."
"Ano," ujistil jsem ho. "Podle článku 406.11 je pitva povinná, kdykoli někdo zemře v důsledku násilného zločinu."
König si povzdechl a přikývl.
"Tak se do toho dejme," prohlásil a těžkopádně se zvedl.
Jenny bydlela na Avocado Way, v černošské čtvrti za kolejemi, hned u náměstí Beachview Shopping Plazza, které pojmenoval nejspíš nějaký vizionářský budovatel, protože nejbližší pláž byla odtud vzdálena patnáct mil. König ukázal na dům postavený z tvárnic s šedou šindelovou střechou a jasně červenými okenicemi. Pouliční lampa osvětlovala poštovní schránku, natřenou stejnou červenou barvou. Na schránce nebylo žádné jméno, jen číslo 479. Společně jsme došli ke dveřím, byly také červené a po obou stranách rostly buganvílie. Okenice směrem k ulici byly zavřeny. V domě byla tma. Bloom zazvonil. A znovu. A ještě potřetí. Postarší černoch, sedící na schodech u dveří sousednfho domu, nás upřeně pozoroval. Bloom ještě jednou stiskl tlačítko zvonku.
"Asi není doma." Pohlédl na hodinky. "V kolik hodin že jste ji to v pátek v tom baru sbalil?"
"Asi ve čtvrt na šest," odpověděl König.
"Už je skoro půl deváté."
Bloom pokrčil rameny.
"Asi je ve městě s nějakým jiným kořenem. Zkusíme, co nám o ní poví ten chlápek odvedle."
Zamířili jsme přes trávník k černochovi, sedícímu pod dveřní lampou. Bloom mu ukázal odznak a identifikační kartu a představil se. Černoch se tvářil, jako by nebyl zvyklý na nic jiného, než že ho otravují policajti. Tvářil se lhostejně, ale hnědé oči měl ustarané.
"Nevíte, kdo bydlí tady vedle?" otázal se Bloom.
"Jistě, šéfe. Jenny."

"Jaká Jenny? Víte, jak se jmenuje dál?"
"Jenny Mastersová."
"Nevíte, kde je teď?"
"Proč? Provedla něco?"
"Ne, vůbec nic," uklidňoval ho Bloom.
"Poldové dycky říkaj', že nikdo nic neproveď," podotkl ten muž, "a pak se najednou ukáže, že někoho sebrali."
"Nejdu nikoho sebrat," tvrdil Bloom. "Nevěděl byste, kde je?"
"Maká."
"Kde pracuje?"
"Ve městě. V klubu Alyce."
"Na 301. ulici?"
"Tam to je."
"Děkuju vám."
"Ne, že teď ze mě uděláte pitomce a někoho seberete," varoval ho černoch.
"Ne nemějte starost."
Bloom mu ještě zamával, zatímco mířil zpátky k sedanu, čekajícímu u chodníku.
"Kam teď?" otázal se uniformovaný policista za volantem.
"Klub Alyce na Třísté první," přikázal Bloom.
"Jedete se mrknout na kůzlátka, pane?"
"Jasně, mrknout na kůzlátka," zavrčel Bloom kysele.
Klub Alyce byl jedním z velmi mála místních zařízení s programem "nahoře bez"; Calusa si jinak zakládá na své povznesenosti nad tak pokleslými druhy zábavy. Kromě toho jsou ve městě tři - slovy tři - kina s pornografickými filmy (ve zdejších podmínkách známých pod označením XXX) a na South Trail kdysi fungoval obchod se sexuálními pomůckami a afrodisiaky, ale loni v srpnu ho policie zavřela, protože zjistila, že majitel krámku prodává také kuřácký materiál pro všelijaké ty marihuanové fajfčičky a špičky. Potom obchod převzal nějaký člověk, který tam prodává čínská jídla přes ulici a vedle toho možná také opium, ale o tom policie ještě neví. Ani já to nevím úplně jistě, ale moje dcera Joanna tvrdí, že jeden feťák z Bedloeovy školy si všechny drogy kupuje v Hongkong House - tak se ten krám jmenuje - a na Joanniny informace se obvykle dá spolehnout.
Neon před klubem Alyce hlásal, že jsou uvnitř k vidění TANEČNICE NAHOŘE BEZ, a ručně psaný plakát na čelní stěně sděloval případným zákazníkům, že je zde otevřeno od devatenácti do dvou hodin. Na konci řady vozů zaparkovaných před vchodem stála nějaká dodávka. Za volantem sedělo mladé děvče se záplavou světlých vlnitých vlasů. Když jsme vedle ní zaparkovali, vyzývavě se usmála. Náš strážník se na ni podívala, zazubil se a zeptal se: "Nepotřebuje někdo hulibrčku?"
"Jasně, hulibrčku," odsekl Bloom. "Vy počkáte tady."
"Pane?"
"Říkám, že počkáte tady. Nechci, aby se všichni rozběhli k východu, jakmile uvidí uniformu."
"No jo, šéfe," zabručel policista.
Vystoupili jsme z auta - otrávený strážník zůstal sedět u volantu - a vykročili jsme ke vchodu do klubu. Dveře, vyvedené v barvě ocelové modří, vedly do nepříliš osvětlené chodby, na jejímž konci seděla nějaká dívka na stoličce u vysokého pultu. Měla na sobě černý trikot, černé, těsné šortky, černé punčochy a černé kožené střevíce na vysokých podpatcích. Na pultě před ní ležela otevřená krabice na peníze. Zelené světlo nad její hlavou zalévalo bankovky a činilo je ještě zelenějšími, než by podle původního záměru amerického ministerstva financí měly být. Když jsme přišli blíž, usmála se.
"Nazdar, pánové," pozdravila, "vítejte v klubu Alyce."
Na stěně za jejími zády visela cedule s varováním, že vstup do podniku je povolen jen osobám starším osmnácti let, a s upozorněním, že by dovnitř neměl chodit nikdo, koho nahota pohoršuje.
"Už vám bylo osmnáct, pánové?" zeptala se s koketní upejpavostí.
Bloom vytáhl odznak.
"Policie," řekl stroze a jí zmizel z tváře úsměv. "Hledáme ženu

jménem Jenny Mastersová. Je tady?"
"Proč?" zeptala se dívka. "Co udělala?"
"Proč chtějí všichni pořád vědět, co kdo udělal?" podivil se Bloom. "Třeba byla svědkyní dopravní nehody, ne? Anebo možná zdědila milión dolarů. Tak je tady, nebo ne?"
"Opravdu zdědila milión dolarů?" vyzvídala dívka.
"Dva miliony," odsekl Bloom.
"Kde je?"
"Děláte si ze mě psinu."
"Je tady uvnitř?"
"Ano, pane. Ale vstupné dělá pět dolarů za osobu."
"Nebuďte směšná," odpálil ji Bloom a odhrnul černý sametový závěs, oddělující vnitřek klubu od vstupní chodby.
Prošli jsme za ním dovnitř. Ve vlastním klubu byla snad ještě větší tma než v chodbě. Jen jediná část byla jasně osvětlena: kulaté jeviště uprostřed místnosti, nyní obsazené dívčinou, která na sobě měla jen šířůrkové kalhotky a rudé saténové střevíce s vysokými podpatky. Z dvou reproduktorů, zavěšených nad jevištěm vedle světel a bodových reflektorů, duněl rokenrol. V těsné blízkostí kolem jeviště stály nejméně tři tucty barových stoliček, v tuto chvíli většinou neobsazených, a tanečnice divoce pohazovala prsy před skupinou čtyř zákazníků, sedících zády k nám. Jako kruhy na hladině, když vhodíte do vody kámen, bylo kolem jeviště rozestavěno asi padesát nebo šedesát malých stolků. Na rozdíl od barových stoliček byla většina míst u stolků obsazena. Bylo tomu tak z dobrého důvodu.
Stolky se utápěly v pološeru. U každého z nich tančila okolo sedících zákazníků pro jejich soukromé potěšení nahá dívka. Některé měly na sobě jen spodní díl bikinek. Jiné byly oblečeny do dvoudílných plavek, vysoko vystřižených podél dlouhých nohou a se shrnutým vrškem, takže odhalovaly ňadra. Některé měly šířůrkové kalhotky a kratičké noční košilky, které si rukou vyhrnuly až nad prsa. Všechny nosily boty na vysokých podpatcích a všechny seděly obkročmo svým zákazníkům na klíně a zuřivě na ně dorážely ňadry. Muži seděli nehybně, s vytřeštěnýma očima a připitomělými úsměvy ve tvářích, ruce svěšeny podél boků. Na stěně visel obrovský nápis, upozorňující zákazníky, že není dovoleno se dívek dotýkat. Byla zde děvčata bílá, černá, hnědá i žlutá. Některé dívky byly zářivě krásné. U jednoho stolku seděla osamělá blondýna, která nevypadala na víc než šestnáct let. V náručí svírala obrovského plyšového medvídka pandu. Na sobě měla jen flitrové hvězdičky zakrývající hroty ňader a kalhotky z provázků s okrajem k prasknutí napjatým složenými dolarovými bankovkami. Dlouhé nohy měla přehozeny přes sebe a jedním střevíčkem se špičatým podpatkem pohupovala do rytmu hudby.
"Policie," řekl Bloom a ukázal jí odznak. "Která je Jenny Mastersová?"
Dívka málem vylítla ze židle. Jakoby na obranu sevřela v náručí pandu a odpověděla:
"Já jsem tady nová."
"To já taky," opáčil Bloom. "Jenny Mastersová. Která to je?"
"Tamhleta," ukázala dívka. "U toho námořníka."
Námořník seděl u stolu v rohu místnosti, dlouhé nohy nataženy před sebou. Na jedné z nich sedělo zády k nám vysoké černé děvče a natřásalo se před ním. Mělo na sobě kratičkou noční košili, bílé kalhotky poseté flitry a boty s podpatky. Okraj košile si přidržovalo rukou nad nahými prsy. Námořník měl ve tváři strnulý výraz. Protože děvče sedělo zády k nám, všiml si nás dřív než ono a na dálku vycítil, že je Bloom polda. Naléhavě dívce něco pošeptal a ona se rychle otočila a nechala košili sklesnout dolů, i když průsvitná látka sotva stačila zakryt její nahotu. Možná nepoznala, že Bloom je policajt a já advokát, ale určitě poznala v Königovi kořena, s nímž strávila čtyřiadvacet hodin v posteli. Dala si ruce v bok, jeden bok vysunula dopředu, a čekala, až přijdeme blíž. Námořník, chycený v koutě, zoufale přemýšlel, jak se odtud dostat.
"Jste Jenny Mastersová?" otázal se Bloom.
"To jsem," odvětila.
"Znáte tohoto muže?" ptal se Bloom.

"Jeho znám," připustila Jenny, "ale kdo jste, sakra, vy?"
"Detektiv Bloom, caluská policie."
"Myslela jsem si to," pokývla hlavou.
"Odkud toho muže znáte?"
"Je to můj přítel," usmála se Jenny.
Její zuby bělostně zazářily proti kávové hnědi tváře. Ruce měla stále založeny v bok.
"Teda, aspoň myslím. Vo co de?"
"Kdy jste ho viděla naposledy?" zajímal se Bloom.
"Ztratil snad hodinky, nebo co?"
"Nic takového."
"Žádný stížnosti?"
"Žádný."
"Žádný stížnosti, no dobrá," řekla Jenny.
"Tak, kdy jste ho viděla naposledy?"
"Před pár hodinama."
"V kolik?"
"V kolik sme skončili, drahouši?" zeptala se Königa. "Řekla bych tak v šest. Nebylo tak ňák šest hodin?"
"Kde jste byli?" pokračoval Bloom.
"U mě."
"Na Avocado Street?"
"Vy ste tam byli, jo?"
"Byli."
"Kdo vám řek', kde mě najdete?"
"To je jedno," řekl Bloom. "Kdy jste tam s panem Königem přišli?"
"Tak se menuješ, drahouši?" Jenny se opět usmála. "Myslíte domů?"
"Ano, domů."
"Někdy včera večer."
"Kdy včera večer?"
"Tak ňák tou dobou, cos dneska vodcházel, že jo, drahouši? Mohli sme tam bejt tak asi v šest?"
"Byli jste v tom domě spolu od šesti hodin včera večer do šesti dnes večer, je to tak?"
"Tak ňák."
"Odešel někdo z vás během té doby z domu?"
"Měli sme hrozně práce, čoveče, abysme někam chodili."
"Byl tam celou dobu, hm? Nevyšel z domu?"
"Ani na minutku. Proti tomu přece není žádnej zákon, když se dva lidi vzájemně těšej' ze svý společnosti, nebo jo?"
Bloom se na ni zahleděl. Jeho upřený pohled by zmrazil i Saharu.
Jenny pokrčila rameny. König si prohlížel vlastní boty. Námořník se snažil sedět s obličejem otočeným ke zdi.
"Je to oukej?" zeptala se Jenny.
"Jo, oukej," potvrdil Bloom kysele.
Königa jsme vysadili před hotelem Breakwater Inn na Tidal Street a strážník nás potom zavezl zpátky na policejní stanici. Celou cestu přes město zachovával mlčení, trucoval, protože ho Bloom nevpustil do paláce rozkoší v Alyce. Když nás vyložil před vchodem do budovy, byl ještě pořád otrávený. Stoupali jsme výtahem do třetího patra a Bloom řekl:
"Za předpokladu, že policejní lékař správně určil dobu smrti, je z toho König bezpečně venku. Nemohl šoustat černou poběhlici a v té samé době podříznout krk malé holce."
"Kdy máte v úmyslu si podat Millera?" otázal jsem se.
"V tuto chvíli se s ním moji lidi na můj příkaz neustále snaží spojit," ujistil mne Bloom.
S Vickiným otcem se snažil spojit detektiv Pete Kenyon, na policajta poměrně malý, podsaditý mladý muž, jemuž jsem hádal něco přes třicet let; měl vlasy téže zářivé oranžové barvy jako Millerova poštovní schránka a spoustu pih ve tváři. Nad dvěma velice bílými a výraznými horními předními zuby se zdvíhal horní ret jako nehybná vlna - takže připomínal veverku nebo bobra, nemohl jsem se rozhodnout, co víc. Přemýšlel jsem, jak by měl být zařazen v mém a Frankově dělení světa na prasečí a liščí obličeje. V pravici třímal štos papírů a nejprve ze všeho nám pověděl, že

Millera telefonicky shání zatím bez úspěchu. Nechtěl by tam Bloom někoho poslat, aby ho sebral? Bloom se nad tím na chviličku zamyslel a odpověděl, že zatím chce postupovat nenápadně a pokusit se sem Millera dostat dobrovolně, pokud se ho podaří zastihnout telefonicky.
"Volal jste na plantáže nebo k němu domů?" zeptal se.
"Tam i tam," prohlásil Kenyon "a nikde není."
"Co to máte v ruce?" chtěl vědět Bloom.
"Právě to doručila expresní pošta z Illinoisu. Plnej pytel georgijských rádií. Strany dvě stě čtyřícet tří až dvě stě padesát devět. Okopírovala to pro nás ta hodná paní ze Skokie, ať už je to kdekoli. Čtyři stránky vysílacích sítí a dalších deset stran abecedního seznamu, od Austellu až po Wimo. Morne, je tu nejmíří stovka měst a bůhvíkolik rozhlasových stanic. Například jenom ve městě jako je Savannah se najde nějakých sedmnáct, osmnáct stanic, střední vlny i VKV. Kdybychom jim začali volat teď hned, budeme s tím hotoví o příštích Vánocích."
"Mají seznamy pracovníků?" ptal se Bloom.
"Jo, ale žádný diskžokeje. Jen generální ředitele, obchodní ředitele a tak."
"Do hajzlu," zaklel Bloom.
"Ale mám nápad," řekl Kenyon.
"Jo? Jakej?"
"Pokud Marshall tam někde pracuje, musel vyplnit daňové přiznání, nemám pravdu? Tak proč nezavolat na berňák do Jacksonvillu? Třeba by nás mohli propojit s georgijským úřadem, a tam si adresu toho blbouna zjistíme."
"Nedají ti nic," namítl Bioom. "Od tý legrace kolem Nixona už to nejde."
"Tohle je vražda, Morrie."
"Jim je to fuk, i kdyby to byla genocida. Můžeš to zkusit, ale pošlou tě do háje, vím to. Zjistils něco na federální síti?"
"Nic. V posledních letech ho v Georgii nezatkli - dal jsem jim vůbec správný údaje? Edward Marshall, narozený 1941 nebo 1942, šest stop, sto osmdesát liber, černé vlasy, modré oči?"
"To souhlasí."
"Nic," opakoval Kenyon. "Ani FBI ho nemá v záznamech. Mimochodem, proč ho vlastně tak naháníš?"
"Protože jednak by nám mohl dát nějaké informace o tom bubeníku Sadowském, o kterém poldové v New Yorku zatím nevědí vůbec nic. Za druhé by nám třeba pověděl, kdo je, do prdele, ten jeho tajemnej kámoš, co mu půjčil člun, takže byl tak příhodně na vodě právě v době, kdy někdo zabil Vicky Millerovou. Myslíš, že tyhle dva důvody stačí na to, abychom mrskli zadkem?"
"Asi jo." Kenyon pokrčil rameny. "Škoda, že tihle hoši nemají nějaký odbory..."
"Počkej chvíli," přerušil ho Bloom. "Musí být v odborech, ne? Tedy, jestli pracuje v rádiu. Není to povinné? Nějaký svaz nebo tak něco? Jak tomu sakra říkají? Pro rozhlasový umělce?"
"To mají herci," opravil ho Kenyon. "Herecký svaz."
"No a co? Je to něco jako svaz, vím, že to existuje. Zjisti, jak se jmenuje," nařídil, "odborová organizace těchhle lidí od rádií."
"V Georgii je uzákoněné právo na práci," upozornil ho Kenyon.
"Stejně jako na Floridě. Jestli nechce, nemusí být v odborech."
"I tak mi to zjisti," naléhal Bloom.
8
V neděli odpočíval i Bůh.
Kromě toho, moje dcera chtěla vědět, jestli dnešní den promarníme stejně jako včerejšek, kdy jsme cestovali z New Orleansu přes Tampu domů, já se pak hnal někam za prací a ona musela sama koukat na televizi. Moje dcera ví, jak si vynutit pozornost. Uměla to skvěle i v dobách, kdy jsem ještě byl ženatý se Susan, ale až po rozvodu to dotáhla k dokonalostí, vycházejíc ze zásady, že rozvedení rodiče bývají nezvykle přístupni rozmarům svých ratolestí. Ani jí to nedá moc práce. Já bych pro ni ochotně skočil i do díry s tekutou lávou.
Místo toho jsem propátral nedělní přílohu Herald Tribune, abych

našel vhodné povyražení, a postupně jsem předložil a po zamítnutí opět stáhl tyto návrhy: 1) Výroční výstava uměni a řemesel na Bayview Avenue; 2) Sochařská vernisáž ve Wexlerově galerii na Main Street; 3) Výroční dražba orchidejí a jiných rostlin v Agnes Lorrimer Memorial Garden; 4) Okresní trh v Caluse (Joanna podotkla, že pěkně děkuje, z tohohle už vyrostla) a 5) Výstava drahokamů a indiánských šperků v Pierpont Hall. Podařilo se mi Joannu zaujmout, až když jsem narazil na oznámení o mistrovství Floridy v rodeu, pořádaném v Ananburgu. Hned chtěla, abych zavolal Dale a zeptal se jí, jestli půjde s námi. Vytočil jsem číslo k ní domů na Whisper Key a pocítil jakousi úlevu, když telefon zvonil a zvonil, aniž by ho někdo zvedl. Opravdu jsem si přál strávit nějaký čas se svou dcerou o samotě. Nebylo mojí vinou, že - jak se ukázalo - i v Ananburgu, vzdáleném od místa vražd dobrých čtyřicet mil, mi určitou dobu zabere práce.

Do Ananburgu, který leží v sousedním okrese De Soto, se jede na jih po dálnici číslo 41, potom odbočíte doleva na silnici do Timucuan Point a za ptačí rezervací na řece Sawgrass následují míle a mile dobytkářského kraje. Na přelomu dubna a května tu bývá vzduch plný malých broučků. Páří se za letu a v manželských objetích se vám rozbíjejí o čelní sklo. Výsledný efekt je krvavý a slizký. Člověk musí každé tři míle zastavit a očistit sklo, anebo absolvovat zbytek cesty podle přístrojů. Ale tohle byl leden, broučci se svými neutuchajícími pokusy byli pryč a zdálo se, že studená fronta se milostivě přesunula nad oceán a nechala za sebou nádherný, jasný den; podle všech předpovědí mělo být pětadvacet stupňů. Stačí vyjet z Calusy jen kousek, aby člověk pochopil, že stát Florida je skutečně nedílnou součástí opravdového jihu. V místě, které v posledních čtyřech letech nazývám svým domovem, převládá především středozápadní dialekt, tu a tam s náznakem tvrdého přízvuku ze severovýchodu anebo - ještě vzácněji - s příměsí kanadské angličtiny. Ale když se zastavíte pro benzín tady v zapadákově, jak jsme my učinili asi šestnáct mil za hranicemi města, setkáte se s jižanským přízvukem tak silným, že by se dal sekat mačetou. Zdejší chlapi nosí modráky s ladem, vysoké boty a slaměné klobouky, žvýkají tabák a odplivují s neomylnou přesností; ženy se oblékají do pestré bavlny se vzorkem - moje maminka tomu říkala domácí šaty. Restaurace v městečkách rozhozených řídce podél silnice nabízejí "domácí stravu", což všude bez výjimky znamená venkovskou šunku s černými boby, zelené fazolky a solený bůček, kukuřičnou kaši, kapustové listy, kukuřičný chléb a- zvlášť v tomto kraji - sušeného sumce. Ujížděli jsme po silnici rovné jako šíp, po obou stranách ležely pastviny a já si chtě nechtě musel představovat, jak by asi na tuto krajinu a její obyvatele reagoval Frank.

Moje dcera měla něco na srdci.

Vždycky poznám, že se mi chystá sdělit něco obrovsky důležitého, protože nejdřív asi tak půl hodiny sedí mlčky, hryže si horní ret a její problém ji tak dlouho užírá, až nakonec vyplave na povrch. V takových chvflích se vyplatí být trpělivý. Po třinácti letech otcovství jsem zjistil, že žádným sondováním Joanně ústa neotevřu. Poví mi to, až bude úplně připravena, a jedině tehdy. Obvykle takové sdělení přijde jako blesk z čistého nebe, jako tuto neděli na cestě do Ananburgu. Žvanil jsem něco o rodeu, které dnes uvidíme, a o rodeu vůbec a přičinil jsem poznámku, která mi připadala celkem chytrá, totiž že součástí mého životního plánu je podívat se jednou za sedmadvacet let na rodeo, a nemyslel jsem, že bych své dceři musel připomínat, že je mi teprve sedmatřicet, takže naposledy jsem ho viděl v deseti letech, když tu náhle bez varování pronesla:

"Co by měl člověk dělat, když ho nějaký kluk chce osahávat?"

Chvíli jsem nad tím přemýšlel a pak jsem odpověděl způsobem, jenž by zaručeně vyvolal okamžité protesty ze strany advokáta odpůrce.

"Který kluk?" otázal jsem se.

"No... kterýkoli."

"Nemáš na mysli žádného konkrétního kluka?"

"Ale ano, mám na mysli konkrétního kluka."

"Znám ho?"

"Znáš a nemáš ho rád," přisvědčila Joanna.

"Andrew Kruťas," uhodl jsem.

Andrewu Kruťasovi bylo patnáct let a ve skutečnosti se jmenoval Andrew Crowell. Překřtil jsem ho, když mu ještě bylo čtrnáct a slíbil mé tehdy dvanáctileté dceři, že s ní půjde na akci zvanou Jarní dovádění v Bedloeově škole, a na poslední chvíli jí zavolal, že musí pro svého otce něco zařídit, takže se tancovat nepůjde. Joanna byla na ten víkend u mě a strávila ho pláčem ve svém pokoji od pátku pěti hodin odpoledne, kdy ten pitomec zavolal - dvě a půl hodiny předtím, než se měl pro ni zastavit - až do neděle šesti hodin večer, kdy jsem ji konečně dokázal vylákat ven, aby se navečeřela, a pak jsem ji odvezl k její matce. Syčákům, kteří se chovají sprostě k mé dceři, neodpouštím jen tak snadno. Naproti tomu Joanna mu odpustila skoro okamžitě. Když mě znovu navštívila o dva týdny později, strávila s ním na telefonu skoro stejně dlouhou dobu, jakou proplakala ve svém pokoji tehdy, když měli jít tancovat. A teď chtěla vědět, co má dělat, když ji Andrew Kruťas bude chtít osahávat - pokud už to neudělal.
"Andrew Crowell, tati," opravila mě.
Ať si mu říká Andrew Crowell až do alelujá; pro mě to vždycky a napořád bude Andrew Kruťas, ten hajzlík. Mé mínění o něm nijak nezlepšilo, co jsem se náhodou dověděl od jedné z Joanniných kamarádek, která u nás před pár měsíci zůstala o víkendu přes noc. Prohlásila, že Andrew pravděpodobně kšeftuje s marjánkou a že když tenkrát večer, kdy byla ta tancovačka, musel něco "vyřídit", nepochybně šel někam na opuštěnou pláž sklízet trávu. Moje dcera proti těm obviněním vehementně protestovala. Nemohla však popřít, že Andrew Krufas chová hady. Jednou mi nabídl, že k nám domů přinese hroznýše královského. Řekl jsem mu, že ten jeho koníček by nepochybně zajímal Freuda. Zeptal se, kdo to je.
Tohle je tedy milenec mé dcery: feťák, chovatel a pitomý ignorant.
"Kdy se to stalo?" zeptal jsem se.
"Co, kdy se stalo?"
"Cos říkala, že se stalo?"
"Neřekla jsem, že se to stalo."
"Tak kdy myslíš, že se to stane?" ptal jsem se dál.
"Jen na to nějak přišla řeč."
"Chceš říct, že tě varoval, abys něco podobného čekala?"
"To přesně ne.."
"Tak co tedy přesně?"
"Ne, že by mě zrovna varoval. Byl to spíš slib."
"Aha, chápu."
"Tati, nenaštvi se, jo? Já chci jen vědět, co bych měla dělat, jasný? Pro všechny případy. Pokud by se stalo to, co si myslím, že se stane. To je všechno."
"Slíbil ti, že se to stane, je to tak?"
"Ano. Víceméně."
"Jak to myslíš, víceméně?"
"No, povídal něco, jako že shledává... víš... že zničeho nic, víš, že ho nějak přitahuje, víš, když ještě nedávno nebylo nic, co by ho mohlo přitahovat, a teď najednou je. Takže říkal, že jako... možná nebude... no... říka1, že ‚nedokáže odolat pokušení`. Tak to říkal."
"Rád by ochutnal ovoce stromu poznání, je to tak?"
"Cože?" podivila se Joanna.
"Náš malej biblickej opatrovník zvířátek."
"Tati, to je tvůj problém, že ti vadí hadi, ne Andrewův."
"Ano, hadi mi vadí docela určitě. A taky mi vadí Andrew."
"To už vím."
"Tak proč se mě ptáš, co máš dělat?"
"Protože jsem se ptala mámy a ona prý, jestli bych nechtěla zajít za doktorem Beyerem, aby mi předepsal pilulky."
"Pilulky!"
"Jo."
"Ježíšikriste!"
"Jo."
"Copak se ta máma zbláznila? Je ti teprve třináct!"
"V září mi bude čtrnáct."
"Září bude skoro za rok."
"Hádám, že myslela trochu dopředu."

"Myslí až moc dopředu. Doufám, žes odmítla."
"Řekla jsem, že si to rozmyslím. Ale mezitím... Co mám dělat s Andrewem?"
"Co dělají s Andrewem jiná děvčata tvého věku?"
"No, jediná holka, co nastálo chodila s Andrewem..."
"Ty s ním chodíš nastálo?"
"No, asi jo."
"Co to znamená, asi jo?"
"Scházíme se spolu. A s nikým jiným."
"Joanno, jsi ještě moc mladá ..."
"Ale tati ..."
"- aby ses vázala na jediného chlapce."
"Skoro všechny holky u svatého Marka mají stálé kluky."
"Roxanne taky?"
Roxanne bylo to děvče, které mi jednou odpoledne povědělo - zatímco jsem stříkal podpalovač na dřevěné uhlí, na němž se měly grilovat parádní hamburgery a hot dogy -, že Andrew Crowell pravděpodobně prodává marihuanu. Joanna byla v tu chvíli v bazénu a plavala pod vodou jako žralok. O tom, co mi Roxanne řekla, jsem se taktně nezmínil, dokud ji její otec v neděli odpoledne neodvezl domů. Když jsem opět s dcerou osaměl, seznámil jsem ji s ohromující novinou, že Andrew možná jede v drogách, a ona okamžitě odpálila, že Roxanne je jimi úplně přecpaná. Roxanně bylo čtrnáct před Vánoci, takže je o devět měsíců starší než Joanna. Je pomenší, trochu zavalitá, má černé kudrnaté vlasy a inteligentní hnědé oči. Její matka studovala ve Vassaru a Roxanne má také v úmyslu tam jednoho dne nastoupit, o čemž ustavičně vykládá každému, kdo je ochoten jí naslouchat. Připravuje se na to tím způsobem, že se snaží vypadat jako učenec, a proto nosí brýle s černými obroučkami. O těch drogách mi řekla zcela věcně, způsobem, jímž o drogách mluví všechna děcka v Caluse - a možná i v celé Americe.
"Právě Roxanne s ním kdysi chodila nastálo," podotkla Joanna.
"Roxanne?"
"Jo."
"S Andrewem?"
"Jo."
Tato nová informace zřejmě přinejmenším zčásti přidávala na důvěryhodnosti Roxanninu tvrzení ohledně drog. Na okamžik jsem zapřemýšlel, zda je jimi doopravdy úplně přecpaná, a rozhodl jsem se, že se k celé problematice narkotik vrátím, jakmile vyřeším naléhavější záležitost, týkající se panenských ňader mé dcery.
"A když s ním chodila nastálo," otázal jsem se, "dovolila mu..."
"Úplně všechno, tati," ujistila mě Joanna.
"Cože?"
"Úplně všechno."
"Chceš říct...?"
"Jo."
"Malá Roxanne?"
"Jo."
Potřásl jsem hlavou.
"Nebuď tak šokovaný," napomenula mě Joanna.
"Šokovaný? Jsem zděšen! Je jí teprve čtrnáct!"
"Každý to dělá," prohlásila Joanna.
.,Kaž-"
"No, skoro každý. Myslím u svatého Marka."
"V tom případě tě musí považovat za opožděnou ve vývoji."
"Vlastně jsem. Chci říct, považují mě za opožděnou. Když jsem se Roxanny zeptala, jestli..., chápeš, mám Andrewovi dovolit..., chápeš, to, o čem mluvil, tak vyprskla smíchy."
"Připadalo jí to legrační, jo?"
"Jo."
"Děsně srandovní."
"Jo. Tak mám? Mám ho nechat?"
"Ne."
"Ne?"

"Andrewa ne."
"Proč ne Andrewa?"
"Protože by ses tím snížila," prohlásil jsem.
Nedokázal jsem připadnout na jiný způsob, jak to formulovat. Věděl jsem, že je to hrozně bídné a nedostatečné vysvětleni, věděl jsem, že budu muset přijít s nějakým zemětřesným argumentem, mám-li své dceři pomoci nalézt správnou cestu k ženství, připravit ji na první pokusné doteky a nádhernou reakci, ale jediné, co jsem dokázal říci, bylo, že s někým jako Andrew by ztratila svoji cenu, kdyby tak méněcennému jedinci dovolila, aby ji... nějak pošpinil.
Zdálo se mi, že mlčí hrozně dlouho. Za otevřenými okny auta ubrala monotónní venkovská krajina. Do Ananburgu nám ještě zbývalo dobrých dvacet minut cesty, bylo už skoro půl druhé a slavnostní nástup soutěžících byl stanoven přesně na druhou hodinu. Věděl jsem, že jsem se vyjádřil nesprávně, a jedinou útěchou mi bylo vědomí, že Susan jí poradila ještě větší pitomost. Navrhnout jí, aby začala brát prášky, ježíšmarjá!
"Vlastně...," ozvala se Joanna.
Zadržel jsem dech.
"Já ani nevím jistě, jestli mu to chci dovolit. Myslím... Možná, že je pravda, co o něm říkáš, tati. Nevím to určitě, ale možná že jo. A myslím, že kdybych mu dovolila udělat to, co chce, vlastně bych mu dala něco hrozně osobního, něco, o čem jistě nevím, jestli mu to chci dát. Jo, asi bych se vážně snížila." Pokývla hlavou.
Neřekl jsem nic. Upíral jsem oči na silnici před sebou.
"Díky, táto." Založila si ruce na prsou.
Po chvíli si začala broukat písničku od Eltona Johna, kterou znám i já.
Slavnostní nástup jsme prošvihli, ale podařilo se nám usednout na svá místa na stinné straně arény dostatečně včas, abychom vyslechli zahajovací formuli a státní hymnu.
První soutěž byla jízda na koni bez sedla a nějaký pán sedící vedle mě a Joanny nám vysvětlil, že kůň, kterého si žádný z kovbojů nechce vylosovat, se jmenuje Postrach Dennis a má číslo osmnáct.
"Dávejte pozor, kdo si vytáhne osmnáctku, až ten kůň nastoupí," tvrdil. "Shodí každýho během pár vteřin."
A skutečně, jako třetí v pořadí se na scénu vyřítil Postrach Dennis a kovboj sedící na jeho hřbetě vydržel jen tři sekundy, což zcela dokazovalo pravdivost slov našeho souseda. Zůstali jsme na místech i při chytání telat v jízdách na divokých koních a pak jsem Joanně navrhl, jestli by si nedala hot dog nebo tak něco. Připustila, že umírá hlady - moje dcera vždycky umírá hlady - ale že by nerada přišla o chytání dospělých krav, což náš soused označil za nejvíc vzrušující soutěž, kromě jízd na býčích hřbetech; to měl být poslední bod programu. Ujistil jsem Joannu, že jsem za minutku zpátky, a začal jsem se prodírat ven z řady. Všiml jsem si, že všichni, muži i ženy, nosí obrovské klobouky, a zatoužil jsem být majitelem jediného obchodu s módními doplňky v Ananburgu. Když jsem vyšel vstupní branou arény a zamířil ke stánku s občerstvením, vzdálenému nějakých padesát yardů, vrchní ceremoniář právě vykládal do mikrofonu, že při chytání dobytčat pracují kovbojové ve dvojici jako tým, pomocník se stará o to, aby kráva držela směr, a ten, jehož úkolem je ji chytit, seskočí ze sedla "do kapsy" mezi koněm a krávou, chytne krávu za rohy a strhne ji k zemi. Na malém dřevěném stánku visela cedule s nápisem HOT DOGY, HAMBURGERY, NEALKOHOLICKÉ NÁPOJE.
Ve frontě, sestávající asi z tuctu mužů i žen, stál Jim Sherman.
Zprvu jsem ho nepoznal, protože stál ke mně zády a byl oblečen jako většina ostatních mužů - v džínách, vysokých botách, košili západního střihu s perleťovými knoflíky a velikánském klobouku. Já ho znal spíš v obleku a kravatě, jako jednoho z vlastníků Greenery, jenž vítal příchozí, anebo v těsných plavkách, když se procházel po pláži a předváděl své skvěle opálené tělo. Vtom se natočil ke mně z profilu, aby dívce u grilu sdělil objednávku, a zatímco jí vykládal, že si dá dva hamburgery a dvě coca-coly, já jsem ihned poznal jeho jemně tvarovaný liščí nos a křivku do bronzova opálené čelisti. Asi mě zahlédl koutkem oka. Otočil se ke mně - stál jsem o tři zákazníky za ním - a poněkud nepřítomně pozdravil:

"Ahoj, Matthew."
Vzal si od děvčete za pultem nákup, zaplatil, zastavil se u fronty vedle mě a zašeptal:
"Musím s vámi mluvit."
"O čem?" zeptal jsem se.
"Tady ne," řekl. "Setkám se s vámi za deset minut, jakmile tohle donesu Bradoví."
"Dobrá. Tak kde?"
"Tamhle u pokladny."
"Jistě," potvrdil jsem a díval se za ním, jak odchází od stánků.
Když jsem Joanně vysvětlil, že si potřebuji s někým promluvit, řekla, že prý dobře mi tak; ona se přihlásí do honby za telaty, jež měla nastat po chytání krav, které jsem z větší části propásl. Jak nám vysvětlil náš soused, při honbě za telaty může každý kluk či děvče z hlediště vskočit do arény, v níž pobíhá asi tucet nebo i víc telat, pokusit se jedno z nich chytit a odtáhnout je k cílové čáře, za což obdrží finanční odměnu.
"Obvykle to ale vyhrávají kluci," dodal náš informátor a Joanna udělala obličej.
Nechal jsem ji tam s dvěma hot dogy, sáčkem hranolků a pomerančovou štávou a šel jsem hledat Jima Shermana.
Opíral se o nejbližší pokladnu a dýmal z cigarety. Když mě uviděl přicházet, rozdrtil oharek podpatkem vysoké boty a pak smekl ten svůj desetigalonový klobouk a otřel koženou pásku uvnitř tak, jako jsem to tehdy na pomerančových plantážích viděl udělat Millera. Pak si klobouk opět nasadil.
"Co máte na srdci?" zeptal jsem se.
"Jsem rád, že jsem tu na vás natrefil," řekl. "Chystal jsem se zajít za vámi zítra ráno do kanceláře. Tohle mi ušetří cestu."
Z krabičky v kapse u košile si vzal další cigaretu, vylovil ji, aniž by krabičku vytáhl z kapsy, potom si škrtl kuchyňskou zápalkou o zadnici džín, zapálil si, vyfoukl oblak dýmu a zašilhal modrýma očima jako sám Gary Cooper, nebo na kterého honáka dobytka si to tady v Ananburgu hrál.
"Byla u mě policie," oznámil mi.
"Kvůli čemu?"
"Vyptávali se, jestli jsem Vicky nevyhrožoval, že ji zabiju."
"Co jste jim odpověděl?"
"Samozřejmě, že ne."
"Tak co vám dělá starosti?"
"Potíž je v tom, že si myslím, že mně nevěří."
"S kým jste mluvil? S detektivem Bloomem?"
"Ne s nějakým Kenyonem. Takový Irčan, celý pihovatý."
"Jak ho napadlo, že jste jí vyhrožoval?"
"Myslím, že to víte." Jim mi pohlédl zpříma do očí.
"Jo, vím to," připustil jsem.
"To vy jste s tím běžel na policii, že?"
"Poskytl jsem jim informaci, která může souviset se zločinem. Ano."
"To jste nemusel dělat."
"Považoval jsem to za svou povinnost. Nixona málem zbavili prezidentského úřadu za to, že zadržel podobné informace."
"Nixon byl prezidentem Spojených států. Vy jste ..."
"Jsem advokát. A stejně jako on jsem přísahal, že budu zachovávat zákony této země."
"Takže jste to, co jste se dověděl jenom z doslechu ..."
"Pokud jste Vicky pohrozil, že bude mrtvá..."
"Zatraceně dobře víte, jak jsem to myslel! Chtěl jsem tím říct, že ji vyrazím, jestli v Greenery vybouchne! Jednoduše a prostě!"
"Byl jste naštvaný, když jste to říkal. Mohlo jít o skutečné vyhrožování smrtí. Myslím, že za daných okolností byste udělal to, co já, Jime."
"Ne, Matthew. Je mi líto. Přátelé neutíkají k policajtům, když..."
"Vicky byla taky moje přítelkyně."
"Způsobil jste mi spoustu nepříjemností."
"To si nemyslím. Bloom mi sám řekl, že podle něj jste jí nejspíš

hrozil vyhazovem."
"Tak proč za mnou poslal toho poskoka?"
"Musel to prověřit. Nezatkli vás, nebo jo?"
"To neznamená, že to nemůžou udělat," namítl Jim. "Kdo je ta krysa, Matthew? Kdo tak hrozně spěchal, aby vám prozradil, že jsem ohrožoval Vicky na životě?"
"To vám radši nepovím."
"Některá z těch pitomejch servírek?"
"Jime, nemá smysl se mě vyptávat, já ..."
"Melanie Simmsová? Ta královnina komorná? Co byla schopná líbat velké rockové hvězdě zadek, kdykoli se naskytla příležitost? Byla to ona, Matthew?"
"Proč se ptáte? Taky bude mrtvá?"
"Zásah," usmál se Jim.
Do domu, který jsem kdysi sdílel s ní a s její matkou, jsem Joannu dovezl až v sedm večer. Susanino auto stálo na příjezdové cestě, což ovšem nemuselo znamenat, že už je doma. Třeba pro ni Georgie Poole před výletem na Bahamy zaskočil se svým Mercedesem 450 SL. Poslal jsem Joannu, ať to zjisti, a zamířil jsem k Reginaldu Soamesovi, svému bývalému sousedovi, který právě ve večerní tmě kropil azalky. Starý Reggie by už trochu nahluchlý a neslyšel mě přicházet. Když jsem stanul na tři stopy od něho, překvapeně vzhlédl a řekl:
"K smrti ste mě vyděsil, mladej. Cože se tady potloukáte?"
"Čekám, jestli už je Susan doma."
"Připravujete nějaký smiřovačky?"
"Jen jsem přivezl dceru."
"Tak proč nejdete dál jako civilizovanej člověk?"
"Zkuste to říct Susan."
"Řeknu, hned jak bude příležitost," slíbil Reggie. "Tak už ste se zasejc zaplet do vraždy, co?"
"Vlastně ani ne."
"Povídali v televizi, že ste poslední, co ji viděl živou."
"To je pravda."
"Když vás zavřou," prohlásil, "pošlu vám cigára." Rozchechtal se, skoro ihned se zase uklidnil a jen tak mimochodem pronesl: "Lidi tvrděj, že se v noci nemá zalejvat. Ale to vám povídám, když zalejváte ve dne, slunce hned všecko vysuší. Támhle je vaše dcera," dodal s pohledem upřeným přes moje rameno.
"Je doma," řekla Joanna. "Zrovna se koupe. Prý ti mám za ni poděkovat."
"Řekni, že není zač." Pevně jsem Joannu objal.
"A, tati..."
Odtáhla se ode mě na délku paže a zadívala se mi do očí.
"Doopravdy děkuju," řekla. "Myslím opravdu doopravdy."
"No dobrá."
"Víš, co myslím?"
"Vím, co myslíš," přisvědčil jsem.
Namíchal jsem si martini a pak jsem zašel k pracovnímu stolu v obýváku a zapnul telefonní záznamník. V domě, v němž jsem kdysi bydlel se Susan a s dcerou, jsem míval pracovnu, a tehdy býval záznamník tam. Teď už jsem pracovnu neměl. V domě, který jsem si pronajal, byly jen dvě ložnice, kuchyň a kombinace obýváku a jídelny, to bylo vše. Nu, byl tu také bazén.
Pravda, malý, ale přece jen dostatečně rozměrný pro osvěžující namočení na sklonku horkého srpnového dne - horší byl v Caluse už jen horký zářijový den. První záznam byl od Marka Goldmana, který se ptal, jestli platí ten domluvený tenis v úterý ráno. Druhý vzkaz byl od klienta jménem Arthur Kinkaid; prý uvažuje o možnosti daňových úlev pro uhelné doly a chtěl, abych si prohlédl brožurku, která je nabízela. Jako třetí se dovolala Dale O'Brienová. Žádala, abych jí zavolal, jakmile příjdu domů. Vypnul jsem záznamník, aniž bych zjišťoval, jestli tam po Dalině vzkazu jsou ještě nějaké další. Vytočil jsem její číslo na Whisper Key (už jsem si ho začínal pamatovat) a ona sa ozvala po třetím zazvonění.
"Ahoj," přivítala mě, "kdes byl celý den?"

"Vzal jsem Joannu na rodeo. Zkoušeli jsme ti volat, říkali jsme si, že bys možná jela s námi."
"Jela bych hrozně ráda," ujistila mě Dale. "Kdy jsi telefonoval?"
"Muselo být už skoro poledne."
"To jsem se šla projít na pláž."
"Tak příště," řekl jsem. "Ode dneška za sedmadvacet let."
Dale se zasmála, přestože té narážce nemohla rozumět.
"A co děláš teď?" vyptávala se.
"Právě jsem dorazil. Mám v ruce skleničku martini a mám v plánu popíjet a poslechnout si zbývající vzkazy na záznamníku. Jestli tam nějaké jsou."
"Proč radši nepřijdeš ke mně?" zeptala se. "U nás máme taky martini."
"No jo, ale tohle je Beefeater martini," namítl jsem.
"Bude ti stačit Tanqueray?" otázala se.
"Hned jsem tam," slíbil jsem.
Její dům stál téměř na samém konci Whisper Key, u úzkého kanálu vedoucího k průplavu pro parníky a k mostu, který spojuje Whisper a Fatback Key. Nedávným hlasováním caluské městské rady bylo rozhodnuto, že se všechny mosty budou otevírat jen jednou za půl hodiny, a ne jako do té doby, kdy kapitánoví stačilo dát sirénou znamení, že se blíží, a vyžádat si okamžité zdvižení mostu. Bylo skoro půl deváté a čluny v kanálu se připravovaly k hromadnému výpadu. Na sloupu na okraji pláže, vymezujícím hranice Daleina pozemku, seděl pelikán, jakoby zabořený hluboko do vlastního peří. Nebe bylo plné hvězd.
Namíchala plný šejky martini, rozpekla sáček sýrových sušenek, a tak jsme seděli na dvorku před domem, poslouchali rachot příboje a z reproduktorů v domě zaznívaly tóny Elgarovy Druhé symfonie. Fagoty, rohy a cella. Její kocour Sassafras, skoro stejně obrovský, jako kdysi býval i můj kocour, podřimoval vedle květináče s kaktusem; příboj, náš hovor, záchvěvy melodií linoucí se z klarinetů, harf a druhých houslí, nic z toho ho nerušilo.
"Líbil se mi ten výlet s tebou do New Orleansu," řekla Dale.
"Asi jsem nebyl nejlepší společník."
"A tvoji dceru mám taky moc ráda."
"Díky."
Nějakou chvíli jsme byli zticha. Z reproduktorů znělo druhé téma, jako proměnlivé opakování prvního tématu. Naslouchal jsem hromování příboje a čekal na zvučné vyvrcholení ve třetím tématu.
"Vzals mě docela útokem," podotkla Dale.
"Vážně?"
"Docela jo. Myslím tím to, jak náhle, z ničeho nic jsi mě pozval. Většina mužů... No; nechci vzbuzovat dojem ženy až moc světa znalé. Kdykoli někdo říká většina mužů, většina politiků nebo většina čehokoli, ve skutečnosti mluví jen o tom, s čím má osobní zkušenost. O lidech nebo věcech, které zná. Od doby, kdy jsem se přistěhovala do Calusy, jsem nevedla moc společenský život. Ale většina mužů," usmála se, "by asi byla maličko zdrženlivější."
"Vadí ti to? Že jsem ..."
"Ne, ne. Moc mi to zalichotilo. A bylo to... vzrušující, Matthew. To, jak očividně jsem tě přitahovala. Strašně vzrušující."
"Jsi hrozně přitažlivá ženská."
"Ty taky. Teda mužský." Zaváhala. "Nepůjdeme se projít na pláž?"
Než jsem odešel z domu, převlékl jsem se do džín, trička a sandálů. Dale byla bosa a na sobě měla vlající bílý bavlněný hábit. Shodil jsem sandály, vyhrnul si okraje nohavic a po cestičce, kolem pelikána spícího na sloupu, jsem za ní vykročil na pláž. Písek chladil do chodidel. Všechny plachetnice nahodily motory a mířily k průplavu. Bylo půl deváté a most se otevřel.
"Pokud jde o to braní útokem -," poznamenal jsem.
"Ano."
"- tys udělala totéž. Se mnou. Útokem. Když jsi mě pozvala na večeři. A když ses pak sama pozvala do New Orleansu."
"Nemáš ponětí, jak jsem byla nervózní."

"Jak to myslíš?"
"Když jsem ti volala. Kvůli té večeři. Nikdy v životě jsem nic podobného neudělala."
"Připadala jsi mi hrozně vyrovnaná a sebejistá."
"To byla čirá přetvářka." Odmlčela se. "Z toho prvního rande jsem byla úplně vyděšená - taky tak nesnášíš slovo rande?"
"Ano," usmál jsem se.
"Připadá mi, že se nehodí pro lidi našeho věku. Teenageři chodí na rande, dospělí..." Pokrčila rameny. "V každém případě jsem byla k smrti vyděšená."
"Proč?"
"Protože to šlo tak rychle. Nesnáším tlachání. Ty ses mi otevřel skoro okamžitě, Matthew. Já..., no, myslím, že jsem se cítila poctěná. A lichotilo mi to." Odmlčela se. "Jsi jediný, komu jsem kdy řekla o tom malíři ze San Franciska," vysvětlovala. "Předtím to pro mě byla moc osobní a moc bolestivá věc. Nevím, proč jsem se rozhodla se s tebou o to podělit, snad proto..., že jsem ti hned od začátku věřila." Znovu se odmlčela. "O to přece jde, ne, Matthew? Dlouhodobě. Že si dva lidi absolutně důvěřují a jeden druhému se zcela otevřou?"
Najednou se ke mně otočila, vklouzla mi do náručí a políbila mě.
Stáli jsme v pevném objetí na kraji oceánu, má ústa pevně spojena s jejími, její tělo pevně lnoucí k mému; uvědomil jsem si, že pod tím hábitem je nahá. Lehce jsme se pohóili, jako bychom to dělali už mockrát předtím a měli to dělat ještě častokrát, takže si můžeme dovolit přepych odkladu. Potom jsme ruku v ruce kráčeli zpátky k domu, vlevo bušil příboj do pláže, voda nám stékala po bosých nohách, zbývající čluny proplouvaly pod mostem a mířily do zátoky.
V její ložnici jsme se zvolna svlékli, znovu jsme se políbili, dotýkali se jazyky i rukama, nahá těla se o sebe beze spěchu otírala. Prostěradla i povlaky polštářů měly pastelově zelenou barvu, byly chladivé a na dotek maličko zavlhlé. Sňala si brýle a opatrně je položila na stolek u postele, potom položila hlavu na polštář. Rusé vlasy rozhozené po mírné zeleni, zarůžovělé bradavky. Ochlupení na pohlaví měla překvapivě světlé, jen velmi vzdáleně příbuzné s tmavší barvou vlasů. Jen na okamžik jsem zaváhal a pak jsem se k ní opět sklonil ústy.
Naše rty nyní žádaly víc, jazyky se odvážně pustily do plenění, zatímco rozevřela nohy, já se přesunul na ni a vstoupil do ní. Byla vlhká a vlahá, cosi něžně šeptala, když jsem do ní pronikl, položila mi na záda ruku s rozevřenými prsty, druhou na rameno, já jsem vzal do dlaní obliny jejího zadečku, přitiskl jsem ji k sobě, celou rozevřenou, odevzdanou.
Pohyby našich těl byly zprvu nesourodé, nesynchronizované, občas na sebe narazily pánevní kosti, až jsme nakonec objevili společný, zuřivý, bezohledný rytmus, jako svobodní jazzmani zmítající se v erotickém beatu, dychtivě vyhledávající všechny skryté nuance a spřádající společnou rukou melodii spolupráce.
"Ano," vykřikla.
"Ano," odpověděl jsem.
Měla rty vedle mého ucha, obličej se mi utápěl v záplavě jejích rudohnědých vlasů, rozhozených na světle zeleném polštáři.
"Ano, šukej," žadonila a já to opakoval po ní.
Naše slova i těla si byla navzájem ozvěnami, až jsme se konečně přiblížili k jedinému bodu v čase i prostoru, kde jsme se skutečně stali jeden druhým - už žádné ozvěny, ale jediná, chvějící se, splývající, klouzající, zmítající se, explodující bytost.
"Ach, bože!" zasténala a divoce se pode mnou zazmítala, přizpůsobujíc stehna mým vlastním záchvěvům.
Společně jsme skleslí do zmučených pokrývek a zuřivě jsme se tiskli jeden k druhému v té malé smrti, jež se přes nás zběsile převalila.
"Jů," vydechla, popadajíc dech.
"Dale," mumlal jsem, "Dale."
"Bože, to bylo báječný."
"Dale, Dale..."
"Jů," opakovala.
Později jsem se přiznal, jak dokonale mě překvapila barva jejího

ochlupení, a žertem jsem se zeptal, která z těch barev je přirozená, zda blond, nebo rudohnědá, a nadhodil jsem, že se možná na jednom z těch míst pro efekt barví. Odvětila, že obě barvy jsou pravé a že když dospívala a její dolní kštice začínala nabývat barvy zralé pšenice namísto rzi, působilo jí to neskonalé trápení a rozpaky. Později, přesněji řečeno v sedmnácti letech, zjistila, že její pestré opeření přivádí k vytržení mužské příslušmlry populace, přinejmenším toho jediného, který ji do té doby viděl nahou a prakticky ji znásilnil, tak moc ho rozvášnilo její duhové zbarvení. Chodila tou dobou do posledního ročníku střední školy a byla hrozně pilná studentka, protože už v deseti letech se rozhodla být buď advokátkou, nebo lékařkou. Pro právnické povolání se rozhodla poté, co omdlela při pohledu na žížalu, kterou jeden její jedenáctiletý kamarád přesekl vejpůl. Byla jasnou premiantkou (kromě hudební výchovy, z níž měla jako jediná ze třídy trojku, jelikož dodnes nemá hudební sluch, bez ohledu na to, jak často si přehrává Elgarovu Druhou). Neví, jak se vlastně stalo, že se dala dohromady s hvězdou školního týmu - byl to týž kluk, který jí potom jednoho večera na kalifornské pláži stáhl kalhotky a v měsíčním světle odhalil, že její spodní chloupky mají jinou barvu než její vlasy. Načež úplně zešílel, strhal se sebe tričko, džíny a sportovní boty i ponožky a rozházel to po písku, zatímco ona se panensky chvěla a čekala, až do sebe přijme jeho nástroj, který podle pověstí (nejméně tří fanynek školního mužstva) byl obrovský co do délky i tloušťky. Vrazil ho do ní hned na pláži (měla jsem písek úplně všude, vzpomínala Dale), potom začal poskakovat, podobně jako to dělával na hřišti, vždycky, když se mu podařil touchdown, načež začal výt na Měsíc jako vlkodlak. Měla strach, že se úplně pominul, a až později se dověděla, že byl ten večer totálně sjetý po trávě, co mu nějaký kamarád přivezl z Mexika, a on neměl ani tolik slušnosti v těle, aby jí taky nabídl.

Po čase prý pochopila, že i hubu má její fotbalista stejně rozměrnou jako všechno ostatní. Jednou ji ve školní jídelně zastavil křídelní útočník a ptal se, jestli je to pravda o té její "permanenci". Okamžitě pochopila, že mluví o její zvláštní pigmentaci, praštila ho do nosu učebnicí dějepisu, která se k tomu účelu dobře hodila, a málem mu přivodila permanentní znetvoření. Načež odjela domů autem, které jí otec daroval k sedmnáctým narozeninám. Byl to jasně červený Ford Mustang, ladící přinejmenším s barvou jejích vlasů. Pak se zamkla v pokoji a plakala nad ztraceným panenstvím a nad tím, jak je pitomá, že si vybrala za prvního milence takového imbecila. Ale slzy se jakoby kouzlem změnily v smích, když si uvědomila, že se s její "permanencí" vytahoval před všemi spoluhráči z týmu - ten idiot si snad doopravdy myslel, že se dala u kadeřníka obarvit!

Po této zkušenosti začala být velmi opatrná, pokud šlo o svlékání před pohlavním aktem, k čemuž v jejím rodném městě stejně nebylo moc příležitostí, leda by to vyzkoušela i se zbytkem fotbalového mužstva. Teprve na Kalifornské universitě v Santa Cruzu, to jí bylo osmnáct a chystala se tvrdě vyrazit za doktorátem, tou dobou ještě nějakých sedm let vzdáleným, potkala jednoho chlapce (vlastně to byl jedenatřicetiletý profesor chemie), který celou záležitost různosti barev nahoře a dole uvedl do správné perspektivy.

"A tak se tím teď chlubím," prohlásila a mírně pozvedla střed těla, takže světlo lampičky na nočním stolku dopadlo na ostrůvek zlatých vlasů mezi jejíma nohama, a sklonila hlavu, aby jí rudohnědé vlasy spadly přes obličej. A tak zůstala ležet, úplně nehybně, podzim ve vlasech a dole léto. Rozhrnul jsem závoj tygřích vlasů a políbil ji na rty.

9

"Je to Aftru," hlásil mi Bloom do telefonu.

Bylo krátce po deváté a já se opozdil. Vlastně jsem právě vylezl ze sprchy a stál jsem s ručníkem omotaným kolem pasu a kapala ze mě voda na bílý koberec, který musel majitele domu přijít nejmíří na dvacet dolarů za čtvereční metr.

"Myslím, že se to píše velkými písmeny," tvrdil Bloom. "Velké a, velké ef, velké té..."

"Co to má být," zeptal jsem se.

"Nějaká země v Africe?"

"Aftru? Ne, jsou to odbory. Americká federace televizních a

rozhlasových umělců. Eddie Marshall je členem. Vlastně Edward Richard Marshall, tak ho uvádějí ve svých záznamech. Ani ne před pěti minutami jsem volal do atlantské pobočky. Nakoukli do počítače a našli mi jeho současnou adresu v městě zvaném Valdosa. Asi pětatřicet tisíc obyvatel, sídlo okresu Lowndes. Není to daleko od hranic Floridy. Volali jsme tam, ale nikdo to nebere. Kenyon právě skončil s probíráním materiálů, co nám poslala ta hodná paní ze Skokie, a ve Valdose našel čtyři stanice na středních vlnách a dvě na VKV Obvoláváme je a ptáme se po něm."
"Dobře," pochválil jsem ho.
"Nejdřív jsem se vás snažil zastihnout v kanceláři," dodal. "Ještě jste tam nebyl."
Znělo to jako výčitka. Neodpověděl jsem. Odešel jsem od Dale ve dvě ráno, spal jsem méně než šest hodin a ani po sprše jsem si nepřipadal příliš svěží.
"Konečně jsme našli Millera. Přijde sem v jedenáct, hned po pohřbu té dívenky. Kolik je vůbec hodin?"
"Nemám u sebe hodinky," řekl jsem.
"Devět a deset minut," odpověděl si sám. "Rád bych, abyste si poslechl, co nám poví, ale kdybyste u toho byl, nejspíš by začal ječet, že porušujeme jeho práva. Třeba se mi ho podaří přesvědčit, aby nám dovolil ten rozhovor nahrát. Myslíte, že nás to nechá natočit?"
"Proč se ho nezeptáte?"
"Zeptám. Zkusím na něj ten starej trik ‚když nemáte co skrývat, atakdál`. Kde budete asi v jedenáct, o půl dvanácté?"
"Doufám, že v kanceláři."
"Zavolám vám. Nepůjdete na pohřeb, hm?"
"Ne, nemůžu."
"No dobrá, promluvíme si později."
"Včera jsem potkal Jima Shermana," řekl jsem.
"Ale? A kdepak?"
"Na rodeu. V Ananburgu. Naštvalo ho, že jsem mluvil s policií."
"Poraďte mu, ať se uklidní, máme políčeno na větší rybu."
"To jsem mu říkal. Na kterou větší rybu?"
"Na toho, kdo zabil Vicky a její holčičku. Jsem si jistý, že on to nebyl. Promluvíme si později."
"Dobrá."
Zavěsil jsem a vrátil se do koupelny, abych se oholil. Měl jsem tvář plnou pěny, když znovu zazvonil telefon. Volal Arthur Kinkaid, ten, co telefonoval už včera kvůli daňovým úlevám pro uhelné doly.
"Vy nezvedáte telefon?" vyptával se.
"Dostal jsem se včera domů moc pozdě, Artie, omlouvám se."
"Zrovna jsem vám volal do kanceláře," tvrdil. "Víte, kolik je hodin?"
Pohlédl jsem na budík u postele: "Devět dvacet."
"Správně. V kolik hodin chodíte do práce?"
"Artie," řekl jsem, "dneska jsem se opozdil. Pošlete mi tu brožurku, já si ji prohlédnu a dám vám vědět."
"Kdy?"
"Až si udělám nějaký názor."
"A kdy to bude?"
"Ozvu se vám do konce týdne," slíbil jsem.
"Pošlu k vám s ní poslíčka."
"Fajn."
"Mohl byste se k tomu dostat dneska odpoledne?"
"To nemyslím."
"Tak kdy?"
"Artie..."
"No dobře, dobře. Tak tedy co možná nejdřív, jo?"
"Ano."
"Díky, Matthew." Zavěsil.
Oholil jsem se, opláchl si obličej, vyčistil zuby, učesal se a opět zazvonil telefon. Nahý jsem vpochodoval do ložnice a vyrval sluchátko z vidlice.
"Haló!"
"Páni," řekla Dale.

"Jé, ahoj," pozdravil jsem. "Omlouvám se, ale ten telefon tu vyzvání jako blázen."
"Já vím, snažím se ti dovolat už deset minut."
"Kde jsi?"
"Doma. V posteli."
"Já jsem před chvílí vstal."
"Jsem úplně vyčerpaná," postěžovala si.
"Já taky."
"O půl jedenácté čekám v kanceláři klienta. Kolik je teď?"
"Půl desáté."
"To bych asi měla vstát, co?"
"Asi jo."
"Chtěla bych, abys tu byl se mnou," zašeptala.
"Mhm, to já taky."
"Kdy tě uvidím?"
"Co třeba dnes večer?"
"V kolik?"
"Nevím, co na mě čeká v práci. Budu ti ještě muset zavolat."
"Tak dobře, nebudu si nic plánovat." Zaváhala. "Matthew?"
"Ano?"
"Ne, vlastně nic, promluvíme si potom."
"Cos chtěla říct?"
"Ne, nic."
"Tak dobře."
Rozloučili jsme se a já se začal oblékat. Když se znovu ozval telefon, byl jsem ve slipech. Nevěřícně jsem na něj zíral. Zvonil dál. Pořád jsem zíral. Nakonec jsem zvedl sluchátko.
"Haló?" ozval jsem se unaveně.
"Matthew, to jsem zase já," řekl Bloom. "Našli jsme Marshalla, tedy tu stanici, kde pracuje. Je to malá stanice ve Valdose. Vysílají na VKV, hlavně rockovou muziku. Mluvil jsem s ředitelem, nějakým Ralphem Slaterem. Tvrdí, že Marshall odjel hned po svém vysílání minulý pátek na týdenní dovolenou. Dělá u nich takový ranní pořad, vždycky od devíti do dvanácti. Odjel hned potom, prý na ryby. A ještě se nevrátil."
"Nu, možná..."
"Měl být zpátky dnes ráno," pokračoval Bloom. "Tak kde, k čertu, je?"
Do Bloomovy kanceláře jsem se dostal až ve dvě odpoledne, protože než jsem dorazil do práce, nahromadil se tam asi tucet telefonátů, čekali na mne dva lidé a Abe Pollock mě pozval na oběd na usmířenou, protože dosud nezjistil ty ceny za alkohol. Slíbil, že pokud se mu podaří svého klienta k tomu dokopat, dodá mi je zítra ráno. Po obědě volala moje dcera ze sv. Marka. Prý dnes ráno odešla z domova úplně bez peněz a nejpozději dnes musí zaplatit za fotky do školní kroniky, takže mohl bych jí, prosím, poslat někoho s šekem na dvanáct dolarů padesát centů? Vypsal jsem šek a požádal Cynthii, aby tam zajela. Pak jsem zavolal Frankovi, že vynechám odpolední poradu s ním a s Karlem, protože volal Bloom a chce, abych si poslechl nahrávku výslechu Dwayna Millera. Frank se divil, odkdy prý pracuju pro Galuskou policii.
Ten pásek jsme si poslechli v Bloomově kanceláři.
Vyprávěl mi, že Miller přišel dobrovolně, jakmile se jim ho dnes ráno podařilo zastihnout u něj doma v Manakawě. Tvrdil, že byl s kamarády na rybách. Odjeli v sobotu ještě před úsvitem a vrátili se až včera pozdě večer. O smrti své vnučky se dověděl až dnes, když mu zatelefonoval detektiv Kenyon. Zřejmě mu vadí, že přípravy na pohřeb vykonal místo něho König. Překvapivě však, vzhledem k jeho svárlivé povaze a k pohoršení nad tím, jak ho König připravil o dědečkovská práva, souhlasil s Bloomovým návrhem, že celý jejich rozhovor bude natočen na pásek. Zajímalo ho jen jediné: kdo zabil jeho dceru a malou Allison. Na začátku pásku někdo - nejspíš Bloom foukal do mikrofonu a pak se ozval jeho hlas:
"Zkouška, jedna, dva, tři, čtyři."
Potom cvaknutí, pauza, další cvaknutí a opět Bloomův hlas:
"Toto je záznam otázek položených Dwaynu Millerovi a jeho

odpovědí, začátek jedenadvacátého ledna v deset hodin patnáct minut v Budově veřejné bezpečnosti v Caluse, stát Florida. Pana Millera vyslýchá detektiv Bloom z caluské policie. Přítomen je také detektiv Peter Kenyon."
Následovala další přestávka, načež Bloom odrecitoval celý Mirandův-Escobedův zákon a vymámil z Millera prohlášení, že je ochoten odpovídat policii na otázky bez přítomnosti právního zástupce. Rozhovor začal:
"Pane Millere, než jsem začal nahrávat, vyprávěl jste mi, že jste od časného rána v sobotu do včerejšího pozdního večera, tedy do nedělního večera, byl na rybářské výpravě. Mohl byste mi povědět, v kolik hodin jste v sobotu odešel z domu?"
"Vyzvedli mě ve tři čtvrti na pět."
"Tedy ve čtyři čtyřicet pět, v sobotu devatenáctého ledna, je to tak správně?"
"Ano."
"A kdy jste se vrátil?"
"Asi ve dvě ráno."
"Dnes ve dvě ráno? V pondělí jedenadvacátého?"
"Ano."
"Dověděl jste se někdy během toho výletu, že vaše vnučka Allison Königová ..."
"Ne, nedověděl."
"Že ji v pátek večer našli mrtvou?"
"Ne, nevěděl jsem to. Nejel bych na tu výpravu, kdybych to věděl. Jel jsem tam, jenom abych setřásl smutek ze zavraždění Vicky."
"Byl jste celou tu dobu na člunu, pane Millere?"
"Ano."
"A neměli jste tam rádio?"
"Ano, měli, ale nepotřebovali jsme ho zapínat. Bylo nádherné počasí, takže jsme nepotřebovali poslouchat zpravodajství pobřežní stráže a takové věci."
"Kdo byl s vámi na té výpravě?"
"Jistý Stan Hopper, kterému ten člun patří, a potom nějaký Dick Oldham."
"Jen vy tři?"
"Tak."
"Věděl někdo z těch mužů o smrti vaší vnučky?"
"Ne, nevěděli o tom."
"Později bych se s nimi rád spojil, jestli vám to nevadí..."
"Vůbec ne."
"Jen abych si upřesnil ty časy, které jste mi dal, jestli je to v pořádku."
"Jo, v pohodě."
"Pane Millere, teď bych chtěl mluvit o fondu, který jste pro svou dceru založil v roce 1965."
"A co je s ním?"
"Určitě znáte stanovy toho fondu."
"Já ho přece zakládal, samozřejmě, že je znám."
"Víte například, že vaše dcera Vicky byla první obmyšlenou osobou..."
"Ano, vím."
"A vaše vnučka druhou obmyšlenou osobou."
"Tehdy ještě ne."
"Jak to myslíte?"
"Když jsem ten fond zakládal, neměl jsem žádnou vnučku. Vicky ještě nebyla ani vdaná. Bylo to v roce 1965, měla dvacet roků."
"Ale jak jsem pochopil..."
"Ano, udělal jsem opatření ve prospěch jejích dětí, pokud bude nějaké mít. Nakonec měla jen Allison. První děcko potratila."
"Pane Millere, věděl jste taky, že kdyby vaše dcera i vnučka zemřely před ukončením činnosti fondu, všechno základní i zúročené jmění připadne vám jakožto ručiteli fondu?"
"Ano, věděl jsem to."
"A znal jste datum ukončení činnosti fondu?"

"Ano. Měl skončit v den pětatřicátých narozenin mé dcery."
"Pamatujete si to datum?"
"Dvaadvacátého ledna."
"Vaše dcera by tedy dosáhla věku pětatřiceti let už zítra."
"Ano."
"A to všechno jste věděl."
"Ano, věděl."
"Pane Millere, navštívil jste dceru večer předtím, než zahájila svá vystoupení v Greenery? Tedy ve čtvrtek desátého ledna večer?"
"Ano, šel jsem za ní."
"Kde jste se setkali?"
"U ní doma. Na Citrus Lane, kousek od parku."
"Proč jste tam šel?"
"Chtěl jsem ji přesvědčit, aby nedělala to, co chtěla udělat."
"Co tím myslíte?"
"Ten kšeft, co si sehnala v Greenery. Řekl jsem jí, že to pro ni nedopadne dobře. Že ještě není pozdě celou tu věc odvolat a spojit se s Eddiem Marshallem. To měla udělat úplně nejdřív, jestli se chtěla vrátit ke svý kariéře."
"Měl jste dojem, že by jí pan Marshall mohl pomoct, je to tak?"
"To teda sakra jo. To Eddie z ní tenkrát před lety udělal hvězdu. A něco vám povím, jestli chcete - jeho si měla vzít, a ne toho lakomce Tonyho."
"Ale? Bylo mezi vaší dcerou a panem Marshallem něco víc než čistě profesionální vztah?"
"Děláte si srandu."
"Ne, já ..."
"Kde jste byl, když se to všechno dělo? Na měsíci? Tehdy v šedesátých letech člověk nemohl otevřít časopis, aby se tam nedočet něco o Vicky. A o Eddiem taky."
"Myslíte tím o jejich vztahu?"
"Jo, o jejich románku, nebo jak tomu chcete říkat. Povídám vám, byl jsem si jistej, že se jednoho dne vezmou, připadalo mi to tak správný. Ale myslím, že jí Tony zamotal hlavu. Měl hrozně významný přátele a tak. Moje dcera byla jen venkovská holka - hvězda, to jo, ale uvnitř to byla pořád jen bosá holka z Arkansasu. Možná to byla moje chyba, nevím. Všechno jsem ukládal do fondu, chápete, všechny její příjmy šly rovnou tam a Vicky jsem dával jen skromné kapesné. A tak se pořád nechávala zvát do Tonyho velikánskýho domu poblíž university ve čtvrti Saint Charles, setkávala se tam s neworleanskou smetánkou, s politiky z Washingtonu, s pěveckými hvězdami z celé země a majiteli rádií a nahrávacích společností a bůhví s kým ještě, a než by řekl švec, připadal jí Eddie jako moc malá ryba. Obyčejný taliánský kluk odněkud z Kalifornie, nic víc. Bylo jí fuk, že z ní udělal hvězdu. Na tom jí přestalo záležet, jakmile do ní zaťal tesáky Tony König."
"Ital? Marshall nezní moc ..."
"Změnil si jméno, víte? Už dávno."
"A nevíte, jak se jmenoval původně?"
"Cože?"
"Jaké je jeho rodné jméno."
"Ne, to nevím. Myslím, že jsem ho od něj vlastně nikdy neslyšel. Změnil si ho ještě předtím, než odjel z Kalifornie. Když jsme se setkali, byl to už Eddie Marshall."
"Taká byla jeho reakce, když zjistil, že si vaše dcera chce vzít Königa?"
"Kdo ví? Nikdy o tom nemluvil, ale myslím, že ho to muselo ranit, nemyslíte? Pomohl přece mé dceři ke třem zlatým deskám, no ne? Byli spolu ve dne v noci, řek' bych, že spolu i spali. Tehdy děcka dělaly všechno, co je napadlo, ne jako v době, kdy my jsme byli mladý. Takže spolu určitě museli spát a Eddiemu určitě muselo ublížit, když mu to řekla. No, udělala chybu, to je jistý. Okamžitě mi bylo jasný, že udělala chybu. A snažila se vynahradit si špatné manželství tím, že se málem upracovala k smrti. Proto taky přišla o první dítě. Hrozně honila sebe i celou kapelu při práci na tom albu; mělo se jmenovat ‚A ještě Vicky`. Samozřejmě, že

přišla o dítě. A pak od tý práce odešla."
"Nevíte náhodou, proč se právě teď rozhodla pokusit o návrat?"
"Nemám ponětí. Leda snad proto, že věděla, jak velký peníze už brzy dostane, a tak ji napadlo zkusit štěstí."
"Zmínila se ten večer o penězích? Myslím o tom fondu."
"Ne. O penězích vůbec nebyla řeč. Mluvili jsme jen o tom, jakou bláznivinu se to chystá provést v Greenery. Řekl jsem jí, že je to chyba. Že to bude katastrofa. A taky to tak dopadlo, no ne? Četli jste, co o ní ta potvora napsala do novin?"
"A Vicky vás neposlechla, je to tak?"
"Neposlechla."
"Pane Millere, nevyhrožoval jste jí, že ji vydědíte?"
"Vyhrožoval."
"Takže jste mluvili o penězích."
"No, v tomhle smyslu ano."
"V tom smyslu, že nějak změníte stanovy fondu..."
"No jo, ale myslím, že věděla, že to na ni jen tak hraju."
"Ale zmínil jste se o fondu?"
"Tedy, jen tak zběžně."
"Protože předtím jste říkal ..."
"Jo, vím co jsem říkal, a klidně to zopakuju. Nemluvili jsme o fondu jako takovým, o žádných podrobnostech ani o penězích ve fondu; o penězích jsme nediskutovali. Jen jsem jí pohrozil, že když nenechá plavat ten kšeft v Greenery, vydědím ji."
"A ona věděla, že mluvíte o fondu."
"Předpokládám, že to věděla. A taky věděla, že blufuju."
"Jak to?"
"Nejspíš věděla, že stanovy fondu jsou nezrušitelné a že je nemůžu měnit, ani kdybych chtěl."
"Řekl jste jí to?"
"Ne, nikdy jsem jí o tom fondu nic neřekl, jenom to, co jsem myslel, že potřebuje vědět."
"A to bylo co?"
"Že to všechno bude její, až dosáhne pětatřiceti let."
"Pověděl jste jí, kolik to dělá?"
"Ne."
"Zmínil jste se jí, že Allison je druhou obmyšlenou osobou?"
"Ne."
"Mluvil s ní někdy o fondu váš právník?"
"Ne. Proč by měl?"
"Takže věděla jen to, že až jí bude pětatřicet, fond ukončí činnost a všechno, co je v něm, bude její."
"Nic víc nevěděla."
"Pane Millere, před začátkem našeho rozhovoru jsem vás poučil o vašich právech a upozornil jsem vás, že rozhovor můžete kdykoli přerušit, stačí, když řeknete, že už nechcete pokračovat. Vzpomínáte si?"
"Jo, vzpomínám."
"Rád bych vám teď položil několik konkrétních otázek ohledně toho, kde přesně jste se zdržoval v pondělí třináctého ledna mezi třetí a devátou hodinou ranní. Pokud vám na té otázce něco vadí, povězte mi to, a můžeme náš rozhovor ukončit."
"V tu dobu zabili moji dceru, ne?"
"Ano. Někdy tou dobou byla zavražděná."
"Nevadí mi odpovídat na žádné vaše otázky. Chci vám pomoct najít toho, kdo to udělal, to je všechno."
"Můžete mi povědět, kde jste byl to ráno?"
"Byl jsem se ženou jménem Gretchen Heibelová v jejím domě na Westview Road, je to na Fatback Key."
"Znáte přesnou adresu?"
"Ano. Je to 642, Westview."
"Tam jste tedy byl od tří hodin ráno..."
"Byl jsem s ní od neděle osmi hodin večer, kdy jsem ji vzal na večeři, potom jsme se vrátili k ní domů, strávili jsme spolu noc a já odtamtud ráno odjel rovnou do sadů."

"V kolik hodin to bylo?"
"Co."
"Kdy jste odjel do sadů?"
"Asi v půl deváté."
"V pondělí o půl deváté ráno."
"Ano, asi tak."
"Vy a slečna Heibelová - říkal jste Gretchen Heibelová?"
"Ano, Heibelová."
"Mohl byste to hláskovat, prosím?"
"Há, e, i, bé, el."
"Paní, nebo slečna?"
"Slečna."
"Odešli jste tehdy v pondělí, vy nebo slečna Heibelová, z domu kdykoli mezi třetí a devátou ráno?"
"Ne, neodešli."
"Ani jeden z vás?"
"Správně, ani jeden z nás."
"A ona to potvrdí?"
"Určitě ano."
"Jak dlouho se s ní znáte?"
"Tak dva, tři měsíce... Počkejte..., poznali jsme se hned po Dnu díkůvzdání."
"Je to pevný vztah?"
"Ne tak pevný, aby kvůli mně lhala, když jde o vraždu."
"Řekl byste tedy, že se znáte jen zběžně?"
"Řekl bych, že je to intimní vztah mezi šestapadesátiletým mužem a sedmačtyřicetiletou ženou."
"Uvítal bych, pane Millere, kdybyste jí netelefonoval, dokud nebudu mít možnost si s ní promluvit."
"Pokud ji chcete navštívit ..."
"To chci."
"- nenajdete ji doma. V pracovní den určitě ne. Pracuje u firmy, která prodává reality na Timucuan Cove. To je to nové sídliště, co se táhne až k Whisper Key."
"Díky, vyhledám ji tam."
"Končí v pět hodin."
"Děkuju, pane Millere. Ještě jednou vás chci upozornit, že můžete tento rozhovor ukončit, kdykoli ..."
"Přestaňte mě pořád upozorňovat, nechci nic ukončit."
"Jak víte, vaše vnučka ..."
"Musíme mluvit i o Allison? Prokristapána, před chvílí jsem ji uložil do hrobu."
"Nemusíme, jestli nechcete."
"To je prostě... Zatraceně, tak se ptejte, ať to máme z krku."
"Vaši vnučku našli v pátek, tedy osmnáctého ledna, o půl deváté večer. Lékař odhadl, že zemřela kolem šesté hodiny, a já bych rád věděl, pane Millere, kde jste byl ten den od půl páté odpoledne do půl deváté večer."
"Byl jsem s Gretel Heibelovou v jejím domě na Westview Road, na Fatback Key."
"Myslíte Gretchen."
"Ne, Gretel."
"Říkal jste ..."
"Tohle je Gretel. Gretchenina sestra."
"A..."
"Ano."
"A její adresa, prosím?"
"Stejná, jako u Gretchen, 642, Westview."
"Ony žijí v jednom domě?"
"Ano."
"A vy jste byl s ..."
"Šel jsem tam v pátek, Gretchen a Gretel mě pozvaly na půl šestou na skleničku. Gretchen měla s někým domluvenou večeři, takže asi v sedm odešla. My jsme sami s Gretel povečeřeli doma a strávili jsme spolu celou

noc."
"Odešel někdo z vás z domu mezi ..."
"Ne, neodešel. Byl jsem tam od pátku pěti hodin odpoledne. Ve čtyři ráno jsem vstal, vrátil jsem se domů a počkal na Stana Hoppera a Dicka Oldhama, až mě přijedou vyzvednout na ten rybářskej vejlet."
"Doslechla se některá ze sester Heibelových o smrti vaší vnučky?"
"Nevím, jak Gretchen, protože se tu noc už domů nevrátila. Ale já s Gretel jsme se na televizi nedívali, ani jsme neposlouchali rádio. Pouštěli jsme si gramofon. Nikdo z nás o tom nezaslechl ani slovo. Už jsem vám říkal, že bych na ty ryby nejel, kdybych věděl, že moji vnučku... zavraždili."
"Kde bych našel Gretel Heibelovou?"
"Doma."
"Bude tam celý den?"
"Ano, pracuje doma. Ilustruje knížky pro děti."
"Chcete k tomu, co jste vypověděl, cokoli dodat, pane Millere? Něco vysvětlit? Nebo změnit?"
"Ne, nic."
"Tak dobrá, to je všechno."
Bloom vypnul magnetofon.
"Tak, co myslíte?"
"Už jste ty dámy vyzpovídal?"
"Ještě ne, chystám se na to. Řekl jsem si, že počkám, až Gretchen - je to ta, co prodává reality? - až přijde domů. Zabiju dvě mouchy jednou ranou. Jo, je to ta, co dělá na Timucuan Cove. Gretel ilustruje knížky. Bože, už se nemůžu dočkat, až mi bude šestapadesát. König s Millerem si za poslední víkend užili víc sexu než já na Avenidě del Sol za celé dva týdny. Víte, proč si moje žena tak zamilovala náš dům? Protože se její otec jmenoval Sol. Vysvětlil jsem jí, že ‚sol` je španělsky ‚slunce`. Znamená to Sluneční avenue. Prohlásila, že jí je fuk, co to znamená španělsky, protože pro ni sol navždycky znamená Sol Fishbein, budiž mu země lehká. Takže žijeme v haciendě na Avenidě del Sol a já už dva týdny neměl sex, protože jsem na tý zpropadený dietě a nemám dost energie, abyste věděl."
"Už jste se spojil s těmi rybáři?"
"Jo, jsou to rybáři jaksepatří. Dick Oldham a Stan Hopper, nebo naopak. Potvrzují Millerovu výpověď. Byl s nimi od soboty časně ráno až do neděle pozdě večer. Což neznamená, že v pátek večer nepodřízl krk své vnučce. Nechcete pak jít se mnou? Až půjdu navštívit ty sestřičky? To už budete mít po pracovní době, nemějte obavy. Dobrá?"
"Dobrá."
"Zaplatím vám pak pivo," slíbil Bloom a zašklebil se.
Fatback Key je součástí caluského okresu, ale ne součástí samotného města. Spadá pod Manakawu, ležící na jih od Calusy. Z několika mysů v našem okrese je Fatback ten nejdivočejší a taky nejužší, sevřený mezi zálivem a zátokou, dvěma vodními plochami, jejichž vody se někdy v hurikánové sezóně spojí, když se převalí přes Westview Road, procházející Fatbackem od severu k jihu. Most, spojující Fatback s pevninou, je úzká obloukovitá lávka, na niž se vejde jen jedno auto. Přímo proti mostu stojí dřevěný ukazatel se dvěma tucty dřevěných šipek, ukazujících vpravo, vlevo. Jsou do nich vyřezána a bílou barvou zvýrazněna jména místních obyvatel. Když jsme přejížděli most, začínal padat soumrak. Pod koly vozu rachotila prkna mostu. Bloom rozsvítil světla, ještě než se setmělo. V Caluse přichází tma dost rychle. Zastavil před ukazatelem, oba jsme prozkoumali ježatou skrumáž šipek, na jedné jsme objevili jméno HEIBEL a vydali se doleva, tedy k jihu.
Dům sester Heibelových stál u zátoky a označen byl jen prostou, v písku zaraženou dřevěnou tabulí s jejich příjmením. Na protější straně vozovky stála jejich poštovní schránka, označená číslem 642. Dům musel být postaven někdy ve dvacátých letech, kdy spekulace s pozemky vynesly celé jmění každému, kdo včas objevil velebnou krásu nejhezčího mysu v okrese.
Vypadal jako sídlo v Beverly Hills, kde žije nějaká klid milující televizní hvězda, jež se dala inspirovat architekturou španělských misií, s bílými štukovanými zdmi a oranžovými taškami na střeše, obloukovými

okny a kamennými chodníčky, vinoucími se mezi trsy palem k zátoce, na niž byl výhled z otevřeného průčelí, obrostlého kapradinami v květináčích.
U dveří Bloom zazvonil.
Otevřela nám žena oblečená v džínách a haleně umazané od barev. Tak, jak byla naboso, měřila asi pět stop osm palců. Světlé vlasy měla staženy do ohonu, což v jejím věku působilo trochu phliš mladistvě. Odhadoval jsem ji na něco přes čtyřicet. Její elegantní teutonská krása mi připomněla Hildegardu Neilovou.
Trochu nejistě zapátrala modrýma očima ve tmě a pak se zeptala:
"Co pro vás můžu udělat?"
Mluvila s velice jemným německým přízvukem.
"Jsem detektiv Bloom od caluské policie," představil se Bloom a ukázal jí odznak a laminovanou identifikační kartu. "Tohle je Matthew Hope."
"Ano."
"Slečna Heibelová?"
"Jsem Gretel Heibelová, ano."
"Slečno Heibelová, nemohli bychom na chvíli dál?"
"Oč se jedná?" chtěla vědět.
"Rádi bychom vám položili několik otázek."
"Jde o ty vraždy, že ano? Vím, že Dwaynovu dceru zavraždili."
"Ano, to je pravda."
"A teď i jeho vnučku. Slyšela jsem v televizi, že našli mrtvou taky jeho vnučku."
"Ano, v pátek večer."
"Ach," zhluboka si povzdechla.
"O tom s vámi chceme mluvit," dodal Bloom.
"Ach," zopakovala. Ustoupila stranou a řekla: "Tak pojďte dál, prosím."
Podlaha ve vstupní hale byla z mexických terakotových dlaždic a zídku na vzdáleném konci místnosti lemovaly popínavé rostliny, vyrůstající z hliněných trubic. Nad zídkou se tyčila řada bílých sloupků, za níž bylo vidět obrovský obývací pokoj s obloukovými dveřmi, vedoucími k osvětlenému bazénu a zátoce za ním. Přímo pod obloukem stál dlouhý stůl pokrytý hrnky s barvou, sklenicemi s vodou, čtvrtkami na kreslení, štětci, tužkami, mýdlem na mazáni a hadříky umazanými od barev; to vše zalévala záře hranaté stolní lampy.
"Pracovala jsem," řekla. "Omluvte, prosím vás, ten nepořádek. Ráda pracuju tady, odkud je vidět na zátoku. Dřív jsem malovala v pokoji nahoře, ale odtamtud je výhled na záliv, a to je občas trochu divoký pohled pro moje obrázky. Ilustruju dětské knížky," vysvětlila.
"Ano, to nám pan Miller pověděl," řekl Bloom.
"Posaďte se, prosím. Smím vám nabídnout něco k pití?"
"Ne, díky."
"Třeba něco bez alkoholu? Coca-colu? Ledový čaj?"
"Ne, děkuju."
"No dobře." Usmála se a čekala, až Bloom začne.
"Doufali jsme, že tu zastihneme i vaši sestru," poznamenal.
"Ano, touhle dobou už bývá doma. Chcete mluvit i s ní?"
"Když to půjde."
"Ale jistě. Co byste chtěli vědět?"
"Slečno Heibelová, můžete nám povědět, kde jste byla v pátek od půl páté odpoledne do půl deváté večer?"
Všiml jsem si, že se vůbec nezmínil o tom, že potřebuje potvrdit Millerovo alibi. Vůbec nedal najevo, že to jediné, co ho opravdu zajímá, je, kde se zdržoval Dwayne Miller ten večer, kdy byla zavražděna jeho vnučka. Řekl jí jen, že je od policie, že si s ní chce promluvit o vraždách a že potřebuje mluvit s ní i s její sestrou: Gretel si klidně mohla myslet, že podezírá ji. Seděla, napjatě si ho prohlížela a přemýšlela, jak mu odpoví. Štíhlé ruce měla složeny v klíně, kotníky zkříženy přes sebe a nervózně pomrkávala modrýma očima.
"Byla jsem tady," odpověděla. "V pátek večer jsem byla tady."
"A v pátek odpoledne?"
"Ano, taky tady. Pracovala jsem."

"Sama?"
"Sestra přišla domů kolem páté. Do té doby jsem byla sama."
"A vy i vaše sestra jste tu byly celou noc?"
"Ne, sestra šla s někým na večeři. Odešla asi v sedm."
"A vy jste zůstala sama?"
"Ne, byl tu Dwayne."
"Kdy přišel, slečno Heibelová?"
"Asi o půl šesté. Dali jsme si společně skleničku, všichni tři."
"A vaše sestra potom odešla."
"Asi v sedm, ano."
"A vy s panem Millerem jste tu zůstali?"
"Ano večeřeli jsme spolu."
"A po večeři odešel?"
"Ne, zůstal tu až do rána. Jsme milenci, víte?"
"V kolik hodin odešel?"
"Na druhý den časně ráno. Já jsem tvrdě spala, ale vím, že si nařídil budík na třetí hodinu. Řekla bych, že odešel někdy mezi třetí a čtvrtou. Vím, že se chystal někam na ryby."
"Nevíte, kde byla tu noc vaše sestra?"
"To se musíte zeptat jí."
Nevěděl jsem přesně, proč jí Bloom položil tuhle otázku. Bylo mi jasné, že policejní lékař dokáže odhadnout dobu smrti jen přibližně a musí počítat se spoustou proměnných veličin, jako je teplota vzduchu a bůhvíco ještě. Podle lékařské zprávy Allison zemřela v šest hodin večer, ale Bloom se pokaždé vyptával - Königa, Millera a nyní i Gretel - kde byli po půl páté, což znamenalo, že dává úřednímu lékaři možnost omylu plus minus devadesát minut. Ten den, kdy Allison zabili, dorazil Miller na Fatback Key až o půl šesté. Od Cushingovy sportovní haly to sem mohl stihnout za necelých čtyřicet minut, podle toho, jak hustý byl provoz. A podobně by i Gretchen Heibelová, obchodnice realitami, pokud by s tím měla něco společného, snadno dojela z Fatback Key do Calusy dřív, než ten mladík objevil Allison ve strouze. Předpokládal jsem, že právě proto se Bloom vyptává, kde Gretchen strávila noc. Je možné, že ti dva někde holčičku drželi v zajetí a Bloom se teď to místo snaží odhalit? Připadalo mi to dost málo pravděpodobné a najednou jsem měl dojem, že Bloom, přes veškerou svoji odbornou zběhlost, se jenom chytá stébel.
"Přijel sem pro ni někdo?" vyptával se. "Myslíte, než odjela?"
"Ano."
"Ne, jela sama, svým autem."
"Říkáte v sedm hodin."
"Ano, přibližně v sedm."
"Dobrá." Bloom si povzdechl. "V kolik hodin se obvykle vrací z práce?"
Pohlédl na hodinky.
"Obyčejně už touhle dobou bývá doma."
Také jsem se podíval na hodinky. Bylo skoro půl, sedmé.
"Určitě si nic nedáte, zatímco na ni budete čekat? Co třeba trochu horké kávy?"
"Matthew?"
"Šálek kávy bych si dal," přisvědčil jsem.
"Postavím na ni," řekla Gretel, zvedla se a odešla do kuchyně.
Bloom vstal, protáhl se a přešel k dlouhému pracovnímu stolu, postavenému pod dveřním obloukem. Přelétl pohledem obrázek namalovaný svěžími barvami a pak se zadíval na bazén a zátoku za ním.
"Krásné místo," poznamenal.
"Nádherné."
"Kolik byste řekl, že to mohlo stát?"
"Půl miliónu."
"Myslím, že víc. Pěkná ženská, co?"
"Přitažlivá," přisvědčil jsem.
"Miller mi moc nepřipadá jako velkej milovník. Vám ano?"
"No, má v sobě takovou drsnou sílu."
"Hm." Bloom se znovu podíval na obrázek. "Co myslíte, že je tohle za krasavce?"

Na obrázku bylo širokými tahy štětce vyvedeno jakési malé, znetvořené, poskakující monstrum, s oběma nohama ve vzduchu, s pěstičkami u hlavy a tváří znetvořenou vztekem.
"To je Rumplcák," ozvala se za námi Gretel, která vešla do pokoje a mířila ke stolu. Uchopila obrázek a nastavila ho proti světlu. "Je to jen skica, samozřejmě, později to propracuju. Znáte tu pohádku?"
"Ano," řekl jsem.
Jen nejasně jsem si vzpomněl na cosi o dívce, jež měla uhádnout jméno skřeta, který jí předtím nějak pomohl.
"Te to o nějaké dívce, která spouštěla dolů své zlaté vlasy," řekl Bloom.
"Ne, to byla Locika. Tohle je Rumplcák. Napsali to mí krajané, Jakub a Vilém Grimmovi. Znáte Grimmovo pravidlo?"
"Ne," přiznal jsem.
"Ne," řekl Bloom.
"Teho autorem je taky Jakub Grimm. Byl známý i jinak než jako sběratel pohádek. Je to pravidlo o přeměnách koncových souhlásek v indoevropských jazycích. B, d a g se v němčině mění v p, t a k - a tak dál. Ale Rumplcáka přece musíte znát, nein?"
"No jistě," řekl jsem, ačkoli jsem si vůbec nebyl jist.
"Je to o tom, jak jeden německý Müller - jak se to řekne? Člověk, kterému patří mlýn a mele obilí, víte? Ein Müller. No, on zkrátka namluvil králi, že jeho dcera umí příst ze slámy zlaté vlákno. Král ji odvezl na svůj hrad, zamkl ji do komnaty a řekl jí, ať to tedy dokáže, nebo zemře. Měla upříst zlato ze slámy, víte? Což samozřejmě nedovedla. Ale zjevil se jí jakýsi skřet a nabídl se, že to za ni udělá, ovšem za jistou cenu. Dala mu tedy svůj náhrdelník a on napředl plnou komnatu zlata. Král byl samozřejmě překvapený a příští noc ji zamkl do ještě větší komnaty a dal tam nanosit víc slámy a pohrozil jí, že jestli je jí život milý, musí napříst i tuhle komnatu plnou zlata. Což neuměla. A zase se zjevil skřet a tentokrát mu dala svůj prsten a on jí za něj napředl zlato ze slámy. Krále to opravdu hodně udivilo, a tak ji tentokrát zavedl do největší komnaty na hradě, zase naplněné slámou, a slíbil jí, že když i tady do rána ze všeho napřede zlato, ožení se s ní. Ona plakala a naříkala a nevěděla, co má dělat, když zase přišel ten skřítek. Jenže už neměla žádné šperky, které by mu mohla nabídnout, všechny už mu dala. A tak mu slíbila, že až se stane královnou, daruje mu své prvorozené dítě. Dohodli se, on přeměnil slámu ve zlato a ona se stala královnou celé země.
Uplynul rok, skřet se vrátil a chtěl, aby splnila slib a dala mu své prvorozené dítě. Ona mu nabízela všechno bohatství celého království, ale on odmítl a chtěl jenom dítě. Nic jiného nechtěl. Znovu se rozplakala, vzlykala a žadonila, a tak se nad ní slitoval a řekl jí, že jestli do tří dnů uhádne jeho jméno, může si dítě nechat. Vrátil se následující den a ona hádala jména jako Kašpar, Melichar, Baltazar a všechna jména, na která si dovedla vzpomenout, ale žádné z nich nebylo to správné. Když se vrátil podruhé, začala zkoušet neobvyklejší, bláznivější jména, jako Ovčišlápek nebo Pavoučí nožka a tak dál, ale ani to nebylo správně a skřet odešel celý rozesmátý, protože věděl, že dítě už brzy bude jeho. Ale vtom přichvátal ke královně posel a vyprávěl jí, že v lese viděl moc divnou věc, skřítka, který poskakoval kolem ohně a přitom si prozpěvoval: ‚Dneska jsem sněd polívčičku, zítra dám si mák, pozítří pak princezničku. Neb královna, na mou duši, ani ve snu nevytuší, že jsem Rumplcák!`
Nu, a když druhý den zase přišel, královna si s ním pohrávala: ‚Jmenuješ se Thomas?` A on, že ne. ‚Nejmenuješ se Richard?` A on na to, že taky ne. A pak řekla: ‚Nejsi ty náhodou Rumplcák?` A skřítek začal zuřivostí divoce skákat - to je právě tady ta skica - roztrhl se ve dví, a to byl Rumplcákův konec."
"Už si na to vzpomínám," přikyvoval Bloom.
"Je to legrace, vymýšlet k tomu ilustrace," řekla Gretel.
Pak pohlédla ke dveřím, protože zřejmě dřív než já s Bloomem zaslechla klíč v zámku.
Do místnosti vstoupila žena v černých, na míru šitých kalhotách a růžové blůze se světlejšími růžovými knoflíky, v růžových střevících s francouzskými podpatky a v růžovém baretu na světlých vlasech,

naraženém na stranu. Byla stejně vysoká jako Gretel a měla tytéž jemné rysy, štědrá ústa a vysedlé lícní kosti, římský nos a výrazné modré oči. Miller ve své výpovědi uvedl, že Gretchen Heibelové je sedmačtyřicet let, ale nevypadala o nic starší než její sestra. Stejně štíhlá, vysoká, svižná. Když vešla do pokoje a uviděla nás tam stát, zatvářila se překvapeně. Tázavě pohlédla na sestru.
"Gretchen, ti pánové jsou od policie," vysvětlila jí sestra.
"Ale?"
Gretchen zamirila přes pokoj k nám a podala nám ruku.
"Těší mě," potřásla jí nejprve Bloomovi a potom mně. "Já jsem Gretchen Heibelová. Nabídla jsi pánům něco k pití, Gretel?"
"Ano, já ..."
"Dáte si něco? Nebo nesmíte?"
"Právě vařím kávu," vysvětlovala Gretel.
"To já si dám něco silnějšího, když dovolíte."
Gretchen se usmála a usedla do křesla vedle pracovního stolu. Shodila jeden střevíc a potom druhý:
"To byl zase den," obrátila své velké modré oči v sloup.
Mluvila mnohem lépe než její sestra. Bez přízvuku, hovorovou angličtinou.
"Neznám ani vaše jména," podotkla.
"Detektiv Bloom," představil se Bloom. "Matthew Hope."
Zpříma se na mě podívala.
"Vy nejste detektiv?"
"Ne, jsem právník."
"Koho zastupujete?"
"Anthonyho Königa."
"Bývalého Vickina muže?"
"Ano."
"Hm," zamyslela se. "Takže jste tu kvůli těm vraždám. Gretel, drahoušku, naliješ mi, prosím, trochu skotské? Jen s jednou kostkou ledu."
"Ano, jde o ty vraždy," přisvědčil Bloom."
"Jsme snad se sestrou podezřelé?"
Bloom neodpověděl.
"Anebo jdete po Dwaynovi?"
"Nejdeme po nikom, slečno Heibelová."
"No, po někom snad ano."
"Myslel jsem to ..."
"Myslel jste to tak, že se nesnažíte přišít to výhradně Dwaynovi - říká se to tak?"
"Ano, správně," usmál se Bloom. "Nesnažíme se to přišít panu Millerovi. Výhradně."
"Ach, děkuju." Převzala od sestry nápoj, který jí podávala. "Myslím, že slyším, jak se vaří voda," podotkla.
Gretel se vrátila do kuchyně. Gretchen srkala skotskou.
"Tak," pronesla. "Kde chcete začít?"
"U pondělního rána, třináctého ledna mezi třetí a devátou hodinou."
"A co s tím má být?"
"Kde jste byla?"
"Ale? Takže jsem podezřelá?"
"Ne, prostě ..."
"Á, vy chcete, abych vám pověděla o Dwaynovi, ano, už chápu. Byl tady se mnou, jestli vám jde o tohle."
"Odkdy a dokdy?"
"Byli jsme spolu na večeři. Vyzvedl mě asi v osm, o půl deváté."
"Kde jste byli na večeři?"
"V Pepper Mill."
"Na Sabal Key?"
"Ano."
"Kam jste šli po večeři?"
"Vrátili jsme se sem."
"V kolik hodin to bylo?"
"Po večeři. Nepamatuju si přesný čas. V deset? O půl jedenácté? Po večeři." Pokrčila rameny.

"V kolik hodin odtud odešel?"
"Druhý den ráno."
"Zůstal tu přes noc?"
"Ano, často tu zůstává přes noc."
"V kolik hodin ráno odešel?"
"V osm, v půl deváté, nevím to určitě. Jel odtud rovnou do práce."
"Vaše sestra tady v tu noc nebyla?"
"Ne, byla v New Yorku na schůzce s vydavatelem a autorem - vlastně překladatelem. Připravují pohádky bratří Grimmů, víte?"
"Kdy se vrátila?"
"V úterý."
"Říkáte, že tu pan Miller často býval přes noc..."
"Ano, posledních několik měsíců. Se mnou nebo s moji sestrou..."
Zaváhala. Nepoznal jsem, zda tím, co řekla potom, nás chtěla šokovat, anebo prostě jen byla po evropsku upřímná, na což američtí muži nebývají zvyklí.
"Anebo někdy s námi oběma."
"Chápu." Bloom si odkašlal.
"Ano," řekla Gretchen. "A tady je vaše káva."
Gretel přišla z kuchyně a nesla stříbrný podnos se dvěma šálky, dvěma lžičkami, konvičkou se smetanou a cukřenkou.
"Právě jsem detektivu Bloomovi vysvětlila, že Dwayne často tráví noc s námi oběma," sdělila jí Gretchen a tentokrát jsem s jistotou věděl, že nás chce šokovat.
"Ano," přisvědčila Gretel klidně. "To je pravda."
"Nemáte trochu sacharinu," otázal se Bloom a znovu si odkašlal.
Z domu sester Heibelových jsme odešli až za tmy. Celou cestu k ukazateli s šipkami Bloom mlčel, mlčel na rachotícím, hrbolatém mostě a mlčel i potom, co vjel na Jedenačtyřicátou a zamířil zpátky do Calusy. Slíbil mi pivo, a tak jsme se na jedno zastavili v hospodě zvané Townline Rest, hned na okraji města. Servírka v černých přiléhavých kalhotách, černém trikotu, černých botách s vysokými podpatky a kratičké nabírané bílé zástěrce převzala naši objednávku a zřejmě ji rozladilo, že chceme jenom pivo.
Bloom si se mnou přitukl, řekl "na zdraví" a polkl mocný doušek piva a pěny. Otřel si ústa hřbetem ruky a poznamenal:
"Vypadá to, že jeho alibi souhlasí, co? V obou případech."
"Zdá se," přitakal jsem.
"Až na těch pár hodin, které se nedají ověřit a kdy by býval mohl provádět nějaké špinavosti. Ale to by měl časově hrozně našponované."
"To ano."
"Tak." Pokrčil rameny, povzdechl si a opět se napil. "Je mi šestačtyřicet," prohlásil, "a ještě nikdy jsem nebyl v posteli se dvěma ženskými najednou. Kolik je vám let, Matthew?"
"Sedmatřicet."
"Byl jste někdy v posteli se dvěma najednou?"
"Byl," připustil jsem.
"Bylo to něco extra?"
"Je při tom všude spousta nohou a rukou."
Těsně před osmou hodinou mě vysadil na náměstí, kde jsem zaparkoval svůj vůz, a když jsem konečně doma zasunul klíč do zámku, bylo už skoro půl deváté. Namíchal jsem si velmi silné martini, pustil jsem záznamník a poslouchal vzkazy. Dcera mi poděkovala za ten šek a tvrdila, že jsem jí zachránil život. Dale chtěla vědět, jestli jsem na ni už úplně zapomněl, a navrhla, abych se u ní zastavil, pokud nepřijdu moc pozdě. Třetí telefonát byl od Blooma. Okamžitě jsem mu zavolal.
"Ahoj, Matthew," ozval se. "Dobrá zpráva. Našli jsme Sadowského, toho bubeníka. Newyorským policajtům se konečně podařilo vypátrat jeho matku. Zjistili, že už od začátku sezóny hraje v jednom hotelu v Miami. Kenyon po něm vyrazil, ještě než jsme to oznámili federálům. Sadowsky souhlasil, že přijede. Z Miami je to sem, co by kamenem dohodil. Čekám ho každou chvíli. Chcete být u toho?"
"To bych rád," souhlasil jsem.
"Tak přijďte," řekl Bloom a zavěsil.

10

Než jsem odešel z domu, zavolal jsem Dale, že musím ještě něco udělat, než budu mít opravdu volný večer.
"V kolik hodin myslíš, že to bude?"
"Řekl bych tak v deset. Tedy, určitě v deset."
"Kde budeš?"
"V Budově veřejné bezpečnosti."
"Odtud je to ke mně necelých čtyřicet minut."
"Nebude už moc pozdě?"
"Ne. Až skončíš, přijď. Kdykoli skončíš."
"Zavolám ti, kdyby se něco zvrtlo."
"Prosím tě, zařiď to tak, ať se nic nezvrtne."
Neil Sadowsky byl asi pětatřicetiletý muž, vysoký pět stop a sedm palců a vážící nejmíří osmdesát kilo, světlovlasý a hnědooký. Nosil plnovous a knír stejně stejně zlaté barvy jako vlasy, což jeho tváři dodávalo vzhled viktoriánského aristokrata. Navíc měl štíhlý nos a hluboko zasazené oči. Na sobě měl modré kalhoty a o něco světlejší semišovou kazajku, tmavomodré tričko a černé kožené střevíce. Seděli jsme v kapitánově kanceláři; začínalo mě zajímat, jestli ten kapitán vůbec někdy pracuje.
"Tak," prohlásil Bloom, "to je od vás hezké, že jste přiletěl, pane Sadowsky. Opravdu to oceňuju. Dalo nám hroznou práci vás najít."
"Jo, jsem v Miami, přijel jsem tam už před Vánoci."
"To už vaše matka pověděla newyorské policii."
"Byl bych radši, kdybyste matku neobtěžovali."
"Omlouvám se." Bloom se odmlčel a pak pokračoval. "Asi víte, že Vicky Millerovou a její dcerku někdo zavraždil."
"Ano."
"Kdy jste se to dověděl, pane Sadowsky?"
"O Vicky minulé pondělí. O její dceři ..."
"Nu, začněme nejdřív s Vicky. Tedy, dověděl jste se to v pondělí, hm? Den po vraždě."
"Ano."
"Kde jste byl tu noc, kdy ji zabili? Byl jste v práci?"
"Ne, v neděli jsem měl volno."
"Tak kde jste byl?"
"To si nepamatuju."
"Tedy, pane Sadowsky, byl bych rád, kdybyste se pokusil si ..."
"Poslyšte, přišel jsem, protože jsem měl za to, že vám nějak můžu pomoct. Kdybych tušil, že na mě zkusíte třetí stupeň ..."
"Tohle není třetí stupeň, pane Sadowsky."
"Ne? A co to teda je? Jestli si myslíte, že jsem já zabil Vicky a její děcko, tak to nemáte v hlavě v pořádku."
"Tak kde jste byl?"
"Už jsem řekl, nevzpomínám si. Až se vrátím do Miami, podívám se do kalendáře a povím vám, kde jsem byl. Jak si, sakra, můžete myslet, že mám něco společného se zavražděním Vicky?"
"Takovej milej židovskej chlapec jako vy, že jo?"
"Co tím myslíte?"
"Kde jste byl v neděli třináctého ledna večer, pane Sadowsky?"
"Pořád mu vykládám, že si to nepamatuju," obrátil se Sadowsky ke mně, "a on se pořád vyptává. Vicky a já jsme byli kamarádi, chápete?" pokračoval a otočil se k Bloomovi zády. "Nebylo mezi námi nic tak romantického jako mezi ní a Eddiem, ale byli jsme kámoši, rozumíte? Kámoši. Říká tý vaší tupý hlavě něco slovo kamarád? Proč by někdo zabíjel kamarádku?"
"Páni, to teda nevím," podivil se Bloom. "Pročpak Kain zabil Ábela?"
"Ježíšikriste." Sadowsky potřásl hlavou a dlouze vydechl. "Nemůžu tomu uvěřit. Prokristapána, nechápete, jak jsme si všichni byli blízcí? Zažili jsme to spolu, bylo to jako sen. Chci říct, co jsme byli předtím? Banda kluků, kteří zkoušeli někde v garáži, než se z nás stali Wheat. Bez Vicky..., leda bez Eddieho..., řek' bych, že bychom dodnes vyhrávali někde ve smradlavejch uličkách po celým jihu. Eddie je génius. Znal jste někdy

nějakého génia? Neexistuje nic, co by o hudbě nevěděl. Měl byste nás slyšet tenkrát, když jsme dělali vstupní přehrávky u Regatu. Vyhodil byste nás ze studia během minuty. Dokonce i Georgie, který byl z nás nejlepší, se zlepšil možná o pět set procent, jakmile na nás Eddie zapracoval. Já byl jen obyčejnej trouba, co tříská do hrnců a do poklic, dokud nepřišel Eddie. Naučil mě všechno, co vím o hře na bicí. Sakra, vlastně všechno, co vůbec vím o muzice. Než jsem ho potkal, nerozeznal jsem paličky od čínských tyčinek. Je to obrovský profesionál. Obrovský. Má hroznou povahu, dokázal člověka převálcovat jako hadr, vylítl kvůli sebemenší maličkostí, ale kdo tvrdí, že génius musí být trpělivý? On byl přece za Wheat odpovědný. A za Vicky Millerovou taky."
"Jak to?" otázal se Bloom.
"No, víte, po těch přehrávkách..." Sadowsky zavrtěl hlavou. "Kdo by si tenkrát pomyslel, že jsme vůbec k něčemu dobří?"
Zkušební přehrávky dopadly katastrofálně.
V minulosti snad Vickin hlas stačil na uchlácholení nepočetného obecenstva složeného z opilců, pro něž zpívala v arkansaských lokálech, ale tohle byl velký svět gramofonového průmyslu; dokonce i s umělým zesílením ji bylo přes Hamiltonovu sólovou kytaru, dunění baskytary a Sadowského mlácení do bubnů sotva slyšet. Naštěstí právě ve chvíli, kdy Vicky a její zatím bezejmenná kapela předváděli druhou skladbu, šel kolem producent firmy Regat. Zastavil se ve zvukařské kóji, naslouchal a díval se. Sadowsky sám přiznával, že to, co slyšel, muselo znít příšerně - avšak uviděl něco jiného. To, co před ním viděl i König. Devatenáctiletou Victorii Millerovou, vysokou, nohatou, s vlasy černými jako půlnoc a očima barvy antracitu. A doprovázeli ji tři docela přitažliví mládenci, kteří byli řízením osudu všichni menší než ona a navíc výrazně světlovlasí.
V gramofonovém kšeftu, vysvětloval Sadowsky, bývá producent kombinací aranžéra, kapelníka, a jakéhosi režiséra, kdyby se nahrávání desek vůbec dalo přirovnat k natáčení filmu nebo studování divadelní hry. Pro Königa pracoval mladý producent jménem Eddie Marshall - původně se jmenoval Marciano nebo Mariani, Mastroiani či Marielli, Sadowsky si prostě nemohl vzpomenout. Narodil se v Los Angeles italským rodičům a protloukal se v hudebním světě tak, že dělal práci "naprosto neodpovídající jeho skutečnému nadání", jak si své kapele neustále stěžoval. Ve Vicky a třech mladících, kteří ji doprovázeli, rozpoznal vizuální zárodek prudkého, senzačního vzestupu, k jakému může ze dne na den dojít právě jen v gramofonové branži pokud z nich ovšem dokážete dostat ten pravý výkon. Krantz se Sadowskym byli lepšími hudebníky než sólový kytarista, kterého Vicky s otcem sebrali v Nashvillu. Bylo mu devatenáct a byl to jeden z těch kluků z šedesátých let, kteří se naučili tři základní akordy a hned si utíkali nakoupit za tisíce dolarů zesilovače a mikrofony, aby mohli začít "zkoušet". Nebyl to však úplně beznadějný případ. Geoff Hamilton byl světlovlasý pohledný chlapec s jasně modrýma očima a milým úsměvem; s trochou přátelské pomoci by to mohl dokázat. Kromě toho báječně ladil s ostatními dvěma blonďáky a Eddie z nich hodlal vytvořit Vickinu doprovodnou skupinu. V duchu, čistě kvůli těm jejich vlasům, se Eddie rozhodl, že tato právě se rodící kapela ponese jméno Wheat, Pšenice.
Potíž byla se samotnou Victorií Millerovou a s jejím ctižádostivým otcem. Dwayne Miller byl tak trochu cvok, kříženec mezi náboženským fanatikem, podfukářským pouťovým vyvolávačem, podvodníkem a prohnaným podnikatelem, který si o sobě myslel, že je impresário, ovšem jen s jedinou umělkyní ve své stáji: svojí dcerou Victorií. Odmítal pro ni přijmout cokoli horšího než hvězdnou budoucnost, a to i přes její nedostatečné hlasové vybavení a bez ohledu na to, že téměř postrádala hudební sluch. Ale zázraky se stávají a Eddie Marshall byl ochoten to aspoň jednou zkusit...
"I Mojžíš a Ježíš někdy museli začínat," podotkl Sadowsky.
Eddie se zavřel s Vicky a třemi hudebníky (kterým už oficiálně přidělil jméno Wheat) a tři týdny dřeli na přípravě singlu, který se měl později stát součástí alba plného hitů. Tu písničku napsal Eddie sám a pojmenoval ji Šílení, protože se v jejím textu slovo "šílet" objevovalo v různých obměnách celkem šestadvacetkrát. "Šílím... šílíš... šílíme." Bylo

to jako proroctví, protože jakmile se album objevilo na trhu, všichni začali šílet.
Jestliže tři týdny zabrala příprava jediné skladby, po níž pak dostalo jméno celé album, byl potřeba stejný počet měsíců k natočení zbývajících devíti skladeb téhož alba. I přes všechna elektronická kouzla, jež měl k dispozici, se Eddie v těch třech měsících (bylo to v listopadu a prosinci 1964 a v lednu 1965, upřesnil Sadowsky) nadřel víc než kdy předtím. Měl materiál sestávající z nehotového baskytaristy, humpoláckého bubeníka, sólového kytaristy, jehož repertoár se rozšířil na celých osm akordů, a zpěvačku, jež sice oplývala krásou, zato však nevzala pořádně notu. Byl zázrak všech zázraků, že to dokázal. S použitím triků a efektů vymyšlenějších, než na jaké kdy přišel kdokoli, kromě Steinmetze, Edisona nebo Marconiho, vytvořili album, na němž Victorie Millerová se skupinou Wheat - jak stálo krvavě rudými písmeny na obalu alba - předváděla ten nečerstvěji znějící rock od časů, kdy se z liverpoolského suterénu vynořili Beatles.
"Šílení vyšlo v dubnu 1965, někdy kolem Velikonoc," vzpomínal Sadowsky. "Eddie s Königem si říkali, že právě touhle dobou bude spousta děcek na prázdninách prolízat obchody s deskami a hledat něco zbrusu nového. Během tří týdnů vyletělo album do čela žebříčku nejprodávanějších desek a začátkem června se prodalo víc než tři milióny kusů, což znamenalo zlatou desku. Mezitím jsme z alba vytáhli jeden singl, a ten se v žebříčku umístil na druhém místě. Nakonec se ho prodalo jen necelých milión kusů, takže v téhle kategorii jsme zlatou desku nedostali, ale napadlo nás, že je to tak proto, že si většina lidí koupila celé album."
Té noci, kdy byla zavražděna, mi Vicky vyprávěla, že si její producent nepřál, aby vystupovala živě; "Tvrdil, že by to neprospívalo těm deskám. Chtěl, aby si každý šel koupit desku, chápeš?" Vzhledem k nepatrnosti jejího nadání, prakticky neschopného života bez pomoci elektronických vynálezů, se Eddie zřejmě rozhodl moudře. Následující album, nazvané příhodně "Nové šílení", vyšlo v roce 1966 a vyneslo druhou zlatou desku. Třetí a poslední album se jmenovalo jednoduše "Vicky". Tou dobou už bylo jasné, že jen ona, Victoria Millerová, je hvězdou, která se stará o chleba celé firmě Regal Records, a Wheat je jenom obyčejné křoví.
Její odmítání vystupovat živě či dokonce se zúčastnit jen diskusního pořadu v televizi bylo přičítáno její vrozené skromnosti, jež se u ní projevovala silnou trémou - podle Sadowského tím trpěla i taková veličina, jako byl Carly Simon. V tiskových prohlášeních se uvádělo, že milióny Vickiných fanoušků se budou muset spokojit jen s drobty informací o jejím soukromém životě, zveřejňovanými v nekonečném množství rozhovorů, jež udělovala novinám a časopisům, včetně dlouhého interview pro Televizní magazín, přestože televize byla jediným médiem, kde se nikdy neobjevila. "Vicky" vyšla v roce 1967, získala další zlatou desku, a bylo to její poslední album.
"A proč?" zeptal se Bloom.
"Vdala se." Sadowsky pokrčil rameny. "V březnu 1968 si vzala Tonyho Königa. A skoro okamžitě otěhotněla. Při práci na čtvrtém albu potratila. Žádná ‚Nová Vicky` už nikdy nevyšla. Když přišla o dítě, uprostřed práce se vším sekla. Prý právě ty dlouhé hodiny tvrdé práce jí přivodily potrat. Všem novinářům vykládala, že je pro ni osobní život důležitější než všechny zlaté desky světa. Ukončila kariéru, a tím i kariéru skupiny Wheat a Eddieho Marshalla. Ten začal fetovat a skončil jako diskžokej v křupanském rádiu někde ..."
"Pane Hope!" zavolal na mě Kenyon, který vstrčil hlavu do dveří. "Někdo vás volá. Vezměte si to tady, jestli chcete."
"Děkuju. Promiňte," omluvil jsem se a odsunul jsem židli.
Vyšel jsem do recepce a uchopil sluchátko, které mi Kenyon podával.
"Haló?"
"Hádej, kdo to je," ozvala se Dale.
"Ahoj."
"Víš, kolik je hodin?"

"To vím docela přesně."
"Za pět minut deset."
"Správně."
"Říkal jsi, že do deseti skončíš."
"A taky skončím."
"Jen si to ověřuju," opáčila. "Proč neodejdeš hned teď?"
"Už jdu."
"Matthew, já..."
"Ano."
"Nic, jen si pospěš."
Ve sluchátku to cvaklo. Zavěsil jsem je zpátky do vidlice na zdi, poděkoval jsem Kenyonovi a vrátil se do kapitánovy kanceláře.
"Všechno v pořádku?" vyzvídal Bloom.
"Ano, ale budu už muset jít," omlouval jsem se. "Něco jsem si domluvil, ale když jste zavolal..."
"Tohle může ještě nějaký časek trvat," podotkl Bloom. "Jestli musíte, tak jděte."
"On si pořád myslí, že s tou hnusnou lumpárnou mám něco společnýho," stěžoval si Sadowsky.
"Přesvědčte mě, že nemáte," poradil mu Bloom.
Do Dolina domu na Whisper Key jsem dorazil až dvacet minut před jedenáctou. Měl jsem hlad jako vlk a když jsem se přiznal, že jsem ještě nevečeřel, vyštrachala pro mě zbytek roastbeefu a obrovské zralé rajče, obojí nakrájela na plátky, z toastů udělala sendvič a z lednice vytáhla studené pivo. Na dvorku před domem jsem se pustil do jídla a ona usrkávala nápoj, který namíchala pro sebe. Večer se udělalo trochu vlhko, venkovní nábytek byl lepkavý, zavlhlý. Dale měla na sobě bleděmodrý nylonový župan, tvář jí lemovaly rozpuštěné vlasy. Dívala se, jak hltám sendvič a zalívám ho pivem, zatímco jsem jí plnými ústy vyprávěl o sestrách Heibelových z Fatback Key a potom o "pohovoru" - jak to policie eufemicky nazývá - s Neilem Sadowským. Vypadala však ustaraně. Když jsem konečně domluvil, rozevřel jsem doširoka náruč, ona přešla k mé židli, schoulila se mi na klín, položila mi hlavu na rameno a povzdechla si.
"Copak je?" zeptal jsem se.
"Měla jsem příšerný den," postěžovala si.
"Povídej."
"Od rána až do večera. Od první schůzky až do poslední. Nudilo by tě to."
"Jen povídej."
Ze všeho nejvíc, kromě běžných drobných nepříjemností, kvůli nimž může každý advokát občas vyletět z kůže, ji popudil návštěvník, který za ní přišel skoro na konci pracovního dne. Byl to advokát, zastupující jednoho muže v rozvodovém řízení. Dole zastupovala jeho ženu, což se jí vůbec nelíbilo, hlavně proto, že to vypadá strašně sexisticky, když manžela zastupuje muž a manželku žena; všechno je to nalinýrované přesně podle pohlaví, kluci s klukama a holky s holkama. Když tohle řekla, měl jsem ruku položenu na jejím ňadru, zakrytém bleděmodrým nylonem. Prudce jsem ji stáhl, jako bych se spálil, ale ona ji hned přitáhla zpátky, řekla "nebuď hlupák" a vtáhla si ji do výstřihu, přímo na nahý prs.
Zpočátku, když odpůrcův právník požádal o schůzku, si myslela, že se chce dohodnout. Už pár měsíců se obě strany hašteřily kvůli výživnému a finanční podpoře a Dale přirozeně měla za to, že dnes odpoledne přišel s nějakou rozumnější nabídkou, než byly ty, na nichž neústupně trval už od Vánoc. Ale on se v prvních dvaceti minutách o výživném ani o podpoře vůbec nezmínil. Vykládal, že si koupil nový motorový člun, a vymámil z Dale informaci, že je svobodná a v zásadě nezadaná. Ona mu sdělila, že se o vodní sporty moc nezajímá a že by opravdu radši přešla k účelu jeho návštěvy, tedy pokud vůbec nějaký účel má.
"To už mi vážně začal jít na nervy, Matthew," vysvětlovala. "Ano, miláčku, já vím, já vím, nejhorší ze všeho u právníka je, když se nechá protistranou vytočit, já vím. Ale ten chlap, prokristapána, se snažil mě vytáhnout na rande, místo aby se věnoval důležitějším věcem - aspoň pro mě důležitějším, tedy rozvodu, o který moje klientka usiluje už osmnáct měsíců. Začalo to už dávno před Vánoci, když svého manžela opustila a

vzala s sebou i svého sedmiměsíčního syna."
Dale dvakrát zopakovala slovo Vánoce. Najednou mi tím připomněla, jak si Vicky s Eddiem Marshallem každoročně posílali pohlednice. Taky jsem si vzpomněl - tehdy po pohřbu mi moc vadilo, že jsem se na to Marshalla musel vyptávat -, že se Vicky na pohlednici nezmínila o brzkém zahájení v Greenery, jež se konalo necelé tři týdny po Vánocích. Ještě stále mi to připadalo divné - ale Dale mluvila dál.
"... během prvních pěti minut, že mu jde jen o dvě věci: za prvé mi vysvětlit, že jeho klient je nevinný a čistý jako lilium. Za druhé, a to bylo dost choulostivé, ale ne zas tak moc, se ze mě snažil něco vytáhnout. Vyzkoušel úplně všechno, aby mě přesvědčil, jak je jeho klient čestný, spravedlivý, poctivý, dobromyslný, štědrý, čestný - neříkala jsem už čestný? - a taky výborný hráč baseballového mužstva presbyteriánské církve. Chrlil to ze sebe, jako by to přehrával z počítače - můj klient je tak čestný, že jednou; můj klient je tak slušný, že dokonce; můj klient je tak poctivý, že někdy; můj klient je tak božský a tak dál a tak dál, až do zblbnutí. A jako by to nestačilo, zopakoval to celé ještě jednou. Můj klient sem a můj klient tam, jako když chytnou lupiče, kterého někdo viděl, jak v osm večer utká se zbraní v ruce z obchodu s alkoholem, a on se zpaměti přesně naučil časový rozvrh nějakého filmu, který začal o půl osmé, a vykládá, kdo s kým se přesně v osm hodin líbal na plátně ve tmavým, starým bijáku na Main Street - ten už ale zbourali, miláčku - a už se chystá, jak udělá další prodejnu. Chápeš, co chci říct, Matthew?
On chtěl svému klientovi vytvořit alibi. Vymaloval ho jak svatouška, jako by jeho žena, když přišla poprvé ke mně do kanceláře, neměla modřiny, které jí udělal jen proto, že měla tu drzost najít ho v posteli s lacinou štětkou, co v přístavišti vyloupává ústřice. Později mi ukázala i podlitiny na prsou a na nohách, skvělý to důkaz jižanského gentlemanství a dobroty jejího manžela, co tak báječně hraje za církevní mančaft. To byl tedy jeho první cíl. Předložit mi kádrový posudek."
Stále jsem vzpomínal na svůj rozhovor s Eddiem Marshallem a na to, jak je zvláštní, že mu Vicky nenapsala o tom zahájení. A přestože mě to tehdy nenapadlo, teď jsem měl najednou dojem, že Eddie nějak moc dlouho a hrozně hlasitě vykládal o tom, kde byl tu noc, kdy Vicky zavraždili. Přemýšlel jsem, jak báječné alibi člověku skýtá takový člun na otevřeném moři. Dwayne Miller neslyšel o smrti své vnučky, protože byl se dvěma panáky na rybách. Eddie Marshall neslyšel o tom, že Vicky zemřela, protože i on byl velmi příhodně na moři...
"Vrátil jsem se až včera večer. Ani jsem nevěděl, že Vicky připravuje comeback. To všechno jsem se dočetl až v novinách. Kdybych to věděl... "
" .. něco úplně jiného. Všichni se občas vydáme lovit informace, tak či... Posloucháš mě?"
"Ano, pokračuj."
"Tváříš se nějak omámeně. Možná bys mi měl dát ruku pryč z těch prsou."
"Ne, ne, jen pokračuj."
"No, napadlo mě, když můj učený protivník začal čmuchat a pátrat, že už mu došly argumenty o klientově důvěryhodnosti ..."
"V neděli, ihned jak jsem přijel, jsem si v Islamoradě půjčil od kamaráda člun... "
"- a teď se pokradmu a opatrně snaží zjistit, jestli vím, co ten trouba prováděl v posledních osmi týdnech, od doby, kdy od něj moje klientka utekla jen s dítětem v náručí, s tím, co měla zrovna na sobě, s monokly na očích a s dvaceti dolary a šestaosmdesáti centy v hotovosti."
"Předtím jsem se zastavil v Disneyworldu - byli jste někdy v Disneyworldu u Orlanda? - a pak jsem pokračoval dál a hned jsem vyrazil na vodu. "
"Připomínám, že my od firmy Blackstone, Harris, Gerstein, Garfield a Pollock se neflákáme. Na Abbina... ona se jmenuje Abby... na Abbina muže jsme si došlápli hned po svátcích a za chvíli už jsem měla v horním šuplíku svého stolu zprávu, podle které Harlow - tak se ten parchant, co mlátí ženu, jmenuje - se i dál schází s tou štětkou, co ho s ní Abby přistihla v posteli, a dokonce si ji vzal do toho doupěte, které Abby moudře opustila, a žije tam s ní v neskrývaném hříchu, jak bychom řekli ještě před

dvaceti lety. Sám jsi tou mašinérií prošel a nepochybně víš, že podle federálního zákona 61.052 se žádné manželství nedá považovat za automaticky rozvedené, pokud a) není nenapravitelně rozbito nebo b) neníli některá ze stran mentálně nezpůsobilá. Zkrátka v tomhle případě jako by nikdo neudělal chybu a nevadilo by ani, kdyby si starý Harlow předtím, než od něj Abby odešla, vydržoval celý harém. Ovšem a to tedy je pořádné ‚ovšem` - podle zákona 61.08 může soud považovat nevěru a všechno, co s ní souvisí, za rozhodující faktor při rozhodování o tom, zda má být nevěrné manželce vyměřeno výživné, konec citátu. Jestli jsem někdy viděla příklad mužského šovinismu, tak je to tohle. Nevěra ženy je rozhodujícím faktorem, zatímco její manžel může obskákat všechny ženské, které jsou po ruce.
Jenže je fér dívat se na věci i z druhé strany, můj milý. A tak jsem si uvědomila, že můžu podle zákona 61.08 - pokud na něj vůbec dojde - argumentovat tvrzením, že když se může výživné snížit nebo dokonce zrušit v případě manželčiny nevěry, pak by se podle téhož pravidla mělo zvýšit, když se nevěry dopustí manžel. Vím docela určitě, že se Harlow i nadále věnuje mimomanželskému obcování - zpráva detektivní kanceláře uváděla jeho celodenní program, příchody, odchody - a jeho právník se teď pokoušel vyzvědět, kolik toho vím. Vyptával se na věci, na které už znal odpověď. Ten slizkej chytrouš ..."
"Greensleeves, tak se to tam jmenuje?"
"Greenery. "
"Jak jí to šlo?"
"Moc ne. "
"- se mě snažil vodit za nos. Bál se, že na jeho svěřence poštvu policii, a tak se pořád vyptával, jestli vím, kde jeho klient bydlí - přitom věděl, že vím, kde bydlí - a jestli prý vím, že tam žije sám od té doby, co ho žena opustila - což byla pustá lež, protože tam žije s tou svojí otvíračkou ústřic... a jestli jsem mu tam někdy nevolala, což by, jak prý jistě vím, bylo velmi neetické. Jenže se ve skutečnosti snažil vyzvědět, jestli tam někdy nevolala Abby, jestli ta holka od ústřic nezvedla telefon a jestli o tom Abby nepověděla mně, své právničce. Prostě se vydal na výzvědy. Nakonec mi došlo, o co se snaží, ale to už skoro skončil. Pak už jsem jen seděla a poslouchala ho, jako by najednou přede mnou stál úplně nahý a všechna ta jeho obezřetnost bila všem do očí..."
"Myslíte, že jí někdo vyhrožoval?"
"To nevím."
"Nezmínila se o nějakých výhrůžkách?"
"Ne."
"Třeba o výhrůžných dopisech?"
"Když skončil, zůstala jsem několik minut nehybně sedět, pak jsem vytáhla horní šuple stolu - velmi dramaticky, musím říct - vytáhla jsem to detektivní hlášení, položila ho před něj na stůl a prohlásila jsem: ‚Myslím, že byste se měl rozhodnout, jaké výživné a jakou podporu nám chcete nabídnout, protože váš klient je sice možná dobrý v baseballu, ale to mu asi před soudem moc nepomůže.` Nu, a on úplně zbělel v obličeji. Věděl, že jsem pochopila, že se snaží vyzvídat, a uvědomil si, že to pěkně schytal. Teď byl on tím zkoumaným objektem, on byl... Matthew?"
"Ano, Dale."
"Co je? Proboha, co se to děje?"
Náhle jsem si vzpomněl na něco jiného, co se stalo tehdy po pohřbu. Najednou jsem si vzpomněl, jak se mnou Marshall kráčel k místu, kde jsem zaparkoval vůz.
"Musím zavolat Bloomovi," vyhrkl jsem a pomohl jí vstát z mého klína.
Byl dosud na policejní stanici, ale žena, která zvedla telefon, mi oznámila, že ještě pořád vyslýchá Sadowského. Nechal jsem mu vzkaz, že je to naléhavé, a požádal jsem ji, aby ho požádala, ať mi co nejdřív zavolá.
Dale mě pozorovala.
"Slyšels vůbec něco z toho, co jsem ti vyprávěla?"
"Každé slovo."
"Nemyslíš, že jsem pitomá, když jsem si nevšimla dřív, co se vlastně děje?"

"Ne. Já myslím, že jsi úžasná."
"To jistě."
Políbil jsem ji. Přitiskl jsem ji k sobě. Znovu jsem ji políbil. A pak jsme odešli do ložnice, Dale stáhla potah z postele, omluvila se a zašla do koupelny. Já jsem se potmě svlékl, usedl na okraj postele a naslouchal hukotu příboje valícího se na pláž za oknem. Z koupelny bylo slyšet tekoucí vodu. Dale zavřela kohoutek a bylo ticho, až na ten příboj. Dveře od koupelny se otevřely. Do ložnice pronikl proud světla, ale jen na chvíli. Dale cvakla vypínačem a opatrně našlapujíc, došla potmě nahá k posteli. Právě jsme se chtěli obejmout, když zazvonil telefon.
"Do hajzlu," zaklela Dale, rozsvítila lampičku u postele a zvedla sluchátko z vidlice.
"Haló?"
Naslouchala.
"Ano, okamžik," řekla a podala mi sluchátko. "To je Bloom."
"Haló?" ohlásil jsem se.
"Co se děje, Matthew?"
"Právě jsem si na něco vzpomněl."
"Na co?"
"Minulou středu na pohřbu, když jste mě s Marshallem nechal o samotě, jsme si chvíli povídali. Myslím, že se vydal na výzvědy, Morrie. Myslím, že se snažil zjistit, kolik toho vím o těch telefonátech. O těch ..."
"Ano. A dál?"
"Doprovodil mě k mému autu."
"Matthew ..."
"Morrie, on znal moje auto. Zastavil se u něj dřív než já. Na zadní tabulce je sice napsáno HOPE-1, ale tu nemohl vidět, protože jsme přicházeli zpředu. Jestliže znal můj vůz, který parkoval na Vickině příjezdové cestě tu noc, co byla ..."
"Došlo mi to," řekl Bloom. "Přijďte sem, musíte mi povědět, co jste si s ním povídal. Sadowského tu radši zdržím. Je sice nevinný jako novorozeně, ale myslím, že ještě budeme potřebovat jeho pomoc."
11
Většina lidí si neuvědomuje, že policisté pracují v nepřetržitém provozu, a policejní stanice je tedy obsazena čtyřiadvacet hodin denně. Je s podivem, že se všechny policejní stanice po třech letech používáni nezřítí. Dokonce i poměrně nová budova v Caluse už vykazovala stopy opotřebování. Ve chvíli, kdy malá ručička viditelně poskočila na dvanáctku a připojila se k velké, takže obě na chvíli trčely přímo vzhůru, by člověk řekl, že zde, na policejní stanici, je poledne a ne půlnoc. Po celé místnosti vysedávaly u pracovních stolů řady telefonujících detektivů a uniformovaných policistů. U jednoho stolu nějaký muž cosi pracně vyťukával na psacím stroji. Studoval při tom klávesnici, jako by byla v sanskrtu. U jiného stolu policista v košili s vyhrnutými rukávy a s osmatřicítkou v ramenním pouzdru vyslýchal jakéhosi hrozně opilého chlapíka. V jednom rohu místnosti rozmlouvala s jiným policistou žena v bílé blůze umazané od krve. Sadowsky seděl u stolu s Bloomem. Já už jsem Bloomovi zopakoval rozhovor, který jsem s Marshallem vedl v den pohřbu, a on se teď pustil do práce.
"Já vím, že už je to dávno, co jste naposledy slyšel jeho jméno," vysvětloval Sadowskému, "ale před chvílí jste povídal, že to bylo něco jako Marciano, Mariani, Mastroiani nebo Marielli. Něco takového, líp jste si nedokázal vzpomenout."
"A nevzpomínám si ani teď," odsekl Sadowsky.
"Jistě. Abyste pochopil, oč mi jde - chtěl bych vám pomoct si vzpomenout, oukej?"
"Jistě, cokoli chcete," povzdechl si Sadowsky.
Náhle mi došlo, co dělají všichni ti policajti u telefonů. Obvolávali kdejaký hotel a motel v Caluse a pravděpodobně i v sousedních městech Manakawě a Hestervillu.
"Caluská policie," ohlásil se jeden z detektivů. "Mohla byste mi povědět, paní, jestli se u vás jako host nezapsal nějaký Edward Marshall?"
"Jmenuje se Marshall," říkal jiný detektiv, "M-A-R-S-H-A-L-L, ano, pane."

"Nu, máte tam nějakého Eddieho Marshalla?"
"Nebo vůbec nějakého Marshalla? Nebo nějakého hosta s křestním jménem Edward?"
"Ano, paní, já počkám."
"Pochopte, je to hrozně nejistý pokus," vykládal Bloom, "a je mi líto, že vás s tím musím obtěžovat, ale ta možnost tu existuje, že použil jméno, na něž byl kdysi zvyklý, s nímž se vlastně narodil, místo aby si vymýšlel něco nového. A většina lidí, když se zapisuje pod falešným jménem, si stejně nechá své pravé iniciály, to asi víte. Není na tom nic záhadného, souvisí to jen s tím, že spousta mužů a žen má označené monogramem takové věci, jako jsou košile, kapesníky nebo kufry, a bylo by moc divné, kdyby se chlápek jménem Eddie Marshall a s iniciálami E a M na košili chtěl zapsat jako John Smith, rozumíte mi?"
"Ano." Sadowsky si znovu povzdechl.
"Dobrá," pokračoval Bloom, "výborně."
Najednou se usmál. Dnes v noci byl jaksi veselý, nikdy dřív jsem si toho u něj nevšiml. Jako by pouhá možnost získat nového podezřelého, kromě toho, že zelektrizovala celé osazenstvo stanice, dodala i Bloomovi impuls, který nutně potřeboval.
"Když dovolíte, pane Sadowsky," řekl, "rád bych zkusil jednu věc. Projdu s vámi caluský telefonní seznam, všechna jména, začínající na M, jedno po druhém, ne proto, že by tu snad Marshall někdy bydlel. A i kdyby, určitě by se přihlásil pod svým oficiálním jménem a ne pod jménem, které odložil už před lety, když ještě bydlel v Kalifornii. Pete," zvolal najednou, "už jsi mluvil s policií v Los Angeles?"
"Jo," přisvědčil Kenyon, "ozvou se nám ráno, až bude u soudu otevřeno."
"A co Frisko a San Diego?"
"Dělají na tom Reynolds a Di Luca."
"Už se vrátil z dovolené?" zeptal jsem se.
"Kdo se vrátil z dovolené?" podivil se Bloom a otočil se ke mně.
"Di Luca."
"Já ani nevím, že tu nebyl," zasmál se Bloom.
"Už je zpátky," řekl Kenyon. "Vrátil se včera. Vy ho znáte?"
"Radši zkuste taky Sacramento," podotkl Bloom. "Ať na tom začnou dělat hned od rána. Když si někdo změní jméno, musí o tom někde být soudní záznam."
"Jistě," potvrdil Kenyon a vyšel z místnosti.
"Tak, tady máme telefonní seznam," řekl Bloom Sadowskému. "Vynechám všechna jména, která neznějí italsky, jako Manson, Moore nebo Moriarty a tak. Ale jakmile najdeme něco s hodně samohláskami - například tady vidím první, Macalerro. Nepřipomíná vám to jeho jméno?"
"Ne. Tedy... Vážně nevím."
"Jen o tom chvíli popřemýšlejte. Macalerro. Nic vám to neříká?"
"Ne, opravdu ne."
"A co tady, hned za ním? Macarro?"
"Ne, bylo to něco delšího."
"No dobrá, pokračujme dál přes celou stránku. Macchia. M-A-C-CH-I-A. Jak se to vyslovuje, Gregorio?" obrátil se na jednoho z detektivů.
"Hláskujte to ještě jednou," požádal Gregorio. "M-A-C-C-H-I-A."
"S tvrdým ká," odpověděl Gregorio. "Makía."
"Dobře. Makía. Zní vám to povědomě, pane Sadowsky?"
"Ne," prohlásil Sadowsky.
"A co Machinista?"
"Ne."
"Maegli?"
"Ne." "Maestro?"
"Ne."
"Mafrisiano?"
"Ne."
"Magaletto?"
"Ne."
"Pokud si ten chlápek změnil jméno," poznamenal Gregorio, "nejspíš ho jenom přeložil."

"Jak to myslíš?" zeptal se Bloom.
"Z italštiny. Jeden můj známý si změnil jméno na Frank Lamb, Frank Jehně, a víte, jak se jmenoval italsky?"
"Jak?"
"Francesco Agnello. Jehně se italsky řekne agnello."
Bloom na něho zůstal koukat. Všichni jsme zůstali koukat.
"Jak se řekne italsky Marshall?" zeptal se Bloom.
"Kdo ví?" řekl Gregorio.
"Sežeňte slovník."
Bloomovi trvalo skoro půldruhé hodiny, než sehnal italsko-anglický a anglicko-italský slovník, protože všechna knihkupectví ve městě už měla zavřeno a žádný z jejich majitelů neměl v seznamu uvedeno své soukromé číslo. Nakonec v budově našel někoho, kdo mu prozradil jméno šéfa caluských městských knihoven, a vyhledal si ho v seznamu. Zavolal tomu pánovi ve tři čtvrti na jednu v noci a chtěl po něm, aby do Henleyovy knihovny poslal někoho, kdo by mu otevřel, protože teď hned potřebuje italský slovník. Ten člověk - jmenoval se Roger Mahler a jeho funkce mu přinášela spoustu nejrůznějšího obtěžování, ale ještě nikdy se mu nestalo něco takového - se Blooma trpělivě vyptával, jestli by to nemohlo počkat do rána. Bloom ho ujistil, že ráno je už teď, že vyšetřuje dvojnásobnou vraždu a že by opravdu uvítal, kdyby tam mohl okamžitě někdo zaskočit se svazkem klíčů. Mahler se nakonec uvolil jít do knihovny osobně. Setkal se tam s detektivem Kenyonem, který se na stanici vrátil chvíli před druhou hodinou ranní a položil slovník Bloomovi na stůl.
"Už jsem do něj nakouk," podotkl.
Bloom obracel stránky v anglicko-italské části.
"Margin," četl nahlas, "marigold, marine...," sjel prstem po stránce dolů a pokračoval nahlas: "Marriage, married, marrow...," a konečně to našel. "Marsh, marshmallow, marshall, tady je to, marshall." Pohlédl na Sadowského. "Maresciallo," řekl. "Marešálo - takhle se to vyslovuje, Gregorio?"
"Je tam CHI?"
"Ne, CL"
"Tak to je eš, tak jak jste řekl."
"Maresciallo," opakoval Bloom. "Zní to jako to jméno, pane Sadowsky?"
"Zní," potvrdil Sadowsky.
Policista, který nakonec ten motel vypátral, seděl u stolu hned vedle Bloomova.
"Maresciallo," řekl do sluchátka a hláskoval to jméno.
Oči se mu doširoka rozevřely. Přikývl a zuřivě zatřepal prsty volné ruky, aby upoutal Bloomovu pozornost.
"Správně, jak se jmenuje křestním jménem? Super! A kdy se zapsal? Kdy?"
Napsal si něco do bloku na stole před sebou, levým loktem si blok přidržoval a pravou rychle psal. Bloom se zvedl od svého stolu, stoupl si za něj a přes rameno mu nahlížel, co píše.
"Motel Marjo na South Trail. Zapsal se tam jedenáctého, to bylo v pátek, předtím, než ji zabili."
"Je tam ještě?" otázal se Bloom.
"Je tam ještě?" řekl policista do telefonu, naslouchal a pak opět křikryl sluchátko dlaní.
"Dnes večer se odstěhoval."
"Dobře. Zeptej se toho chlápka ..."
"Je to ženská."
"Zeptej se, kdy se odhlásil."
"V kolik hodin se odhlásil?" řekl policista do sluchátka.
Pak přikývl.
"V deset třicet."
"Zeptej se... Nebo ne, dej mi ji k telefonu," rozhodl Bloom a uchopil sluchátko.
"Paní," promluvil do telefonu, "když se ten člověk u vás zapsal, poznamenala jste si značku a rok výroby jeho auta, jak to vyžaduje zákon? Dobře, nadiktujte mi to." Začal zapisovat. "A co poznávací značku?

Dobře, výborně. Georgia, ano, mám to. Jak je to číslo? Děkuju, madam, dobrou noc."
Odložil sluchátko do vidlice a řekl: "Modrý Oldsmobile, stejšn, georgijská značka. Tady je číslo. Neviděla, kterým směrem odjel, dívala se v recepci na televizi. Má čtyřhodinový náskok. Kdyby jel do Georgie, kde by asi tak, sakra, mohl být teď? Počítejme dvě hodiny do Tampy a pak ještě další dvě hodiny při rychlosti pětapadesát mil za hodinu - musíme předpokládat, že dodržuje předepsanou rychlost, nemám pravdu? Tak kde by tedy mohl být? Co je sto deset mil za Tampou?"
"To je někde mezi Ocalou a Gainesvillem," odpověděl Kenyon.
"Okres Marion, je to tak?"
"Nebo Alachua. Leda by mířil na jih. Já bych teda určitě nejel domů, kdybych zabil dva lidi."
"Myslíte, že bychom mohli dostat příkaz k zatčení?"
"Zatím mu nic nemůžeme dokázat," namítl Kenyon. "Že nám Lhal o tom, kdy sem přijel, ještě neznamená, že spáchal dvě vraždy."
"Poznal Matthewovo auto," naléhal Bloom. "Vím, že to ten syčák udělal, cítím to v kostech."
"Zkuste říct soudci, že chcete příkaz zatčení na základě něčeho, co cítíte v kostech," opáčil Kenyon. "Taky vůbec nevíte, kde ten člověk je. I kdybyste dostal zatykač, jako že ho pro nedostatek důkazů nedostanete..."
"Neprokážeme ani důvodné podezření," dodal Gregorio.
"I kdybyste zatykač dostal, kde, k čertu, chcete toho chlapa hledat? Řekněme, že se rozjel napříč státem směrem k jihu, k Ostrovům, kde údajně byl minulý víkend. Možná tam někde už nastoupil na loď, může už být na moři a jede třeba na Bahamy nebo taky někam jinam."
"Já ho potřebuju dostat sem," trval na svém Bloom. "A položit mu pár otázek. Nikdo přece nelže o tom, kdy a kam přijel, pokud k tomu nemá zatraceně dobrý důvod."
"Vysvětlete to soudci," bručel Kenyon.
"Víme, jak se jmenuje a v jakém jede autě, domníváme se, že zavraždil dva lidi, a nemůžeme toho parchanta ani zatknout," stěžoval si jeden z detektivů.
Nevěděl jsem, jak se jmenuje. Byl větší než Bloom, s obrovským sudovitým hrudníkem, širokými rameny a velkýma rukama. Popíjel kávu z papírového šálku.
"Třeba někde projede na červenou," uvažoval Kenyon. "Sebere ho policajt, my ho necháme převézt sem a ..."
"To by byl jen blbej dopravní přestupek," pokrčil rameny jiný detektiv.
"Stejně bych trval na tom, že je to porušení zákona," prohlásil Bloom.
"Jaké množství drogy musí člověk mít u sebe, aby to byl trestný čin?" zeptal jsem se.
Ten velký detektiv, který sice věděl, kdo jsem, ale netušil, co tu vlastně mám co pohledávat, se na mě podíval, jako bych právě položil tu nejpitomější otázku, jakou za celou svou kariéru u policie vyslechl. Také Bloom se na mě podíval, přejel si rukou po obličeji a postoupil otázku Kenyonovi.
"Pete? Kolik je to teď? Dvacet gramů?"
"Dvacet gramů," přikývl Kenyon.
"Bývalo to šest," podotkl druhý detektiv. "Všechny ty pitomý zákony dneska zvýhodňujou lumpy."
"A kolik by z toho bylo cigaret?" vyptával jsem se. "Z dvaceti gramů?"
Bloom na mě opět pohlédl a povzdechl si. Byly už tři hodiny pryč a všichni jsme probděli půlku noci, takže si nejspíš myslel, že jen tak klábosím, zatímco on se tadyhle pokouší vymyslet, jak zatknout Marshalla.
"Pete?" řekl unaveně. "Kolik jointů bude z dvaceti gramů?"
"To nevím." Kenyon přemýšlel. "Patnáct? Šestnáct? Kdo by se o to staral?"
"Marshall říkal, že má v autě dvanáct cigaret," řekl jsem.
Bloom se na mě podíval ještě jednou. Tentokrát nevzdychal.
"Po pohřbu mi nabídl jointa a říkal, že ve voze jich má ještě

dvanáct."
"To by mohlo stačit," usoudil Bloom a obrátil se na Kenyona. "Pete? Nestačilo by to na vydání zatykače?"
"Kdy to bylo?" chtěl vědět Kenyon. "Minulou středu."
"To už je moc dávno," potřásl hlavou Kenyon.
"Můžeme to zkusit," trval na svém Bloom.
"Soudce se bude divit, proč, prokristapána, děláme rozruch po celým státě jen kvůli dvanácti cigárům s marjánkou, o kterých někdo mluvil minulou středu!" namítl druhý detektiv.
"Vysvětlím mu to," rozhodl Bloom. "Povím mu, že ta marihuana je jen zástěrka, že nám ve skutečnosti jde o něco většího."
"Třeba nám pomůže," připustil Kenyon a pokrčil rameny.
"Jo. Třeba jo," souhlasil i druhý detektiv.
Dopravní policie zastavila modrý Oldsmobile před obcí Goulds na floridské vysokorychlostní dálnici, nedaleko vjezdu na trasu číslo 1, mířící k Ostrovům. Výzva HV - hledejte vůz byla vložena do počítače o půl desáté dopoledne, krátce poté, co Bloom předložil soudci místopřísežně prohlášení a požádal o zatykač pro porušení federálního zákona 893.13, podle něhož je trestným činem prodávat, vyrábět, dodávat či vlastnit s úmyslem prodeje nezákonné množství kontrolovaných látek, popsaných v odstavci 893. V prohlášení Bloom pod přísahou uvedl, že má závažný důvod se domnívat, že v přihrádce pod palubní deskou Oldsmobilu, jehož stávajícím majitelem je Edward Richard Marshall a který se v současné době pravděpodobně pohybuje někde na územní státu Florida, se nachází asi dvacet gramů marihuany. Soudce, jak jsme předpokládali, se začal vyptávat, proč se dělá takový rozruch kolem pár jointů. Bloom mu všechno vysvětlil. Soudce se rozhodoval asi třícet vteřin a pak příkaz podepsal.
Když státní policisté Marshalla donutili zajet ke krajnici a požádali ho o technický a řidičský průkaz, zeptal se jich, o co jim jde. Policista si přečetl jméno na obou dokladech a otázal se:
"Jste Edward Richard Marshall?" a když Marshall připustil, že ano, policista mu sdělil, že na něj v Caluse vydali zatykač. Potom rychle prohledal vůz a v přihrádce pod palubní deskou našel ne dvanáct, ale osm marihuanových cigaret.
Na konci výzvy HV se jako ocásek třepetala informace, že je Marshall hledán také v souvislosti s vyšetřováním dvojnásobné vraždy, a soudce v okresu Dade, který rozhodoval o kauci, o tom věděl. A také věděl, že poldové z okresu Dade, kteří Marshalla zadrželi a obvinili z držení drog, telefonovali caluské policii, která požádala, aby v tomto případě, přestože šlo nanejvýš o přestupek, byla kauce stanovena neobvykle vysoko. Soudce chápal, že policisté z Calusy potřebují získat čas, aby toho chlapíka mohli vyslechnout ohledně těch vražd. A tak, přestože za normálních okolností by u přestupku, týkajícího se narkotik, kauce nepřesáhla výši pěti set dolarů a Marshallovi by stačilo složit zálohu padesáti dolarů, aby se dostal na svobodu, soudce žádosti vyhověl a za provinění, za něž člověku hrozil nanejvýš rok vězení, stanovil kauci ve výši dvaceti tisíc dolarů. Kenyon s tím velkým detektivem, jehož jméno jsem se ještě pořád nedověděl, odletěli do Miami a odtamtud pokračovali autem do budovy soudu. Čekali na Marshalla a nasadili mu náramky, jakmile mu soudce stanovil kauci, již nebyl schopen okamžitě složit. Když ho detektivové krátce po druhé hodině odpoledne přivedli na stanici v Caluse, Bloom už na něj čekal.
U krátkého výslechu jsem nebyl. Namísto toho jsem seděl u Abe Pollocka v kanceláři a probíral se soupisem inventáře obchodu s lihovinami, který mu jeho klient konečně předložil. Na policejní stanici jsem zašel až těsně před koncem pracovního dne. Záznam výslechu byl tou dobou už přepsán na stroji. Sestával ze čtyř stránek, sepnutých svorkou. Mlčky jsem seděl v jedné z prázdných kanceláří a pročítal si ho, od Bloomovy zahajovací recitace práv až k místu, kde Marshall najednou výslech přerušil:
B: Víte tedy určitě, že chcete odpovídat na moje otázky bez přítomnosti právníka?
M: Dejte se do toho, ať to je za náma, dobrá?

B: Pane Marshalle, je pravda, že vaše pravé jméno je Edward Maresciallo?
M: Moje pravé jméno? Jak to myslíte, pravé jméno?
B: Jméno, se kterým jste se narodil.
M: Tak proč neřeknete, že vám jde o jméno, se kterým jsem se narodil? Oficiálně se jmenuju Edward Marshall. To je moje pravé jméno.
B: Nicméně, je pravda, že jste si změnil jméno z Edward Maresciallo na ...
M: No a? Je to snad zločin, změnit si jméno? Když si někdo v týhle zemi změní jméno, tak je z něj hned desperát, jo?
B: Pane Marshalle, uvítal bych, kdybyste odpověděl na moji otázku.
M: Ano, změnil jsem si jméno z Edward Maresciallo, v pořádku?"
B: Pane Marshalle, kdy jste přijel sem do Calusy?
M: Minulou středu. Co to má společného s tím, co jste, jak tvrdíte, našli v mém autě?
B: Minulou středou myslíte šestnáctého ledna?
M: Nevím, kolikátého bylo.
B: Ve středu bylo šestnáctého.
M: Tak ano.
B: A kdy jste odjel z Valdosy?
M: Minulý pátek to byl týden.
B: Tedy v pátek, jedenáctého.
M: Když to tvrdíte.
B: Nu, máme tu kalendář. Tady je pátek, a týden předtím, to muselo být ...
M: Budu vám to věřit.
B: Takže z Valdosy ve státě Georgia jste odjel v pátek jedenáctého ledna.
M: Ano.
B: A sem jste dorazil až ve středu šestnáctého ledna.
M: Správně.
B: Kde jste byl mezi tím?
M: Strávil jsem nějaký čas v Disneyworldu u Orlanda a pak jsem si na člunu vyjel k Ostrovům.
B: Odkdy dokdy?
M: Myslíte, kdy jsem byl na tom člunu?
B: Ano.
M: Od neděle do úterý, nepamatuju si, jaké bylo datum.
B: Od třináctého do patnáctého ledna.
M: Když to říkáte. Vy máte kalendář.
B: Nechcete se sám podívat do kalendáře na ta data?
M: To není třeba. Myslím, že ta data souhlasí.
B: Tvrdíte tedy, že jste do Calusy přijel ve středu.
M: Správně.
B: Přijel jste z Ostrovů, je to tak?
M: Ano.
B: Odkud, z Ostrovů?
M: Z Islamorady.
B: Ten člun, co jste si na něm vyjel, kde jste ho vzal?
M: Vypůjčil jsem si ho.
B: Od koho?
M: Od kamaráda.
B: V Islamoradě?
M: Ano.
B: Jak se ten kamarád jmenuje?
M: Jerry Cooper.
B: Žádného Jerryho Coopera jsme v Islamoradě nenašli.
M: To je váš problém, ne můj.
B: Aha. Pane Marshalle, říká vám něco jméno Marjo?
M: Ne.
B: Kde jste bydlel tady v Caluse?
M: Nevzpomínám si, jak se to tam jmenovalo.
B: No, pamatujete si aspoň, jestli to byl hotel nebo motel?
M: Motel.

B: Vzpomenete si, kde to bylo?
M: Někde na Trailu.
B: Nemohl to být motel Marjo?
M: Na žádné otázky už neodpovím.
To bylo všechno. Uložil jsem sešité stránky zpátky do desek, vzal jsem svoji aktovku a vrátil se do přijímací haly. Žena píšící na stroji u stolu vedle roury potrubní pošty mně oznámila, že Bloom právě u sebe někoho má, a nevěděla, jak dlouho to ještě potrvá. Požádal jsem ji, aby mu zavolala, že na něj čekám. Pohledem mi dala jasně na srozuměnou, že už je půl šesté večer, ona tady ještě pořád buší do stroje a doopravdy nemá čas na žádné vyrušování - ale přesto mu zavolala.
"Hned přijde," sdělila mi.
Položila sluchátko a vrátila se ke psaní. Za okamžik vyšel Bloom z kanceláře.
"Mám potíže," řekl. "Mám u sebe v kanceláři jednu paní. Je to majitelka motelu Marjo. Jmenuje se Mary Gibsonová a její muž byl Joseph Gibson - proto se ten motel tak jmenuje - ale on už umřel. Chtěl jsem se jí vyptat na Marshalla, jenže ten policajt, co ji sem vezl, jí navykládal, že vyšetřujeme vraždu, a ona mi nechce nic říct. Nepromluvil byste si s ní? Že byste jí vysvětlil, co o tom říká zákon a že se nemá čeho bát?"
"Ale jistě," souhlasil jsem.
Mary Gibsonová byla malá podsaditá žena s ocelově šedými vlasy, temně modrýma očima a odhodlaným výrazem v hranaté tváři. Seděla v koženém křesle proti Bloomovu stolu, rukama v klíně pevně svírala kabelku. Když jsme vstoupili, otočila se ke dveřím a prohlížela si mě, jako bych byl sám Velký inkvizitor, kterého sem poslali, aby jí nasadil palečnice.
"Tohle je pan Hope," představil mě Bloom. "Je právník. Matthew, toto je paní Gibsonová, majitelka a provozovatelka motelu Marjo."
"Těší mě."
"Jaký právník?" zeptala se okamžitě. "Z úřadu státního zástupce?"
"To ne, paní, mám soukromou praxi," uklidnil jsem ji.
"Nepotřebuju právníka," prohlásila. "S žádnou vraždou nemám nic společného."
"To přece nikdo netvrdí, paní Gibsonová."
"Tak proč bych potřebovala právníka?"
"Pan Bloom si myslel, že bych vám měl vysvětlit znění zákona."
"Já nepotřebuju, aby mi někdo vysvětloval zákony. Když mě policie požádala, abych sem přijela, nevěděla jsem, že jde o vyšetřování vraždy. Prostě a jednoduše se nechci do ničeho zaplést."
"Paní Gibsonová, nejste z ničeho podezřelá, nemusíte ..."
"Ne? Tak co tedy jsem?"
"Jste svědkyní, která má možná informace důležité pro vyšetřování. V tom případě jste povinna odpovědět na všechny otázky, které vám policie položí."
"Nejsem povinna dělat nic, co nechci."
"Paní Gibsonová, jestliže odmítnete panu Bloomovi odpovídat, může vás dát úředně předvolat."
"Co to znamená?"
"Nařídí vám vypovídat. Soud vám to nařídí. A kdybyste přesto odmítla ..."
"Ano, co pak?"
"Budete odsouzena pro pohrdání soudem. A to byste určitě nechtěla."
"Neodpovím na žádné otázky, dokud tady nebude můj advokát."
"Paní Gibsonová, svědek nemá právo na přítomnost právního zástupce. Nejste z ničeho obviněná. Pan Bloom jenom ..."
"Ať si zavolá právníka," řekl Bloom. "Mně to nevadí."
"Ale já žádného nemám," prohlásila.
"Nu, tadyhle pan Hope je advokát, nestačil by vám on?"
"Na jaké škole jste studoval?" chtěla vědět.
"Cože?"
"Povězte jí, kam jste chodil do školy, Matthew."
"Na Severozápadní universitu."

"Kde to je?"
"V Evanstonu, v Illinoisu."
"Nechodil jste na Harvard?"
"Ne."
"Nebo na Columbijskou universitu?"
"Ne."
"No," pronesla pochybovačně, "snad to i tak bude v pořádku. Ale kdyby se mě ptal na cokoli, na co bych neměla odpovídat..."
"Budu protestovat, madam."
"Jen aby," zapochybovala a otočila se k Bloomovi. "Tak, co chcete vědět?"
Mluvil s ní jen pět minut. Víc nebylo zapotřebí.
12
Dozorce nás všechny tři dovedl na konec chodby ve druhém patře, pozvedl od opasku kruh s klíči a červeně označený klíč zasunul do zámku. Otočil jím a otevřel těžké dveře.
"Tudy, prosím," řekl Bloom.
Kráčeli jsme úzkou chodbou podél dlouhé řady železných mříží, náhle jsme zabočili doprava a vstoupili do slepé uličky s dvěma celami. Eddie Marshall obýval celu na samém konci chodby. Dozorce otevřel její dveře opět barevně označeným klíčem. Paní Gibsonová zaváhala.
"Všechno je v pořádku," ubezpečil jsem ji a všichni tři jsme vešli. Dozorce za námi zamkl.
"Pane Marshalle," promluvil Bloom, "tohle je paní Gibsonová, vedoucí motelu Marjo na South Trail. Chtěl bych, abyste ..."
"Co vy tu děláte," zeptal se mě Marshall.
"Je jejím právním zástupcem," odpověděl Bloom. "Chtěl bych, abyste si poslechl, co paní Gibsonová řekne, ale nejprve se chci ujistit, že znáte svá práva. Když jsme dnes spolu mluvili poprvé, pověděl jsem vám, že máte právo mlčet, že nemusíte odpovídat na otázky a že cokoli řeknete, může být použito proti vám. Vzpomínáte si?"
"Vzpomínám," přisvědčil Marshall.
"Tedy, tato práva máte pořád. Nechcete advokáta?"
"Zrovna teď je tady jeden advokát navíc," prohlásil Marshall.
"Znamená to, že si nepřejete právního zástupce?"
"Pokud můžu sklapnout, kdykoli budu chtít, tak k čemu advokát?"
"Ano, nebo ne, pane Marshalle?"
"Ne."
"Dobrá. Položím paní Gibsonové několik otázek a ona mi na ně odpoví. Chci, abyste jí pečlivě naslouchal, protože se vás na to později budu ptát. Dobře?"
"Ale jistě," souhlasil Marshall.
"Paní Gibsonová, poznáváte toho muže?"
"Poznávám," řekla paní Gibsonová.
Zdálo se, že ji všechny pochybnosti opustily. Stála proti Marshallovi sedícímu na jediné, ke zdi upevněné pryčně a dívala se mu zpříma do očí, jako by ho vyzývala, ať jen zkusí popřít, co ona pravdivě vypovídá.
"Je to někdo ze zákazníků motelu Marjo?"
"Je."
"Zapsal se u vás pod jménem Edward Maresciallo?"
"Tak to stojí v mých záznamech."
"A je to ten muž, který se pod tím jménem zapsal?"
"Ano, je to on."
"Dívala jste se do záznamů někdy nedávno, paní Gibsonová?"
"Dnes v noci, když jste mi telefonovali."
"Tím myslíte ..."
"Policii."
"Můžete mi povědět, kdy pan Maresciallo ..."
"Poslyšte; to už by stačilo," ozval se Marshall.
"Vás se nikdo na nic neptá," vyštěkl Bloom. "Vy jen klidně seďte a poslouchejte, jasné?"
Otočil se zpět k paní Gibsonové.
"Můžete mi povědět, kdy se zapsal u vás motelu?"
"Ano. Bylo to v pátek jedenáctého ledna."

"Přijel sám?"
"Já nemusím poslouchat..."
"Držte klapačku, Marshalle!" zvolal Bloom. "Vaše zatracený práva nikdo neporušuje. Přijel sám, paní Gibsonová?"
"Ano."
"Kdy se odhlásil?"
"Včera pozdě večer."
"Kolik mohlo být hodin?"
"Kolem půl jedenácté."
"A teď, paní Gibsonová, když pan Marshall bydlel u vás v motelu, byl tam celou domu sám?"
"Já už to nebudu poslouchat," rozzlobil se Marshall a rychle vstal.
"Sedněte si," přikázal Bloom.
"Ne, nesednu! Vy jste advokát," obrátil se ke mně. "Řekněte mu, že chci, aby odešel."
"Nechce po vás žádné přitěžující svědectví," odpověděl jsem. "Není povinen ..."
"Ne? Tak co je, k čertu, tohle, když sem někoho přitáhne a ..."
"V tomto ohledu vás zákon nechrání," vysvětlil jsem mu.
"Zapomeňte na to. Když bude chtít, může vám dát udělat krevní zkoušku, dát analyzovat váš dech, vzít vám otisky prstů, vyfotografovat vás, ukázat vás svědkům, kteří vás viděli, může vám přikázat, abyste si nasadil klobouk nebo oblékl kabát, abyste si sáhl prstem na nos, posbíral pár mincí, opakoval nahlas slova, která vám napíše na papír - a taky abyste vyslechl výpověď svědka. Když se pustí do vás, můžete odmítnout odpovídat na otázky. Ale on se do vás zatím nepustil. Radím vám, abyste klidně poslouchal, pane Marshalle."
Sedl si zpátky na kavalec a v tu chvíli jsem poznal, že je s ním konec. Z jeho pohledu i z celkového držení těla čišela jakási odevzdanost a já pochopil, že ztratil chut bojovat. Bylo po všem. Moc dobře věděl, co paní Gibsonová odpoví, věděl, že Bloom pečlivě zachovává jeho práva, a věděl i to, že už nemůže nic dělat. Ani zapírat, ani odmítat výpověď; tohle byl konec cesty, na niž se vydal z georgijské Valdosy před jedenácti dny a možná už dávno předtím.
"Paní Gibsonová," opakoval Bloom, "zůstal sám po celou dobu, co bydlel v motelu Marjo?"
"Ne, nezůstal sám."
"Můžete -"
"Tak dobře," řekl Marshall potichu.
"- můžete mi povědět, kdo tam byl s ním?"
"Malá holčička."
"Odkdy tam s ním byla, paní Gibsonová?"
"Od noci v neděli třináctého ledna."
"Můžete popsat ..."
"No dobře," ozval se znovu.
"- můžete to děvčátko popsat?"
"Bylo jí tak šest, sedm let. Měla dlouhé tmavé vlasy. Na sobě měla bílou noční košili, viděla jsem, když ji nesl z auta do ..."
"Tak dobře, sakra!" zahulákal.
V cele se rozhostilo naprosté ticho.
"Chcete mi o tom povědět?" otázal se Bloom.
"Stejně už všechno víte, k čertu s tím."
"Jen mi to povězte," tentokrát promluvil mírnějším hlasem.
"Zabil jsem je." Shlédl dolů na své ruce. "Zabil jsem je obě."
"Začněme od začátku," navrhl Bloom.
Začátek byl před dávnými lety v New Orleansu, kde z několika stébel chabého talentu Victorie Millerové upředl čisté zlato tří miliónů prodaných dlouhohrajících desek. Ona mu na oplátku věnovala svou přízeň. Jak mi už řekl Victoriin otec, Eddie a ona byli milenci. Tento vztah trval, dokud ji sláva a vábení Königa a jeho významných přátel nepřesvědčilo, že právě za Königa by se měla provdat. Marshall se s ní pomiloval, jak tehdy myslel, naposledy (v tomto okamžiku od něj paní Gibsonová rozpačitě odvrátila pohled k mřížové stěně venku v chodbě) na rozloučenou měsíc před její svatbou s Königem. Když se po líbánkách

vrátila, zavolala Marshallovi a sdělila mu, že s ním čeká dítě.
"S vámi?" zeptal se Bloom.
"Se mnou."
"Pane Marshalle..."
"Bylo to moje dítě. Vzala si Tonyho, ale tohle bylo týden po svatbě, to dítě bylo moje - z té poslední chvíle, kdy jsme byli spolu. A ona ho zabila. Tak hrozně dřela na tom albu, na svém posledním albu. Věděla, že je těhotná, ale stejně dřela jako mezek. Proto potratila. Protože se tak štvala a honila i všechny ostatní. Zabila moje dítě."
Krátce poté, co Vicky ukončila uměleckou dráhu a skupina Wheat byla rozpuštěna, odešel z New Orleansu a přijal zaměstnání u malé gramofonové společnosti v Nashvillu. ("Byl jsem obr ve své profesi a pracoval jsem pro samé trpaslíky.") Když společnost zkrachovala, sehnal si v Georgii práci diskžokeje. V roce 1973, pět let poté, co se s ní viděl naposled, jel do New Orleansu na návštěvu. Ještě byla provdaná za Königa, ale jejich manželství se dostalo do velkých problémů a když za Marshallem přišla do hotelu Royal Sonesta, kde se ubytoval, pověděla mu, že se svým mužem nespala už několik měsíců. Což nevyhnutelně vedlo k tomu, že se s Marshallem znovu pomilovali. A nevyhnutelně - aspoň jemu to tak připadalo opět otěhotněla. oznámila mu tu novinu dva měsíce poté, co spolu byli, a dodala, že to dítě je beze vší pochyby jeho.
"Slíbila mi, že tentokrát o ně nepřijde, že dá moc dohrý pozor, aby se mu nic nestalo. Dostal jsem oznámení, když se Allison narodila. Allison Mercy Königová, stálo na té kartičce. Königová. Moje dcera - s Königovým jménem."
Pak následovalo mlčení, přerušované každoročně jen vánočními pohlednicemi s drobnými, rukopisnými sděleními o tom, jak se dcerušce, kterou nikdy neviděl, daří. A potom, o posledních Vánocích, přišla pohlednice, na níž mu sdělovala, že se vrací zpátky ke své profesi a jedenáctého ledna má zahajovací vystoupení v Greenery. Zavolal jí na Silvestra. Byl opilý. Telefon zvedla malá Allie. Asi měli doma večírek. V pozadí byla spoustu hluku a on slyšel, jak jeho dcera křičí na matku, že volá nějaký pan Marshall. Pan Marshall. Jeho dcera, a říká mu pan Marshall. Podle hlasu byla Vicky také opilá. Připomněl jí její slib, že se o jejich holčičku bude navždycky starat, aby se jí nestalo nic takového jako prvnímu dítěti. Ona se jen smála a tvrdila, že už brzy bude mít spoustu peněz a bude si moci najmout celý tucet vychovatelek, aby se o Allii staraly, takže prý nemusí mít obavy. Nevěděl, co tím myslí. Jak chtěla vydělávat peníze veřejnými vystoupeními, když má hlas jak propíchnutou pneumatiku? Řekl jí, ať to radši nedělá. Varoval ji. Ona ho poslala do háje a zavěsila. Seděl v tu chvíli v křesle vedle toaletního stolku, v pronajatém pokoji. Vyrval telefon ze zdi a třískl jím do zrcadla nad stolkem. Rozbil je.
Jedenáctého ledna, v den Vickina zahájení, se z Valdosy rozjel do Calusy. Neměl v úmyslu ji zabít. Chtěl si s ní jen promluvit, přesvědčit ji. Když sem v pátek večer dorazil, vydal se k ní. Bylo to těsně před zahajovacím vystoupením. Prosil ji, aby to nedělala. Prosil ji, aby se postarala o jejich dětátko, jak slíbila. Odpověděla, že Allie už není žádné dětátko. Je jí šest let a kromě toho ona už brzy bude mít hromadu peněz, takže si nemusí dělat starosti. Zeptal se, odkud dostane peníze, a ona mu pověděla o fondu. On o fondu nic nevěděl, a tak si myslel, že lže, že si myslí, že dokáže vydělat milióny zpěvem, stejně jako tehdy v šedesátých letech. Znovu ji varoval. Řekl jí, ať toho nechá, nebo si on přijde pro svoje dítě, tak jistě, jako že tu teď stojí. Ona prohlásila, že by měl radši vypadnout, než zavolá policii. Odešel, aniž by aspoň zahlédl svou dceru. Byla u kamarádky, prý tam zůstane přes noc, aby se Vicky mohla připravit na to svoje zpropadené zahájení.
"A už to bylo tady," tvrdil Marshall. "Začala Allii zanedbávat jen kvůli svý pitomý kariéře!"
Zavrtěl hlavou a najednou se rozvzlykal. Paní Gibsonová se polekaně odvrátila od mříží a pohlédla na něj. Ve tváři se jí zračila lítost. Stála tam a dívala se na něj, jako by ho chtěla vzít do náručí a utěšit ho. Bloom čekal. Marshall vytáhl ze zadní kapsy tmavomodrých vězeňských kalhot kapesník. Vysmrkal se. Otřel si oči. Zhluboka si povzdechl a ještě jednou se vysmrkal. Potom potřásl hlavou a řekl:

"Já... já... ani pak jsem ji nechtěl zabít. Chtěl jsem jen svou dceru. Myslím, že proto jsem se zapsal pod starým jménem. Protože jsem měl v úmyslu odvést od ní svou dceru. Ale jenom, kdybych ji nedokázal přemluvit, aby té... té hlouposti nechala. Chci říct, v sobotních novinách vyšla ta příšerná kritika, musela vědět, že je to ztracené. V neděli jsem... zavolal jsem jí asi deset minut před osmou. Myslel jsem, že bude ještě doma, že ji zastihnu, než odejde do té restaurace. Ale byla už pryč, ozvala se mi jen holka na hlídání. Opravdu, už s tím zase začínala, chápete, nechala moji dceru doma s děvčetem na hlídání, zatímco... zatímco..."
Opět zavrtěl hlavou. Začal si mnout ruce. Paní Gibsonová se na něj dívala a nedokázala odtrhnout pohled z jeho tváře.
"Zavolal jsem ještě jednou asi o půl jedenácté, protože jsem si myslel, že hned po představení pojede domů. Končilo to v deset, víte, říkal jsem si, že pojede rovnou domů, ale ne, zase to zvedla ta zatracená holka! A pak jsem zavolal znovu, muselo být tak čtvrt na dvanáct, a tentokrát jsem Vicky vzkázal, že si to přijdu vyzvednout. Když přišla domů, myslím, že bylo tak půl dvanácté, parkoval jsem o kousek dál v ulici. Viděl jsem, jak vešla do domu a pak zase vyšla tady za panem Hopem, který na ni čekal ve voze. Díval jsem se, jak oba vešli do domu. Já... čekal jsem, až půjde pryč. Odešel asi o půl čtvrté ráno. V domě svítilo jen jedno světlo. Vzadu jsem našel jedny odemčené zasouvací dveře a vešel jsem dovnitř. Ležela nahá v posteli. Na nočním stolku svítila lampička. Vzbudil jsem ji a oznámil jsem jí, že si beru Allie s sebou domů. Ona... hned sáhla po telefonu, já ji od něj odstrčil a ona... začala ječet... a tloukla do mě pěstmi. Asi... asi jsem se rozzuřil. Začal jsem do ní strkat, jen abych ji udržel dál od sebe, chápete, a pak... asi jsem ji praštil a potom... dál už si nic nepamatuju. Myslím... myslím, že jsem jí mlátil hlavou o dlaždice na podlaze, až... asi... dokud nebyla mrtvá."
Shlédl na svoje ruce. Celý se zatřásl. Pořád se díval na ruce.
Překvapilo mě, když jsem zjistil, že paní Gibsonové tečou po tvářích slzy.
Bloom chvilku počkal a pak se velice jemně zeptal:
"A co vaše dcera, pane Marshalle?"
"Panebože," řekl.
"Povíte mi i o ní?"
"Panebože," opakoval. "Bože."
Znovu si začal mnout ruce, pak je náhle zvedl a zabořil obličej do dlaní. Mluvil skrze ně, trochu ztlumeným hlasem.
"Odvedl jsem ji do motelu. Věděl jsem, že ji hledají, mysleli si, že jsem ji unesl, svou vlastní dceru! Nemohl jsem se odstěhovat. Nemohl jsem riskovat, že ji někdo uvidí. Pořád měla na sobě tu noční košili od nedělní noci, kdy jsem ji odvedl z domova. Nevěděl jsem, jestli mám jít ven a koupit jí něco na sebe, vůbec jsem nevěděl, co mám dělat. Když jsem šel ve středu na pohřeb, musel jsem ji nechat v pokoji svázanou. Svázanou a s ucpanou pusou, svou vlastní dceru! Vůbec jsem nevěděl, co mám dělat."
"Proč jste přišel na ten pohřeb?" zajímal se Bloom.
"Myslel jsem si, že když tam přijdu, chci říct, když tam přijdu truchlit, nikoho nenapadne, že jsem to byl já. Nikdo mě nebude podezírat, rozumíte? A pak jsem mluvil s panem Hopem a zjistil jsem, že ví o mých telefonátech. A když to věděl on, musela se to dovědět i policie, no ne? Takže jsem potřeboval odjet z Calusy. Musel jsem Allii odvézt z Calusy někam pryč. Jenže jsem nevěděl, kam. Nemohl jsem ji vzít do Georgie. Prostě jsem nevěděl. Tedy, ta práce v Georgii pro mě nic neznamená, klidně bych odtamtud odešel, ale nevěděl jsem, kam jít. Chci říct..., jak jsem si měl někde sehnat práci a odvézt někam dceru, když po ní pátral celej zatracenej svět?"
Pořád měl obličej přikrytý rukama. Jen stěží jsme ho slyšeli. Bloom k němu přistoupil o trochu blíž. Já jsem stál vedle paní Gibsonové, která vytáhla z kabelky kapesník, k mému překvapení s krajkovým okrajem, otřela si jím oči a zase ho vrátila do kabelky. Cvaknutí uzávěru se v malé cele rozlehlo jako výstřel.
"Bylo to... v pá... v pátek večer, když jsem se rozhodl, že musím zdrhnout. Odvezu ji s sebou na Ostrovy, pronajmu si člun a vezmu ji na moře. Pak si rozmyslím, co dál. Oznámil jsem jí, že pojedeme pryč.

Přinesl jsem z trhu nějaké ovoce, sýr a láhev vína. Večeřeli jsme v pokoji a já jí pověděl, že ráno odjedeme. Půjdeme na loď, říkal jsem a zeptal jsem se, jestli má lodě ráda. Odpověděla, že se mnou na žádnou loď nechce, že chce domů k mamince. Řekl jsem... řekl jsem jí... maminka je mrtvá, miláčku. A tehdy, poprvé od doby, kdy jsem ji odvedl z domova, jsem... jsem jí prozradil, kdo jsem. Říkal jsem: ‚Jsem tvůj táta, postarám se o sebe, neměj strach.` Podívala se na mě, já zrovna loupal pomeranč - měl jsem v ruce nůž, který mívám v autě pořád pro případ, že bych vyrazil na ryby - lou... loupal jsem jí ten pomeranč... pro ni, ten pomeranč byl pro ni, a ona se na mě podívala a povídá: ‚Ty nejsi můj táta, můj táta je Tony König.` A vstala a utíkala ke dveřím. Chytil jsem jí dřív, než stihla odemknout, popadl jsem ji za vlasy a pak... ona se mi snažila vytrhnout, měl jsem v ruce ten nůž a tak... prostě... asi... asi jsem se zase rozzuřil. Sakra, řekla mi, že Tony je její táta. Já byl její táta! A tak jsem... myslím... použil ten nůž, řek' bych, že... jsem jí prořízl krk."
"No dobře, pane Marshalle," řekl Bloom.
"Řek' bych, že jsem ji zabil."
"Dobře," opakoval Bloom.
"Je mi to líto," řekl Marshall.
Nahoře v přijímací místnosti se paní Gibsonová omlouvala, že si ničeho nevšimla, když Marshall bydlel v jejím motelu. Viděla, jak přivezl tu dívenku, a viděla obrázky zmizelé dívky v novinách i v televizi, ale nikdy ji nenapadlo si to nějak dát dohromady. Bloom ji ujistil, že za nic nemůže, poděkoval jí za spolupráci a pak pro ni zařídil odvoz domů policejním autem. Bylo skoro půl sedmé. Místnost mi připadala podivně tichá. Bloom se strachoval, zda soud přijme Marshallovu výpověď jako důkaz, když vypovídal přede mnou a před paní Gibsonovou. Uklidňoval jsem ho, že v tomto ohledu nevidím nic, co by kdo mohl namítat, ale zdálo se, že si nepřestal dělat starosti, a chtěl si to okamžitě ověřit na úřadu státního zástupce.
"Vždycky mají nějaký důvod, co?" podotkl a smutně potřásl hlavou.
"Vzpomínáte si, co jsem vám tehdy povídal? Vždycky mají nějaký důvod, Matthew. To jenom ve filmu lidi vraždí kvůli nějakým zatraceným fondům. V opravdovém životě jsou to vždycky vztahy mezi manželi a rodiči a dětmi." Znovu potřásl hlavou. "Zabil dva lidi a zničil si život. Jak se to vůbec někomu může stát, Matthew? Ten chlap je přece obr ve své profesi."
"Ale uvnitř to je skřet," odvětil jsem.
Hned, jak jsem dorazil domů, jsem zavolal Joanně. Chtěl jsem slyšet její hlas. Chtěl jsem slyšet, jak mi řekne "tati".
Oznámila mi, že právě před chvílí mluvila s Andrewem Kruťasem, řekla mu, že s ním nebude chodit a že vlastně ani neví, jestli ho ještě vůbec chce vidět. S uspokojením jsem zaznamenal, že mu říká Andrew Kruťas.
"Takže to by bylo," dodala.
"Víš jistě, že přesně tohle jsi chtěla?" zeptal jsem se.
"Jo, docela určitě," odpověděla. "A, tati, díky. Doopravdy."
"Miluju tě," řekl jsem.
"Já tebe taky, táto."
Jemně jsem odložil sluchátko a několik okamžiků jsem zůstal sedět a díval jsem se na telefon. Chtělo se mi brečet. Myslím, že jsem hodně dlouho zůstal úplně nehybně sedět, potom jsem opět uchopil sluchátko a vytočil Dalino číslo.